

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى اله وصحبه وسلم اجمعين

Özgü Yayınları
Cemal Nar Kitaplığı: 24

Yazarın Adı: Cemal Nar

Kitabın Adı: Bize Düşen

Editör: Hasan Kurt

Bilgisayar Uygulama: Mustafa Yiğit

Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan

ISBN: 978-605-9348-56-0

Baskı ve Cilt: Lord Matbaası
Topkapı / İstanbul Tel: (0212) 674 93 54
Sertifika no: 22858

1. Baskı: 2018

© Özgü Yayınları, 2018

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sok. Defne Han No: 27/18 Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel: (0212) 511 38 26 - (0212) 511 75 52

info@arkkitap.com

www.arkkitap.com

CEMAL NAR

**BİZE
DÜŞEN**

Özgü Yayınları

2018

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/ Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yılda Andırın Lisesine din dersi öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında Arapça ve İslamî ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi sözel ve görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilimistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com internet haber sitesinde olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok hazır eseri olan yazarımız Cemal Nar'ın, yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Alimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim ve Özgürlük, 10- İlim ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta Kirlenme, 16- Okuma Aşkı, 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve Zafer Şartları, 20- İncanın Kıvancı, 21- Sistem ve Şeriat, 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Aığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslâm, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28- Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30- İmam Hatip Davası ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da Irkçılık, Ulusalçılık, Milliyetçilik, 33- İslam'sız Olmaz, 34- İlimsiz Olmaz, 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek, 38- Hatırlatmalar, 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu, 40- Müslüman Kimliğinin Kodları

İthaf

İlim ve davet yolunda hep desteklerini gördüğümüz iki değerli dostumuza, sevgili Ali Yasin ve Mustafa Koç kardeşlerimize teşekkür ve hayır dualarımızla...

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	11
-------------	----

BİZE DÜŞEN

Devletin de Bir Eceli Vardır	13
Millet Sağlam Olmalı	16
Sancısız Doğum Olmaz.....	19
Değişim Hep Sancılıdır.....	22
Zor Zamanlardayız	25
İlim Yolunda Mayınlar.....	27
Gidip de Gelmeyenler	28
Ya Yaşamak?	31
Bu da Bizim Suçumuz	32

SANCILARIMIZ

Geceler Gebe.....	37
Gelin Yeniden	40

8 ❖ *Bize Düşen*

Yolumuza Davet	46
İmdada Koşmak.....	47
Tövbe Kapısı Açık	51
Karar Ver Sen Nesin?	53
Karar Ver Önderin Kim?.....	54
Bir Karar Ver Artık.....	57
Umulmadık Kolaylıklar.....	60
Allah Bizi İslah Eylesin	63
Zoru Başarmak.....	67
Kendimizden Başlayalım	69

AMACA ULAŞMAK İÇİN

Son Gülen	70
Neyi Nasıl Yapmalı?	76
Kanun Nasıl Yapılır?	77
Zinaya Özgürlük Uyuşturucuya Yasak Neden?	78
Sorun Sistemde	80
Yasak mı Önceliklidir Özgürlük mü?	82
On İki Yaşında Başlayan Cinselliğe Tavırlar	84
Cinsellik Karşısında Fasık İle Kafir Farkı	85

Kimdir Bu kanunları Yapanlar?	88
Evlenmek Yasak Zina Serbest Öyle mi?	91
Cinsellikle İlgili Bazı Tespitler	94
Sorun Zina Değil İman Sorunudur	98
Baştan Uyararak Başlıyayım	101
Evlenme Akdinde Çocuk Ve Velinin İzni	103
Ehliyet ve Veli	106
Bütün Bunları Niye Yazdık?	107
Yasama Hukuk Yaparken İslam'a da Bakmalı	109
İllaki Başımıza Taş mı Yağmalı?	112
Ya Vazifenizi Yapın Ya Da Çıkın Anlatın	115
Milli İrade Yoksa Namus Cinayetleri Olur	118

DÜNYA VE BİZ

Dünya Çapında Gericilik.....	122
Batı Hep İki Yüzlüdür	126
Özgürlüğün Bile Aşırısı Zarardır.....	129
Neden AB?	133
Elbette Değil.....	135
Sistemin Muhafazakarları	136

10 ❖ *Bize Düşen*

Ya Milliyetçilere Ne Oluyor?	137
Bari Dünyaya Kafanız Çalışsın.....	138
Gelelim İslamcılara	139
İşin Aslı.....	141
Türkiye'den Malezya'ya Aynı Korkular	142
Malezya'nın Verdiği Ders	147
Dünya Barışı İçin İslam	153

SONSÖZ.....158

ÖNSÖZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ... أَمَّا بَعْدُ»

Allah Teâlâ'ya ilmi adedince hamd-ü senâ, Resulullah (sav) Efendimize de yüceliğine layık selât ve selam ederiz.

Hiç şüphesiz din, bir iman, ibadet ve ahlak olduğu kadar, dünya hayatını düzenleyen bir hukuktur, bir sistemdir. Amacı insanları hem bu dünyada hem de âhirette mutlu etmektir. Bu mutluluğun başka bir yolu yoktur.

Tarih şahittir ki; insanların en mutlu olduğu çağlar, İslam'ın en güzel uygulandığı çağlardır. Sonraki zamanlarda ise uygulanabildiği ölçüde sağlanan bir mutlulukla yetinmek durumunda kalmışlardır. Küfrün ve inkârın tarihi ise baştan sona karanlıklar ve zulümler çağlarıdır.

Buna rağmen bu milleti İslam medeniyetinden çıkarıp Batının küfür medeniyetine sokmak isteyen içimizdeki ve dışımızdaki İslam düşmanları, en zayıf düştüğümüz bir zamanda üzerimize çullanıp

bize zorla o medeniyetine yamadılar ve özellikle de “laiklik” ilkesini bahane ederek İslam’dan uzaklaştırdılar.

Sonuç, adı Müslüman ama dinden uzak, hatta onu çirkin gören, böylece dinden çıkıp kâfir olduğu halde hala kendini Müslüman sayan bir sürü insan, sistemi ele geçirerek halka zulmettiler. İşte bizim derdimiz bu cahiliyeden kurtularak yeniden İslam’a dönmektir. Davamız ise onu öğrenerek, yaşayarak ve yaşatarak toplum ve devlet hayatımıza hâkim kılmaktır.

“Bize Düşen” bunun yolunu yordamını aramak ve gereğini yapmak içindir.

Bu yüzden daha önce “İslam’sız Olmaz” demiştik. Şimdi de İslam’ı bütünüyle uygulanır görme ve bütün din ve hukuklara üstün kılma adına “Bize Düşen” İslamî vazifeleri kendi aramızda hasbihal etmek istiyoruz. Ne yapalım, derdi olanın çenesi düşük olurmuş. Söylenir dururmuş. Biz de öyleyiz çok şükür. Derdimize ortak olan, bu kitapçığın bu hale gelmesinde emeği geçen herkese teşekkürlerimizi sunarız.

Her zaman son sözümüz, “Alemlerin Rabbi Allah Teâlâ’ya hamd-ü senalar ve sürekli şükürler olsun” olsun!

Cemal Nar

Kahramanmaraş

BİZE DÜŞEN

Devletin de Bir Eceli Vardır

Büyük tarihçi ve sosyolog, “Mukaddime” isimli eseri ile tarih usulünü ilk yazan İbn Haldun’un meşhur tezidir; devletler de insanlar gibi doğar, büyür, yaşlanır ve ölürler. Doğmaları bir dava ile dünyaya gelmeleri, büyümeleri o dava heyecanı ve enerjisi ile güzel işler yaparak gelişmeleri, ölmeleri de o davalarında rehavete kapılmaları ve giderek unutmalarıdır.

Bu maceranın son halkası Osmanlı idi. Türkler Osmanlı ile yeni bir devlet daha kurdular ve asırlardır Avrupa topraklarında “İlay-ı kelîmetullah” davasıyla cihat ettiler ve büyüdüler, geliştiler, büyük bir medeniyet kurdular. İslam ile bağı güçlü olduğu ve dinin ahkamı ile yaşadıkları, diğer Müslüman unsurlarla kardeşçe geçindikleri sürece büyüdüler, geliştiler. Sonra bu heyecanı kaybettiler ve cihat yerine gurur ve kibir içinde zevk-ü sefa ile yaşamaya başladılar. Fakat bir gün geldi, bir de baktılar ki, eski şeref ve kıvanç dolu zaferler yerine, peş peşe utanç dolu mağlubiyetler geliyor. Paniklediler haliyle.

Neler oluyordu?

Neden oluyordu?

Kurtuluş için neler yapılmalıydı?

Komşuları Avrupa ile temasların geldiği bu acı neticede düşmüş oldukları uyuşukluktan silkinip uyanmak istediler. Fakat bu noktada paniklediler ve mazilerindeki büyüklüğü meydana getiren kuvvetin İslam olduğunu unutarak bu kuvvetin batıdan gelebileceğini zannettiler. Selameti, daha önce buldukları tarafta, yani İslam'ın önderliğinde, onun ahlaki yaşayış ve siyasetinde arayacakları ve çok çalışacakları yerde, batının inanç ve yaşam biçimlerini alma gereği fikrine düştüler.

Bir taraftan Avrupa milletlerinin güç, kuvvet ve refahı, diğer taraftan arada kurulan dostluk münasebetlerinin artması neticesinde, gerek hükümetler ve gerekse umumi efkarı sevk ve idare eden aydınlar şuna inandılar ki: “Bugünkü düşüşten devleti kurtarmak ve yeniden yükselmek ve bu suretle memleketi muhakkak olan çöküntüden kurtarmak için tek çare, her şeyiyle batıyı taklit etmektir.”

Diğer bir söyleyişle, “onların bütün esaslarını, bütün anlayışlarını ve kurumlarını kabul ederek kendimizdekileri atmak ve unutmaktır.”

Tam da burada anahtar bir kavram bulmuşlardı. Batılılaşmanın bütün günahı bu kavramla yasallaştırılmaya çalışıldı: Laiklik.

Küfrün karanlık çağlarında yaşamak zorunda kalan ve İslam nurundan habersiz yaşayan Batılılar, batıl dinlerin kendilerini engelleyen paslı zincirlerinden ve küflü zindanlarından kurtulmak için “laiklik” diye bir düşünce ürettiler. Aralarında din ve mezhep kavgalarından usanan bu insanlar, bu laiklik düşüncesinden de bir hayli fayda gördüler. Bu düşüncenin temelinde iki ilke vardı: Önce bireylerin din ve vicdam özgürlüğü. Yani herkes dinini seçmede, öğ-

renmede, yaşamada ve yaşatmada hürdür. Devlet veya başka bir güç bireye din ve inanç dayatamaz. Çoğunluk azınlığa bu konuda baskı yapamaz. İkinci ilke de devletin dine karışmadığı gibi, dinin de devlete karışamayacağıdır. Devlet, tamamen din dışı olarak yapılandırılıp yönetilecektir.

Batılılar için nispeten fayda sağlayan bu ilkenin İslam için verebileceği bir şey yoktu. Zira zaten İslam dini herkese din ve vicdan özgürlüğünü en geniş anlamda vermişti. Müslümanlar arasında gayri müslimler hep vardı ve dinlerini özgürce öğrenip yaşıyorlardı. Ayrıca İslam toplumunda bir din ve mezhep savaşları da yoktu. Bu yüzden bizim laikliğe ihtiyacımız yoktu.

Bu ülkenin sorunu zorla, cebir ve şiddet kullanılarak Batılılaştırılmaya çalışılmasındadır. Halka sorulmamış, iradesine saygı duyulmamış, sopayla sevk edilen hayvan sürüsü muamelesime maruz bırakılmıştır. En büyük cinayet vesilesi de bu laiklik denilen zalim kelimedir. Haliyle bizim de en büyük sorumluluğumuz, İslam davasını güderek, Batılılaşma denilen yabancılaşma ve Mankurtlaşma dönemini bitirmek, milleti hakiki hürriyet ve istiklaline kavuşturmaktır.

Önceliğimiz bu davamızı halka güzelce anlatabilmek ve onu kendi özüne döndürebilmektir. Çünkü hakkıyla bilinmeyen, bilinmesi de istenmeyen gerçek şudur: Bir Müslüman için İslam'dan başka bir dine inanmak ne kadar mümkün değilse, İslam hukuk ve şeriatından başka bir hukuka bağlı olmak da o kadar mümkün değildir. Bunun aksi bir inanç benimseme ve kabullenme, İslam'dan başka bir dine bağlı olmak demektir. Bunun lamı cimi yoktur. Zira her hukuk,

bir şeriattır. Bunu hukukçular çok iyi bilirler. İslam da hiç şüphesiz kendi hukukunu, kendi şeriatını bünyesinde barındırmaktadır.

Tarih içinde bizim bütün müesseselerimiz, sırf İslami esaslardan ve İslami telakkilerimizden doğmuştu. Batıcılar, onların yerine batıya göre kurulmuş müesseseler koymak için, zayıf ve geri kalmış durumda bulunmalarını bahane ederek, bu durumdan istifade ettiler. Eski müesseselerin düzeltilmesi veya onarılmasına gitmeyerek, yeniden yapılmasını, daha doğrusu batıdan taklit edilerek alınmasını tercih ettiler.

Böylece İslam kurumlardan, kürsülerden, mahkemelerden ve mekteplerden uzak bırakıldı. Halbuki adalet mahkemeleri ile ilim ve marifet müesseseleri birçok asırlar İslam ile kaim olmuş, izzet ve şerefle yaşamış, Osmanlı Devleti'nin azamet ve şevketini temin etmişlerdi. Bir zafiyet varsa ıslah çareleri aranacak yerde, zavallılar acınacak bir halde ölüme terk edildiler.

Acaba halk bu “İslam'dan kaçışa” ilmî tabirle “irtidat”, avamî deyişle “gavurlaşma” demekte haksız mıydı?

Millet Sağlam Olmalı

Bu mübarek Müslüman halk, İslam'ı gönüllü kabul ettiği için, kendisini idare edenlerden ve sözde aydın geçinenlerden daha akıllı, daha hak tanır ve kadirşinas olduğu için, Batıcılık adına iktidar ve aydınlar atsa bile o İslam'a ve bütün İslamî müesseselere bağlı kaldı.

İdare edenler ve aydınlar da sırf bu bağlılıktan çekindikleri için onları tamamen kaldıramadılar. Fakat zayıf halleriyle ölüme terk

ederek, yanı başlarında yeni tarzda müesseseler, mahkemeler ve mektepler kurdular.

Bu yeni kurulanlar ise Fransız kurumları ve Fransız mekteplerinden üstün körü alınmış olduklarından, soğuk iklimdeki limon ağacı gibi getirildikleri muhiti ile hiçbir ilgileri yoktu. Memleketimize Fransa'nın kendisi kadar yabancı idiler. Böylece millet içinde yerli ve yabancı olmak üzere ikili bir yaşam biçimi başlamış oldu.

Son asırda bu usul ile meydana getirilen inkılap veya devrimleri burada saymak lüzumsuzdur. Size yalnız şu kadarını söyleyelim ki, bunların hepsi bizim akaid ve inanç esaslarımıza karşı asırlardır beslenen derin bir düşmanlık hissini bütün alametlerini taşıyordu.

İşte "tecdit, yenilenme, aydınlanma, batılılaşma, çağdaşlaşma, modernleşme, reform" adı altındaki bütün bu yenilikler, asırlardan beri kurulup yerleşmiş olan inançları, fikirleri, töreleri, örf ve adetleri, an'aneleri, kısacası İslam dinini ve ahlakını yıkıp yok etmekten başka bir şey değildir. Sonuçta bu durum memleketimizi her gün bir çeşit kötü neticelerini gördüğümüz maddi manevi kaos, karmaşa ve kargaşaya ve çöküşe sürüklemekten başka bir şeye yaramadı.

Çok garip bir devrim devresinin sonlarını yaşıyoruz. Millet iradesi kendini idare etmekte olanlarla mücadele ediyor. Onların aşırılıklarına, hayallere dayanan tasavvurlarına karşı devamlı mücadele ederek aydınlarını itidale çağırıyor. Hikmet ve basirete davet ediyor.

Oysa tam tersi olmalı değil miydi? Ne garip bir tecelli bu ya Rabbi!

Türklerin İslam'dan uzaklaşmalarının sebebini sadece batı medeniyetinin manevi tesirlerinde aramak büyük bir hata olur. Çünkü bunda Hıristiyan hükümetlerin bize karşı besledikleri derin düşmanlık ve tükenmez kin ve nefret de aynı derecede tesirli olmuştur. Zira bu tecdid / yenileşme hareketlerinin başladığı devirlerde devlet adamlarımız şöyle düşünüyorlardı:

“Memlekete Batı taklidi müesseseleri ve Avrupalı anlayış ve yaşayış esaslarını getirirsek, Avrupa hükümetlerinin sevgisini kazanmaya, eski düşmanlıklarını hafifletmeye ve bencilliklerini yumuşatmaya muvaffak oluruz.”¹

Bu zan inanca dönüştü. Bunun gereği de İslam'ı memleketten uzaklaştırmaktı, onu da yaptılar.

Benzeri görülmemiş olan bu gayrı tabii hal, ne çeşit olursa olsun bütün ihtilallerin muhakkak uyandırması gereken tepkiyi şimdiye kadar kısmen geciktirmiştir. Tarihin getirdiği ağır şartlar, halkın içinde bulunduğu fakirlik, yoksulluk, bitkinlik gibi zaruretlere bir gün ortadan kalkacaktır. İşlerin tabii yoluna girdiği bir gün elbette gelecektir.

İşte o zaman, İslam inkarcılara galip gelecek, Müslümanlar dine karşı olan bütün sapıklıkları bir kere daha yenecektir. Bütün insanlık için çıkarılmış bu önder ümmet, bu Ümmet-i Muhammed, bir kere daha bütün milletlerin başına geçecek ve onları mutluluk yollarına sevk edecektir.

1 Konu ile ilgili bkz. Said Halim Paşa, *Buhranlarımız/İslamlaşmak*. Alıntı için bkz. M. Ertuğrul Düzdağ, *Türkiye'de İslam ve Irkçılık meselesi*, s. 150.

Bizler önceleri milletçe geri kalmamıza sebep olarak İslamiyete daha çok sarılmayıp daha iyi tatbik edemeyişimizi gösteriyorduk. “Kabahat bizde” diyerek kusuru kendimizde buluyorduk. Fakat “Batılılaşma” sürecinde bugüne gelince geriliğimizin sebebini kendi kusur ve ihmallerimizde değil, mübarek dinimizin esaslarında bulmaya başladık. Kendimizin değil, dinimizin yetersiz ve noksan oluşunda arıyoruz geri kalmışlığımızı. Müslümanlar için en büyük ve en korkunç felaket aslında budur işte. Bu yüzden “Batılılaşma” bir “irtidatlaşma”, yani “dinden dönme” ve “kafirleşme” sürecidir. Evet, batılılaşma tam bir “mankurtluk” macerasıdır.

Bu süreçten sonra, sorsan kendisini Müslüman zanneden birçok insan, İslam’ı ülke için doğrudan doğruya tehlike görmüş ve onun adına “irtica” diyerek dinle, dinin kurumları ile ve dindarlarla mücadele etmeyi varlık sebebi saymışlardır. Bunlar batının “yeniçerisi” olmuş, onlar yararına Müslümanlarla savaşmaktadırlar.

Evet, çağın en büyük belası, en yaman fitnesi, en amansız derdi “Batılılaşma” dalalet ve irtidadıdır. Usulü dairesinde bununla savaşmak ise en büyük cihattır.

Sancısız Doğum Olmaz

Bu silahsız, cebir ve şiddetsiz, bilakis ilimle, fikirle, çok çalışmak ve fedakarlık yapmakla, kadrolaşmak ve kitleleşmekle yapılan ceht ve çaba, yani cihat, Müslüman halk ile şeriatı inkar eden Batıcı yöneticilerin ve aydın elitlerin çatışmasıdır. Şu ana kadar maalesef sistemden gelen tahliller, teklifler, nazariyeler ve uygulamalar sürekli olarak yabancılaşma çizgisinde olmuş, hem de yabancı kanatların himayesi

altında yürütülmüştür. Batıcılık her problemin altında yatan en büyük etkindir. Bizim dinimiz ve medeniyetimize tamamen ters düşen batıl inanç ve medeniyet, yönetici bir elit tarafından zorla dayatıldığı gündən beri, ülke hep sorunlarla boğuşup durmaktadır.

Oysa tarihimize baktığımızda en azından bu ülkede bin yıldır süregelen İslam medeniyeti, böyle bir yönetici/aydın veya halk çatışmasına meydan vermeden bu ülkede mutlu, huzurlu bir hayat yaşatmıştı insanımıza. Öyle bir dönemde yaşıyoruz ki, kendi tarihimiz kendi kültürümüz, kendi dilimiz ve medeniyetimiz, bugünkü sorunlarımızın kaynağı gösterilmektedir.

Bir fabrika düşünün. Üretiminde sorun var. Tüketiminde sorun var. Sorumlular makam odalarında zevk ve sefa içinde oturlurken, bu sorunların kaynağını, bu fabrikayı kurmuş ve çoktan ölmüş olan ilk sahiplerine yüklemektedirler. Böyle bir saçmalık akıl ve mantıkla izah edilebilir mi?

Bu memlekette işte tam da böyledir. Bu ülkeyi yönetenler, sorunu çıkarıcıların ve onu çözemeyenlerin tak kendileridir. Ama onlar suçu bir yüzyıldan daha önce yaşamış olan insanlara atmaktadırlar. Bunu da halka hileyle kabul ettirmek istemektedirler.

Görünen manzara şudur: Emperyalist, sömürgeci batı işgal ettikleri İslam ülkelerinin yönetimine kendi insanlarını yerleştirmişler ve sonra geriye çekilmişlerdir. Başta dışa bağlı bu yöneticiler olmak üzere ülkede bir avuç mutlu azınlık devletin ve ülkenin bütün zenginliklerini hoyratça kullanmaktadırlar. Halk ise ızdırıp içerisinde bu oyunu seyretmektedir.

Şimdi sevindirince durum şudur, ülke halkın seçtiği insanlarla yönetilmeye başlanmıştır. Halk bütün yasal engellemelere rağmen kendi din, kültür ve medeniyetinden insanlara yönelmiştir. Onlara devlet içinde büyük sorumluluklar yüklemiştir. Yine kendi içinden çok büyük fedakarlıklara katlanarak alimler bu aydınlar yetiştirmiştir. Yetişen bu yönetici ve aydın kesim halkın sorunlarını vukufiyetle görmekte ve çözüm için teklifler sunmaktadır.

Bunu gören mutlu azınlık, ellerindeki imkanların yok olmak üzere olduklarını anlamışlar., buna izin vermek geliyor vermemek için çılgınca müdahaleler yapmakta ülkeyi kaosa kalkar da karmaşaya sürüklemek istemektedirler. Çok şükür halkı bu oyunu görüyor artık.

Biz buradan ülkenin bütün insanlarına sesleniyoruz.

“Gelin halkla bir bütün olun. Gelin dinimizde tarihimizde de medeniyetimizde barışın. Gelin bu memleketin zenginliklerini beraberce büyütüp bölüşelim. Gelin beraber yaşadığım mutlu gemiyi kavga çıkararak alabora etmeyelim. Gelin deryanın menfaatlerinden hep beraber istifade edelim. Gelin mutluluk sularında şen şakrak beraberce yolu alalım.

Gelin siz de herkes gibi olmayı kabul edin artık. Halkla kavgayı bırakın. Yoksa büsbütün kaybolup gidersiniz. Bizden söylemesi. Hiç kuşku yok ki, kazanan halk olacaktır inşallah. Bunun örneklerini kendi hayatımızda kim bilir kaç kere yaşamışızdır. Bunun benzeri basit bir örneği çok yakında yaşadık. Tarihin akışı içinde basit gibi ama olayı bireysel ölçekte düşündüğümüzde bir insanın hayatını ne kadar derinden etkilediğini rahatlıkla görürüz. Bir insanın hayatını;

bir kere geldiği, bir daha gelemeyeceği çok değerli hayatını nasıl cehenneme çevirdiğini gördük çok yakında.

İşte size o olay:

Değişim Hep Sancılıdır

“Çankaya’da Dışişleri Konutu, eski deyişle Hariciye Köşkü. Cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turu dolayısıyla yorucu ve gergin bir gün geçirmiş olan Ak Parti’nin cumhurbaşkanı adayı, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül çalışma odasında bilgisayarının başında internette dolaşırken dinlenmeye çalışıyor.

Eşi Hayrünnisa Hanım ise televizyonda “Hatırla Sevgili” dizisini izliyor. Menderes’in, Polatkan ile Zorlu’nun darağacında biten acıklı sonlarını düşündükçe gözyaşlarını tutamıyor.

Bir ara Abdullah Bey’in yanına gidiyor, ekrana gözü ilişince:

“Aman Allah’ım!” oluyor ilk tepkisi. “Televizyonda seyrettiklerimizi aynı mekanlarda bir daha mı yaşayacağız?”

Tarih tekerrür mü edecek?

27 Nisan Muhtırası verilmiştir. Geceyarısı haber kanallarında Genelkurmay’ın “e-bildirisi” okunuyor. Genelkurmay Başkanlığı’nın sitesinde yayınlanan bildiriyle asker, Gül’ün Çankaya yolunu kesmek için siyasal tarihimize yeni bir müdahalenin antidemokratik bir sayfasını daha ekliyordu.

Abdullah Gül bir koşu üst kata çıkar, giyinir, kısa bir süre sonra yine aynı hızla aşağı iner. Hayrünnisa Hanım, belki de kocasını ilk kez her şeye bu kadar hazırlıklı bir halde görüyordu. Gül de eşine

“her şeye, ama her şeye, ölüme de, alıp götürmelere de, tutuklanmaya da hazırlıklı olması gerektiğini” söyledikten sonra ekler:

“Hazırlıklı ol, ama aynı zamanda metin ol!”

Bu arada Gül çok yakın bir arkadaşına telefon eder: “Bana bir şey olursa, ailem sana emanet...”

27 Nisan Muhtırası'nı izleyen o sıcak saatlerde, belki daha doğru deyişle dakikalarda Gül ile partili arkadaşları arasında yaşanan hızlı bir telefon trafiği sonunda, Gül'ün iç dünyası şöyle tarif edilebilirdi:

“Ne 12 Mart'taki Demirel gibi şapkayı alıp gidecektik, ne de 28 Şubat'taki Erbakan gibi elimiz titreyecekti. Direnecektik, direnebildiğimiz kadar... Hiçbir şey olmamış gibi bırakıp gitmeyecektik.”²

Bu yazıları okuduğum zaman geriye yaslanıp düşündüm. Kendi kaygılarımı kattım işin içine sessizce. Bir darbe olsa ilk götürüleceklerden olduğumu biliyorum ve ürperiyor, dua ediyorum. Sakin gözükmeye çalışarak haber dinliyorum. Biliyorum, eşimin korkulu gözleri hep üstümde. Onu korkutacak bir siz veya mimimkten dikkatlice kaçınarak öylece bekliyorum. Sonra tarihin derinliklerine bir seyahate çıktım düşünce gemisiyle. Darbeler, işkenceler, zulümler, mağduriyetler, mahkumiyetler... Allah esirgesin!

Bu duyguyu ne kadar yaşadım bilemiyorum. Bazen dava açılan bir kitapla mahkemede, bazen sorgulanmak için gittiğim karakolda, bazen müfettişe ifade verirken okulda, bazen sürgün veya işten atılmanın beklendiği zor zamanlarda...

2 http://www.habervaktim.com/haber/121130/gul_e_muhtirayi_ogrenince_ne_dedi.html

Hiçbir değişim ve dönüşüm, ucu ne kadar parlak, aydınlık, menfaatli de olsa sancısız olmuyor.

İnsanlar yaşadıkları zorluklara, zulümlere, haksızlıklara, sıkıntılara alıştıklarından, var olan düzenin değişimine pek sıcak bakmıyorlar. Gelecekteki belirsizlik korkutuyor onları, ürkütüyor. “Azıcık aşım, ağrımaz başım” kolaycılığına razı oluyorlar.

Bunlar sıradan insanlar. Bir de o düzenden çıkar sağlayanlar var. Düzeni öyle ayarlamışlardır ki, ne yapılırsa yapılsın, onların menfaatlerine yarar. İşte onlara göre ne kadar da yanlış ve zalim olsa da bu düzenin muhafaza edilmesi, ne yapıp edip devam ettirilmesi gerekir. Çünkü düzenin “muhafaza” edilerek devam ettirilmesi, onların menfaatlerinin devam ettirilmesi demektir. Onlar bunun için “muhafazakâr”dırlar. Yoksa düzenin doğrudan kendisi çok da önemli değildir. Aslında onların menfaatlerini gerçekleştirse, gelecek düzende bile yer alabilirler. Yeni düzen için mücadele edenlerin de en dikkat edecekleri noktalardan birisidir bu.

Kurulu düzenlere baş kaldıranlar, genellikle hakları elinden alınmış, ezilmiş ve çiğnenmiş insanlardır. Durup dururken böyle tehlikeli bir işe kimse girmek istemez elbette. Demek ki “yeter be!” diyerek zulme isyan noktasına varılmıştır. Özellikle de ezilenlerin gençleri. Çünkü yaşlılar, çektikleri eziyet ve işkencelerden ötürü korkutulmuş, sindirilmiş ve ideallerin yitirmiş olabilirler.

İşte “azıcık aşım, ağrımaz başım” dedirten rezil rahatlık onlar için yeterlidir.

Ama gençler idealleri için her çabaya vardılar, ölümü bile göze alırlar, çünkü kaybedecekleri kadar kaybetmişlerdir zaten. Daha faz-

lası yoktur onlar için. Ama gelecek ise büyüldür, parlaktır, aydınlıktır.

Davasına yürekten inananlar ve mücadeleye öyle girenler genellikle sayıca azdırlar. Ama imanları vardır, idealleri vardır. Kendi düzenlerini sadece çıkarları için savunanların böyle bir iman haline gelmiş davaları yoktur. Uğrunda ölecekleri bir davaları yoktur yani.

Ancak uğrunda ölüme gönderecekleri paralı askerleri vardır. O paralı askerlerin kendilerine ne kadar sadık olacaklarından da hep kuşkuları vardır. O yüzden entrikalar içindedirler. Oysa bu entrikalar da kendi sonlarını hazırlayan gerekçelere dönüşecektir, farkında değiller.

Bu iki grup savaş meydanına çıktıklarında netice ne olur?

Hiç kimsenin şüphesi olmasın, iman davası ve ideal sahibi nice az topluluk, bunları yitirmiş ve sürü haline gelmiş nice çok topluluğu yenmiştir. Hakikat ile taklitler, gerçekler ile sahteler, aydınlık ile karanlıklar çarpıştığında, zafer daima hakikatin olacaktır.

Tarihe bir bakınız isterseniz, “nice az topluluklar, nice çok topluluklara, Allah’ın izniyle galip gelmişlerdir.” Bu yüzden “Bedir Savaşı” bizim için çok önemli bir örnektir.

Zor Zamanlardayız

İçinde yaşadığımız zamanlar, İslam’ı öğrenme ve yaşama açısından zor zamanlardır. Özellikle I. Dünya Savaşından sonra siyaseten mağlup olan İslam dünyası, amansız işgallerde çok çirkin işkence ve yağmalara maruz kalmıştır.

Daha sonra gelen bağımsızlık hareketleri tam bağımsızlığa kadar gidememiş, birçok halkı Müslüman olan ülke, hala kültürel işgal altında, kendi kimliğinden koparılarak yaşamaya mahkûm edilmiştir. Kültürel işgal altında olan, kimliğini kaybeden ülkelerin zaten siyasi ve ekonomik bağımsızlıklarından da söz edilemez.

Hiç şüphesiz bizim kimliğimizi oluşturan unsurların başında aziz dinimiz İslam gelir. Ama genellikle gizli açık emperyalist işgal yaşayan İslam ülkelerinde İslam'ın öğrenilmesi ve hayata uygulanması sorun olmaktadır. Üstelik insan haklarının, çocuk haklarının, din ve vicdan hürriyetinin kabul gördüğü ve bayraklarının yükseldiği bir zamanda bu, çok kötü bir çelişkidir.

İslam, topyekûn hayatı düzenleyen bir dindir. Laikliğin en temel özelliği, İslam'ın elinden bu hakkını almak istemesidir.

Hiç şüphesiz laikliğin batıda çıkışının sebebi, din ve mezhep kavgalarını bitirmek, din ve vicdan hürriyetini temin etmektir. Batı buna muhtaçtı. Laiklik de onlara iyi kötü bir çözüm getirmişti.

Herkes de bilir ki bu açıdan bakıldığında İslam dünyasında bir sorun yoktur. Bu bakımdan laikliğe bir gerek de yoktur. Çünkü İslam, dinde zorlamayı yasaklamıştır. Zorla Müslüman olan, Müslüman sayılmaz ki, İslam bunu neden istesin?

Güya din ve vicdan hürriyetinin teminatı olan laiklik, bizim ülkemizde, var oluş amacının tam da tersi bir uygulamaya dönüşmüştür. Böylece bizzat kendisi en büyük sorun kaynağı olmuştur. Laiklik, din eğitimini yasaklamak, kamusal alandan dini dışlamakla uygulamada tam bir din düşmanlığı görüntüsü vermektedir. Dinin yeri laikçilere göre vicdandır. Orada kalmalı, evde, sokakta, mektep-

te, devlet kurumlarında, çarşı pazarda gezmeme, yaşam alanlarında gözükmemelidir.

Bunun tercümesi, “din yaşanmamalıdır” değil midir?

Böyle bir zamanda dini yaşamak elbette zorlaşacaktır. Bir kere yaşamak için bilmek gerek. Nereden öğrenilecek din?

İlim Yolunda Mayınlar

Hatırlar mısınız, bir zaman vatan evlatları dinlerini öğrenmek ve halkına öğretmek için mayınlı tarlalardan Suriye’ye, Irak’a, Suudi Arabistan’a pasaportsuz, vizesiz kaçak giriş yapar ve orada çetin zorluklara göğüs gererek okumaya çalışırlardı. Geldiklerinde diplomaları geçersiz olduğu için bir müezzinlik, bir imamlık bile alamazlardı. Sonra yetmişli yıllarda Ezher diploması kabul edilmiş, bu da büyük bir sevince sebep olmuştu. Ama o güzellikler 28 Şubat darbesiyle bir daha baltalandı. Bu dönemlerde İmam Hatip Liselerinin başına gelen bela ve musibetler, öğretmen, öğrenci ve velilerin çektikleri sancılar da malumdur. Yine İlahiyat fakültelerinin kontenjansızlık yüzünden gizli kapatılması da malum. Dindarların fişlenmesi ve belli makamlardan uzak tutulma çabaları da hakeza. Daha başka malumları da sayarsak, asıl amacımızı açıklamaya yerimiz kalmayacak.

Her ne ise, bu sistem daha başından dine düşman olarak konuşlanmış ve dinin hayattan kovulması için onunla ilgili her alana yasaklar getirilmiştir. Özel olarak öğrenilmesi de, yaşanılması da, yaşatılma çabaları da “relim düşmanlığı” olarak, “irtica” olarak acımasızca bastırılmaya çalışılmış, haksız hukuksuz olarak eziyet ve işkencelere tabi tutulmuştur.

İşte bu yüzden zavallı halk, kendine lazım olan dini az çok öğrensinler diye ciğerparelerini, koklamaya kıyamadıkları evlatlarını kaçakçılara katarak mayın tarlalarının arasından yabancı ülkelere gönderiyorlardı. Giderken pasaport yok, para yok, adres yok. İstikbaldeki aydınlık için “Allah’a emanet” denilerek karanlığa gönderiliyorlardı.

Diyelim ki biraz ilim öğrendiler, sonra ne olacak? Yaşları geçmiş, askerlikleri kaçak muamelesinden takipte, bir çoğu da vatan-daşlıktan atılmış. Arabistan’da kaçak, vatanında kaçak. Devlet adamı gördüklerinde ödleri kopuyor. Bu korku dolu kalple ülkelerine gelmişler, kaçak gibi yaşamaya alışmışlar. Hepsi içlerinde devletin kendileri için yaftaladığı “tehlikeli adam” olmanın verdiği ruh bozgunluğu ile davet, tebliğ ve eğitim işlerinden ya çok uzaklar, ya da köylerde, kasabalarda gözden ırakta bu faaliyetleri yapmaktadırlar. Derken dindar bir bakanın Azher’i fakültelerimize denk sayması ile kısmen bir rahatlama. Ama alışkanlıkları atma ne kadar kolaysa...

Gidip de Gelmeyenler

“Mustafa Efendi yine bir gün, arkadaşı ve eski başbakanlardan Şemsettin Günaltay tarafından, mutlak bir idamdan kurtarılışının hikâyesini de anlatmıştı:

Günaltay’ın Halk Partisi müfettişliği yaptığı bir tarihte, İstanbul’daki dersiamların listesi çıkarılmış. Günaltay, bu listenin ne yapılacağını sorunca, ilgili adam, eliyle boynunu işaret etmiş!

Şemsettin Bey, listede Mustafa Efendinin isminin de yer aldığını görünce, hemen müdahale etmiş:

“Yahu bu adam benim dostum, sınıf arkadaşımıdır. Biz medresede onunla beraber okuduk!”

Bunun üzerine, Mustafa Efendi'nin isminin üstü çizilmiş. “Az daha ben de gidiyordum” demişti bunu bize anlatırken.”³

Adı geçen Mustafa Efendi, Osmanlının son dönem müderrislerinden (profesörlerinden) meşhur Reisü'l Kura Mustafa Hilmi Efendidir. Bize anlatan da Millet Kütüphanesi Eski Müdürü ve onun hemşehrisi M. Serhan Tayşi'dir. Bizzat ağzından dinlediği bu hatıra benim tüylerimi diken diken etti. Ürperdim ve mazide okuduğum bir mülakatı hatırladım.

O dönemlerde yaşayan bir başka müderris Süleyman Hilmi Efendi, medreselerin kapanmasıyla işlerini kaybeden arkadaşlarına “bir şeyler yapmalıyız” der. Arkadaşları devrin şartlarını ileri sürerek “elden bir şey gelmez” çaresizliğini ileri sürerler. “İslam Mecmuası”nda talebeleri ile yapılan bir söyleşide aklımda kaldığı kadarıyla o, şartlara esir olmaz ve “En azından bir köye çobanlığa gideriz. Yanımıza verilen yardımcı oğlanlara gizlice Kur'an okuturuz” der.

İstanbul'da yaşamaya alışmış koca koca alimler, buna katlanamayacaklarını söylerler. O ise bir şeyler yapmaya kararlıdır ve bir yerden başlar. Sonra duyar ki o müderris arkadaşları bir gün bir gemiye bindirilmiş ve Çanakkale boğazına doğru götürülmüştür. Gidiş o gidiştir. Bir daha hiç birinden haber alınamaz. Allah Teâlâ'nın imdadı hizmet erine yetişmiş ve cihadının bereketiyle o hayatta kalarak Kur'an-ı Kerim'e hizmet etmiştir.

3 M. Serhan Tayşi, Ali Emiri İzinde, Timaş y. İst. 2009. s. 175.

Bizim çocukluğumuzda da böyle “gitti gelmedi” hikayeleri anlatılırdı Kahramanmaraş'ta. Hatta yurt içinde dolaşan bir trenden ve onun kazanında yakılan devrimlere muhalif insanlardan bahsedilirdi halk arasında. Biz bunları biraz da “şehir efsaneleri” diyerek dinlerdik. Şimdi şu hatırayı okuyunca “acaba gerçek miydi?” diye bir kere daha düşünmeye başladım. Hele de bugün yaşadığımız şu faili meçhullerin bir bir açığa çıkma haberlerinden sonra...

Evet, devrim kanlı olmuştu. Bir sürü isyanlar ve kanlı bastırmalar yaşanmıştı. Taksilerle Anadolu'da dolaşan seyyar İstiklal Mahkemeleri de malumdu. Atif Hocalar gibi nice mazlumların hikayeleri dillerde yankılanır dururdu. Kur'an okuttu diye basılan evlerden alıp götürülen ve işkencelerden geçirilenlerin hikayeleri hala canlı kahramanlarıyla tazeliğini koruyordu. Bizim buradaki son birkaç yazımızda bunların örnekleri de yazılmıştı.

Şimdi bu şehir efsanelerini bir kere daha düşünmeye başladım. Bu “gitti gelmedi” hikayeleri neden gerçek olmasın? İşte “Fıratın Doğusunda” yaşananlar da bunlara benzer olaylar değil mi?

Henüz mahkeme aşamasında ve kesin bir yargı kararı yok. Ama çok kuvvetli emareler, işaretler var. Var ki savcılık dava açmış ve mahkeme ciddiye alarak yargılamak istemiş. Biz yine de “henüz bir iddiadır, kesin suçlama yok” diyeceğiz. Nedir bu iddialar?

Güvenlik güçleri gelecek, halktan birilerini alacak, bir yerlerde önce işkenceden geçirecek, sonra da kafasına sıkacak. Cesedini de petrol tesisleri mi olur, asit kuyuları mı olur, dere yatağı mı olur, hatta hayret ki hayret, askeri alan içine mi olur, gömecek. Sahiplerine de hiçbir bilgi verilmeyecek. Tam bir “gitti gelmedi” hikayesi işte.

Bu öldürülenler suçlu da olabilir. Vatan haini de olabilir. Ama bunun cezasını yargı belirler ve devlet verir. Yargısız infaz kabul edilemez. Burası kabile devleti mi ki “ihkak-ı hak caiz olsun”!..

Evet, “Ergenekon” davası bu ülke için artık nerdeyse hayat me-mat meselesidir. Akli başında olan her insan, bu konuda elinden gelen varsa yargıya yardımcı olmalı, yoksa sabırla mahkemenin sonucunu beklemelidir.

Bunu ciddiye almayanlar, kim olurlarsa olsunlar, bu vatani ve bu milleti sevmeyen, hakka hukuka saygısı olmayan insanlardır; asla ciddiye alınamazlar.

Ya Yaşamak?

Neyse, hadi diyelim bir şekilde dinimizi öğrendik. Bu bilgiler niçin vardır? Tabi ki yaşamak için. Allah Teala önce iman etmemizi, sonra okuyup öğrenmemizi, sonra öğrendiklerimizi uygulamamızı, hayata geçirmemizi, bunu da ihlâs ve samimiyetle yapmamızı istemektedir. Ama İslam Hukukunun yürürlükte olmadığı bir ortamda o hukuku yaşamak ne kadar zordur, izaha gerek var mı?

Zor da olsa Müslümanlardan mükellefiyet, yani dinî sorumluluk asla kalkmaz. Ama zorluk nispetinde sevap da artar. O yüzden Sevgili Peygamberimiz zor zamanlarda İslam’ı yaşamayı “avuçta kor taşımaya” benzetmiştir. Buna karşılık şu müjdeyi de vermiştir: “O günlerde müslümanca yaşayarak salih amel işleyenler, yararlı işler yapanlar, siz sahabîlerden aynı işi yapanın elli katı fazla sevap ve mü-kafat alacaktır.”⁴

4 Ebu Davud, Melahim, 4341; Tirmizi, Tefsir, 3060; İbn Mace, Fiten, 401.

O zamanlarda İslam'ı öğrenip yaşamak bu kadar zor ve o nispete de sevap olunca, onu başkalarına öğretmek, ona ve müntesiplerine yapılan zulmü reddederek hakikatı zalimlerin yüzüne haykırmak, varın siz anlayın ne kadar zor ve ne kadar sevap olacaktır.

Sevgili Peygamberimiz bu iş için “cihadın en faziletlisi” demektedir. Buyurur ki: “*Cihadın en faziletlisi, zalim yöneticinin karşısında hakkı söylemektir.*”⁵

Hatta O, bir hadisinde bu uğurda ölmeyi teşvik ediyor ve o kişiyi “şehitlerin efendisi” olarak niteliyor ve Hz. Hamza ile eşleştiriyor.⁶

Bu iş ne kadar zor olduğunu ve herkesin rahatlıkla yapamayabileceğini iyi bildiği için, Sevgili Peygamberimiz bazı durumlarda o çok sevdiği ve teşvik ettiği iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetme işinde kişilerden sorumluluğu kaldırıyor.⁷

Bu da Bizim Suçumuz

İslam'ı öğrenme, yaşama ve yaşatma konusunda hala bazı zorluklar yaşıyorsak, kabul etmek gerekir ki bu zorluğun bir sebebi de biz Müslümanlarız.

Nasıl mı?

Çünkü hepimiz birden üzerimize düşeni elbirliği ile yapsak, elbette çok kısa bir zamanda hayırlı neticelerini alırız. Ama bu işi aramızdan bazılarına havale eder de biz geriden seyredersek, olumlu etkiler azalacak, başarı ertelenecek, belki de hiç gelmeyecektir.

5 Ebu Davud, Melhim, 17; Tirmizî, Fiten, 13.

6 Suyutî, Camiu's-Sağir, 4747.

7 Ebu Davud, Melahim, 4341; Tirmizî, Tefsir, 3060; İbn Mace, Fiten, 401.

Yanan ateşin üstüne bir bardak su dökmek yetmeyebilir. Ama belki bir kova, ya da bir tanker su, yerine göre büyük yangınları dahi söndürebilir. Her Müslüman bir kova su dökse, bütün İslam düşmanlarını sel götürür. Demek çektiklerimiz, biraz da kendi ihmallerimizdendir.

İslam'ın irşat ve tebliğinde, eğitim ve öğretiminde teşviklerini beklediğimiz bazı entel geçinen kardeşlerimizin, ipe sapa gelmez saçma sapan sözleri karşısında kahrolmamak mümkün mü?

İşte size o saçma sözlerden bazıları:

“Vaaz veriliyor da ne oluyor?”

“Böyle giderseniz, sistem sizi dışlar”

“Bu halkın ne önünden, ne de arkasından”

“Gençliğimizde biz de böyleydik”

“Artık bu işler bitti”

“Batı toplumları demokrasi ve evrensel hukukla İslam'ın istediği hedeflere ermiştir. Bunu kabullenmeli ve sorun yaratmamalıyız.”

Ne kadar ayıp bir şey. Hele son düşünce ayıp olmaktan öte küfürdür. Yazıklar olsun bunu söyleyen sersemlele!

Bu zamanlar, evet zor zamanlardır, ama tam da salih amelin çok kıymetli olduğu zamanlardır. Az amelle çok sevaplar kazanma zamanlarıdır. Zoru, birlikte hareketle kolay kılma zamanlarıdır.

Olursa ne âlâ. Olmazsa sağa sola bakmadan, hatta arkaya hiç bakmadan, “hasbünallah ve ni'mel vekîl” diyerek ihlas ve samimiyetle yola devam zamanıdır. Unutmamalıyız ki yalnız ölecek, kabre yalnız girecek ve hesabı yalnız vereceğiz.

SANCILARIMIZ

Genelde bütün Müslümanların, özelde ise özellikle davet ve tebliğcilerin haksızlıktan, hukuksuzluktan çok korkmaları gerekir. Hakikaten adaletsizlikten, eşitsizlikten korkmak gerek. Zulümden, zalimden yana olmaktan korkmak gerektir.

Zalimleri seven ve alkışlayan toplumlar, cehennemi yaşamaktan kurtulamazlar.

Bir millet bir günde yıkılmaz. Zamanın dişleri fareninkinden beterdir, aşındırır temelleri. Ve bir gün bakarsınız koca yapı çökmüştür.

Fakir bir adamın küçük bir evi varmış. Her gün yıpranmışlığına bakar da korkarmış ve dermiş ki evine: “Aman sevgili evim, ben işe gidiyorum. Sevgili yavrularım senin altında yaşıyor. Ne olur yıkılacağı zaman haber ver de onları kurtarayım.”

Evde zaman zaman çatlaklar oluşurmuş. Zavallı yoksul da çamurla onları sıvar, yok etmeye çalışmış.

Bir gün gelmiş ki ne görsün! Ev yıkılmış ve çocuklar altında ezilmiş...

Adam, “A benim zalim evim, bunca yıllık dostluğun hiç mi hatırı yok? Ben sana ‘yıkılacağı zaman haber ver’ diye tembih etmedim mi?” demiş.

Ev de cevap vermiş:

- Benim ne suçum var ey arkadaşım. Her ne zaman haber vermek için ağzımı açtımsa, bir topak çamurla kapamadın mı?

Adaletle işler tıkr tıkr işlerken, zulümle işlemez olur. Hak hukukla sevişen gönüller, zulümle düşman kesilirler. Katlanmak bir yere kadardır. Sabır taşı da çatlar unutmayalım. Köşeye sıkıştırılan kedi misali kaybedeceği bir şeyi kalmayanlardan korkmak lazım.

Gayr-i müslim Hatem-i Tâî'nin kızına Sevgili Peygamberimiz, babasının adalet ve cömertlik gibi bazı güzel hasletleri adına ikram etmiştir. Nûşirevân adil bir hükümdarmış. Kâfir de olsa adı saygıyla anılıyor. Bazı zayıf rivayetlerde cehennemın alevleri içinde değil, ateşe doğrudan temasa uzakta bir kovukta yaşayacağı söylenir. Sanırım bu halk vicdanında adaletin yerini gösteren bir yargıdır. Yani maşeri vicdan, onun o adaletiyle kâfir bile olsa yanmasını istememektedir.

Nitekim bazı rivayetlerde dinsiz ama adil bir yönetimin yaşayacağı, fakat dinli de olsa zalim bir idarenin yaşayamayacağını okuruz. Laik hukuklar bundan meşruiyet çıkarmasınlar ama, hukukun üstünlüğü erdemi de ayakta tutarak toplumlarını kısmen de olsa mutlu kılarlar.

Haksızlık, hukuksuzluk bizatihi bereketsizliktir. Orada ne ekonomi, ne eğitim, ne bayındırlık, ne de seviyeli bir uygarlıktan bahsedilemez. Zulüm, her güzelliği biçen bir tırpandır. Hele davet ve tebliğ ile asla yan yana olamaz. Kalpteki niyet bile işleri değiştirir.

Bir hükümdar veziri ile tebdil-i kıyafet edip sefere çıkar. Yolu güzel bir bahçeye düşer. Bahçeye bakan genç onlara birer nar ikram

eder. Nar çok sulu ve tatlıdır. Hükümdar bir daha istemekten kendini alıkoyamaz.

Genç nar getirmeye gidince vezirine, “Bu narları çok sevdim. Bu bahçeye el koyalım” der.

Padişah ikinci narı iştahla soyar ve avuçla ağzına atar. Ama bu nar hiç de ilki gibi değildir.

Suratını asar ve gence sebebini sorar:

- Ben senden aynısını istemiştim. Ama bu nar hem ekşi, hem de susuz.

- İki nar da aynı ağaçtan.

- Ama olur mu? Aynı ağaçtansa bu niye ekşi ve susuz?

O zaman genç der ki:

- Sebebi, padişahımın kalbinin değişmesidir...

Başörtülülere yapılan muameleyi gördükçe buradan o ev gibi haykırıyoruz:

“Hukuk önünde herkes eşittir. Hukukun üstünlüğü bunu gerektirir. Adil olun. Sevmediklerinize bile adaletle davranın. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletli olmaktan alıkoymasın. Adaleti olmayanın erdemi ve fazileti de olmaz. Zulüm ile âbâd olmuş var mıdır? Mülkünüzün başınıza geçmesini istemiyorsanız, zalim olmayınız, adil olunuz.”

Umarım mülkümüz o yoksulun evi gibi yıkılmaz. Umarım hakkı haykıran ağızlarımız çamurla sıvanmaz.

Umarım, çünkü altında bizim evlatlarımız var.

Geceler Gebe

Bizi “Nur”dan ayıranlar, “Karanlıktasınız” diyorlar. Eşkiyalığın bile bir rajonu vardır; yapar ama bilir ki eşkiyadır; yaptığı haksızdır, yanlışır. Tarih bunlar gibi eşkiya gördü mü acaba?

Karanlıktayız. Hem de zifiri karanlıkta! Sayenizde ey yarasalar; sevinebilirsiniz! Elimizden nurumuzu aldınız ve bizi koyu bir karanlığa attınız. Yaptığınız azap ve işkencenin dehşetiyle bir müddet biz de oturduk oturduğumuz yerde. Ama artık karanlıklarda el yordamıyla nurumuzu arıyorken buluverdik. Kur’anımızı bulduk. Bizi karanlıklardan aydınlığa çıkaracak, bizi saadet yollarına kılavuzlayacak nurlu kitabımızı bulduk. Geçmişte çok iyi bildiğiniz İslam medeniyetini kuran Kur’anımızı, uygarlık kitabımızı bulduk. Ey yarasalar, geceyi siz istediniz, karanlığı siz seçtiniz ve bizi de tutsak ederek, karanlıklara siz mahkum ettiniz. Ama, geceler gebe! Geceler aydınlığa gebe. Zamanı durduramıyorsunuz değil mi? Siz de biliyorsunuz; şafak yakındır değil mi?...

Ödünüz kopuyor ama durduramıyorsunuz işte!...

Sizden farkımız, içinde yaşadığımız karanlıkları kabul etmeyi-şimizdir. Karanlıklara isyanımızdır, savaşımızdır. Ey yarasalar! Siz hastasınız; zevk alıyorsunuz ilkelliğinizden, cehaletinizden, eşkiyalığınızdan. Siz, Kur’an’ın gücünü iyi biliyorsunuz. O yüzdendir engelleme gayretleriniz, bizimle İslam arasına girme gayretleriniz. Geceyi uzatma gayretleriniz.

Ama nafi! Hakkın yaktığı şem’a üflemele sönmez! Biz, sizin değil kendi ihmalimizin kurbanıyız. Biz kendimizi aldattık. “Bir kere

inandık ya, artık ebediyen kurtulmuşuzdur.” dedik. Gayreti, çabayı, irade ve ihtiyarı, yani seçenek yetkimizi, canlı tutamazdık. “Hep böyle gider.” dedik; sorumluluğumuzu anlamadık. “İmtihan”da olduğumuzdan gaflete düştük. “Bizim yerimize, Rabbin yapsın, etsin, tutsun...” dedik.

Farkında olmadan yahudileşmişiz; **“Ey Musa! Sen ve Rabbin gidin savaşın; biz burada oturuyoruz.”** (Maide, 24) demişiz sanki. Bizim imanımız tenekeleşmiş, farkına varamadık. Sizin karanlığa imanınızla karşılaşınca, kaynağımızdan beslenmediğimiz için anladık ne kadar zayıfladığımızı, güç kaybettiğimizi.

Anladık ki karanlıklarda kalışımız kendi kusurumuzdanmış. İmanın aşkı, sevgi, heyecanı demir gibi durmalıymış. Anladık ki, karanlıkların da bir hikmeti varmış. Anladık ve Allah *azze ve celle*’ye döndük.

Allah da Kur’an’ı verdi elimize. Yani “Nur”u. Biz şimdi, dilimizde şu ayetler, karanlıkları yarararak ilerliyoruz aydınlığa:

“O günler, o zafer ve üstün gelme günleri yok mu? Biz onları insanlar arasında döndürür, dolaştırırız. Allah sizden iman edenleri bilsin ve sizden şehitler alsın şehitler tutsun diyedir ki böyle yapar. Bir de Allah iman edenleri seçsin ve günahlardan temizlesin ve o kafirleri eksiltip köreltsin.” (Al-i İmran 140-141)

Biz, kusurumuzu anladık: Hayata, yaşamaya, zevklere dört elle sarılmış, cihadı unutmuşuz. İman nimetine şükür için Allah yolunda candan ve maldan geçmeyi göze almak gerekmiş; hata etmişiz. Kur’an nimetine ermenin bir bedeli varmış. İmtihan olunmanın bir anlamı varmış; bunu seve seve vermeyi unuttuğumuz için

zillete kalmışız, esarete kalmışız, sizlerle aynı karanlığı paylaşma bahtsızlığına düşmüşüz. Heybetimizin gidişi bundanmış. Bizden korkardınız önce, tir tir titrer ve saygıyla eğilirdiniz önümüzde, cizye verirdiniz hakirce; farkımızı fark ederdiniz. Kabahat bizde, farkımızın bilinci körelmiş bizde. Bizden korkmaz olmuşsunuz iz-zetimizi kaybedince...

Şimdi biz, “semi’na ve ata’na,” “İştittik ve itaat ettik.” diyoruz. Allah bizi bilsin istiyoruz, aramızdan istediğini şehit, istediğini şahit alsın istiyoruz. Kimin sadık, kimin yalancı olduğunu göstermek istiyoruz. Yolunda cihat eden sabırlıları görsün ve bizi en güzel amele erdiresin istiyoruz.

Peygamber (s.a.v.)’i rehber ediniyor, yolunca gitmek istiyoruz. Bizi dininden ayırmasın istiyoruz. Bunda ciddi olmak istiyor ve ayaklarımızı sabit tutmasını ve kaydırmamasını diliyoruz ondan. Bizi hi-dayetten ayırmasın diye yalvarıyor ve yakarıyoruz. Biz rabbımıza inanıyor ve güveniyoruz. Biz böyle olursak, Allah’ın bize zafer ve-receğini biliyoruz, buna kesinlikle inanıyoruz.

Bu böyle olunca, zafer günleri sırası bile gelmiştir. Bunu Allah *azze ve celle* dilemişse, durduramazsınız. Bizimle zafer arasında sadece bizim inancımızdaki sadakat kalmıştır. Öyle olunca, hissediyoruz ki zafer çok yakındır. Hatta kokusunu alır gibiyiz.

Ey yarasalar! Sabah yakındır, sizin için tek çıkar inlerinize çekilmektir. Kutlu Mekke fetholununca, Efendimizin (s.a.v.) emri gibi, inlerinize çekilirseniz, yaşayabilirsiniz. Yoksa halitler hazırdır; emir bekliyor...

Gelin Yeniden

Önce şu gerçeği bir kere daha işaretle söze başlayalım: Bugün çağdaşlaşma, aydınlanma denilen şeye dün avrupalılaşıma, frenkleşme, garblılaşıma deniliyordu. Sonra bir müddet batılılaşma denildi. Bu hareket açıktır ki İslamı İslâm toplumlarından atarak, onun yerine kökü putperestlik ve Hıristiyanlığa dayalı olan batı medeniyetini, yani bir yaşam biçimini İslâm toplumlarına uygulamaktı.

İslam böyle bir davranışı elbette reddedeceği için batılılaşma, çağdaşlaşma yandaşları da, elbette İslâm'ı reddedeceklerdi. Nitekim yakın tarihimizde olan da buydu. Yani sosyal yaşamda İslâm'ı referans almamak...

Ancak acı olan bir durum vardı: Bugün batılılaşma, çağdaşlaşma diye kendi dinimizden, uygarlığımızdan olduğumuz uygarlık ve insanlar kimdi? Batı kimdi? Batı dünyası neyin nesiydi? Onlar bunu hiç gündeme getirmediler. Oysa biz, ısrarla bu soruyu soralım; kendilerine öykündüğümüz, taklit etmeğe çalıştığımız insanlar kimdi, bizimle tanışıklıkları, ilgileri, ilişkileri var mıydı?...

İşte çıplak gerçek ve işte çıplak çelişki buradan başlıyordu... Evet, öykündüğümüz batı, yüzlerce yıl kendileriyle savaştığımız haçlı sürüleriydi... Daha dün yurdumuzu işgal eden, şehirlerimizi yakıp yıkan, halkı katliamlarla kırıp geçiren, kadınların kızlarını ırzlarını kirleten alçak emperyalistlerdi...

Bilmem kaç cephele kendileriyle savaştığımız can düşmanımız, din düşmanımız olan kafirlerdi. Yani çok yakından tanıdığımız, iyi bildiğimiz insanlardı.. Şimdi şu soruyu sormanın tam sırasıdır her-

halde: Hadi bıraktınız diyelim müslümanlığı, ya akıllı olmaktan, vatansever olmaktan, ırz ve namusu korumaktan, malı mülkü kurtarmaktan vazgeçecek, söz etmeyeceksiniz; ya da batılıların size işgal altında yaptıkları zulmü, kötülüğü, sömürüyü, ırza ve namusa tecavüzü unutmayacaksınız. Unutmayacak ve onlara asla emniyet edip güvenmeyeceksiniz.

Hem akıllı olmak, hem de düşman safına geçmek olacak iş değil. Düşmanı yar ve yardımcı sanmak akla, mantığa, tarihe ve vakiyaya ters düşmek değil de dedir?

“Efendim, o düşmanlık bitti. Biz ise onların ilmini, kanunlarını, medeniyetini alacağız” diyorlar. Hangi ihtiyaçtan ötürü alacaksınız?...

Ey kendi iplerini çekerek kendilerini idam edenler, hangi akıl, hangi ihtiyaç, hangi zaruret onların dinini, medeniyetini, yaşam biçimlerini almamızı gerektirdi?...

Kendinizi, hangi gerekçelerle inkar ederek bu kadar küçük düşürüyorsunuz?...

Kendinize alemlerini niçin güldürüyor, neden alay ettiriyorsunuz?..

Belki de şu bir gerekçe olarak ileri sürülebilir:

“Efendim, biz yapılan amansız savaşlardan mağlup çıktık. Madeten ve manen bittik, tükendik. O gün de, bu gün de, varlığımızı devam ettirebilmek için, onlara ittiba etmeğe, onlara iltihak etmeğe mecburduk. Hala da mecburuz. Büyüylene ve yeniden büyük devlet, büyük millet olarak dünyaya sözümüzü geçirecek ana kadar, böyle bir uygulamaya mecburuz. Bu gün, onlarla savaştığımız gücümüz yok.

Onlarla savaşmak demek, büsbütün yok olmak demektir. Bunu göze alamayız...”

Önce şu savaşmak lafını bir değerlendirelim. İslâm, durup dururken kimseyle savaşmak istemez. Savaş, son çaredir İslâm'da. Asıl olan barıştır. Barış içinde irşad, tebliğ, kültür yarışı... Farklılıklarla birlikte barış içinde yaşama.. Asıl olan bu .Bir de şunu baştan söyleyelim: Onlara uymakla zaten hiç bir zaman biz, biz olarak büyük bir devlet olamayız. Büyüsek bile, olacağımız, olsa olsa büyük bir kafir, hadi diyelim bir fasık olmaktır. Onların safında, onlardan biri olmaktır. Bu ise, kabullenmek istemediğimiz yok olmanın ta kendisidir. Ah bunun bir farkına varabilsek...

Afgan cihadının devam ettiği günlerde, yardım istemek için yurduмуza gelen bazı mücahitlerin, bizim kendilerine acımamız üzerine şunları söylediklerini duymuştum. “Bize acımayın. Sizin haliniz bizden daha acınacak durumda... Biz, sizin gibi olmamak için savaşıyoruz. Eğer sizin durumunuzu kabullenseydik, savaşmaya gerek yoktu ki. Rusların yapmak istediği de işte bu yaşadığımız hayat.” Evet, ibret alana ne muhteşem ifadeler...

İkinci olarak onların çokluğunu bahane edip kendimizi inkar etmek ve emperyalist amaçlı saldırılarına karşı cihaddan kaçmak, ayrı bir gaflet ve İslâm'ı idrakten uzak olmaktır. Bu konuda çok şeyler söylemenin yeri şimdi burası değildir. Ancak şu gerçek herkesçe bilinir ki kıymet ve ehemmiyet keyfiyettedir, kemiyette, yani sayıca çoklukta değildir. Onun için küfür ehli de “Ekseriyet bizdedir, biz üstünüz” diye asla sevinmesin. Müminler de “nice az toplulukların, Allah'm izniyle çok toplulukları

yendiği”, “Zafer, Allah’ın katında olduğu ve onu dilediğine vereceği” gerçeğini unutmayarak ye’se düşmesin, üzülmesinler. Allah’a tevek-kül ile kendilerine düşeni yapmaya gayret etsinler.

Tek tek örnek vermeye gerek yok, bütün Peygamberlerin hayatı ve tarihin şهادeti işte gözler önünde olan gerçeklerdir.

Kendimize düşeni yapmak, evet en önemli ilkelerimizden biri-dir. Bunu demin kendilerinden söz ettiğimiz Afganlılardan çok çarpıcı olarak duymuş ve idraklarına hayran olmuştuk.

Rusların Afganistan’ı işgali üzerine mücahitlerin direnişe geçtiğini haber alınca, ülkemizde ve başka yerlerde insanlar iyi niyetle ve acıyarak şöyle söylemişlerdi:

“Direnmekle yanlış yapıyorlar. Çünkü kızılıordu çok güçlü, ken-dileri ise çok zayıflar. Düşman onları ezer geçer. Kökünü kazırlar Afganlıların. Direneceklerine teslim olsalar da ileride, uygun bir za-namda, sayıları çoğalınca ve şartlar kendi yararlarına olunca yeniden savaşsalar, daha iyi olur. Bu faydasız, ahmakça bir direniştir. Bu, temelli yok oluşturdur.”

Evet, bunu bizim bu ülkenin insanları söyledi. Yani kurtuluş sa-vaşını görmüş olanlar veya onların evlatları söyledi. Sanki o savaş, benzer şartlarda yapılmamış gibi.

Her neyse, Afganlıların buna cevabı gerçekten iman, idrak ve cesaretle doluydu. Demişlerdi ki:

“Bizim vazifemiz savaşmak, bunda da bir kaybımız yok; ölürsek şehidiz, kalırsak gazi. Zafere gelince, o Allah’ın işidir. Dilerse verir, dilerse vermez. Biz onun işine karışmaz, kendi vazifemizi yaparız...”

Bir zamanlar Cengiz'in ordusunu mağlup ederek Müslümanları büyük bir badireden kurtaran kahraman mücahid Celaleddin Harzemşah da, bir münasebetle şöyle demişti:

“Benim vazifem, Allah'ın emrine uyarak cihâd etmektir. Muzafer veya mağlup etmekse O'nun vazifesidir. Ben, kendi vazifeme bakar, Allah'ın vazifesine karışmam.”

İslâm tarihindeki muzafferiyetlerin arkasındaki sır da işte budur: Böyle bir iman, böyle bir teslimiyet... Öyle ise hiçbir mü'min, düşmanın çokluğuna bakarak çalışmaktan, cehd ve gayretten, çabalamaktan, hatta gerektiğinde Allah için savaştan, yani cihattan kaçamaz.

Allah bize dini yaşamamızı, tebliğ etmemizi ve bütün dinlere, sistemlere hakim kılmamızı istemiştir. Bunun için çalışmak bir ibadettir ve bizin en büyük vazifemizdir. İyi niyet ve ihlasla vazifemizi yapmak bizim için yeterlidir.

Başarmak ve güzel bir sonuç almak, elbette bizi sevindirir ama, bu bizim ne vazifemizdir, ne de sorumluluğumuzdur. Yani Allah görevi yapıp yapmadığımızı sorar, ama başarılı olup olmadığımızı sormaz. Biz dahi Allah'a, bizi niçin başarılı kılıp kılmadığını sormayız.

Evet, tekrar gibi olacak ama, bize düşen vazife, ihlas ile ilahi emri yerine getirmek ve O'nun rızasını kazanmaktır. Başka da bir menfaat beklememektir. Onun menfaati ahirette verilecektir. Ama onu dahi amaçlamadan sırf Allah için vazife yapmak tam bir İhlastır, ihsandır. Bununla beraber, dünyada da bir menfaat gelirse, ki gelir, onu da şükür ile, hamd ile karşılamak ve Allah adıyla kullanmaktır. Temel kural bu.

Öyle ise, sözü şuraya getirebiliriz: Bugün müslümanlar bir kuşatılmışlık halet-i ruhiyesindedirler.

Her alanda daralan bir çamberle özgürlüklerinin, haklarının gasbedildiğini görmektedirler.

Ellerini attıkları her kurum ellerinde kalmakta, sığındıkları her kala taş taş dökülmekte, imdat bekledikleri kişi ve kurumlar kendi başlarının derdine düşmüş bulunmaktadır. Çaresizlik, ümitsizlik içindedirler. Bir kısmı ye'sin kahredici kıyılarında dolaşmaktadır. Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak, yani alçakça bir ölüme kendilerini atmak durumundadırlar.

Böylesine çok olumsuz bir ortamı, bir çırpıda olumlu ortama çevirmek mümkündür. O da, bütün sebepleri bırakarak, sebeplerin yaratıcısına (Müsebbibu'l-Esbab'a) dönmek, yalnızca Allah'a tevekkül ve itimat ile iman tazelemek, yeniden ve derinden "La havle vela kuvvete illa billah" diyerek, Allah'ın işine karışmadan kendi vazifemizi ihlasla yapmak.

İşte o noktadan sonra üstümüze yağmur gibi zaferler yağacak, ummadığımız yerlerden maddi ve manevi rızıklarla donatılacağız. Gelin ey insanlar, yeniden ve cidden iman ederek inancımızı yenileyelim.

Allah'a dayanalım, sa'ye sarılalım, hükmüne ram olalım ve O'nun yoluna koyulalım. Kendimize bakalım. Allah'ı imtihan etme küstahlığına kapılmadan, hiç bir ücret beklemeksizin ihlasla üstümüze düşeni yapalım. Allah elbette va'dinden dönmez. O'ndan emin olalım.

Yolumuza Davet

Hız. Musa ve Hız. İsa da dahil olmak üzere bütün Peygamberler Aleyhimu's-Salatu ve's-Selam dün kendi dönemlerinde İslam'ı getirmişlerdi ve şayet bu gün gelecek olsalar yine İslam'a tabi olacaktırdır.

Bundan çıkan sonuç, Allah İslam'dan razıdır ve O'nun yeryüzünde hakim olmasını istemektedir. Bunu gerçekleştirme görevini de insanlara vermiştir. Tabii ki inanan insanlara.

Yoksa O, "hepiniz Müslüman olun" dese, "hayır olmuyorum" demek kimsenin haddine düşmezdi.

Ama O öyle yapmadı. İşi özgür iradeye bıraktı... Son Resülünü bize şöyle takdim ediyor:

"Bütün dinlere üstün kılmak için Resülünü hidayet ve hak dinle gönderen O'dur. Buna şahit olarak Allah yeter." (Fetih, 28)

Öyleyse İslam'ın dışında kalan bütün dinler, yani yaşama biçimleri, sistemler, nizamlar batıldır.

Hak dinden bozulmuş dinler bile batıl olduktan ve yukarıda gördüğümüz gibi Allah *azze ve celle* tarafından reddedildikten sonra, insan eliyle yapılanlar haydi haydiye batıldır ve reddedilmesi gerekir. **"Gerçekten sonra sapıklıktan başka ne var ki?"**

Müminlerin yolu, itikad ve amelde müminlerin tuttuğu tevhid yolu ve sağlam dindir ki, Allah'a, Allah'ın Resulü'ne ve bizden olan ulu'l-emre itaat yoludur. Bundan başkasına tabi olmak, tevhid yolundan çıkmaktır. Bunun müminler yolu olmayacağı bellidir:

“Kim kendisine doğru yol besbelli olduktan sonra Peygamber’e karşı çıkar, müminlerin yolundan başkasına uyup giderse, onu döndüğü yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir gidiş yeridir.” (Nisa, 115)

Allah *azze ve celle*, İslam’dan başka din edinmeme ve tevhidi koruma hususunda o kadar duyarlıdır ki, olmaz ya, farz-ı muhal böyle bir şey Resulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından bile yapılacak olursa, hiç şüphesiz onu da kabul etmeyeceğini açık seçik bildiriyor:

“Sana gelen ilimden sonra eğer gerçekten onların hevalarına uyarsan, senin için Allah’tan bir dost ve bir yardımcı yaktur.” (Bakara, 120)

“Sana gelen ilimden sonra gerçekten onların hevalarına uyacak olursan, o zaman muhakkak ki sen, zâlimlerden olursun!” (Bakara, 145)

Hiç şüphesiz bu ayetler Peygamber *aleyhissalatu ve’s-selam* Efendimizden çok, ümmetini ikaz eden ayetlerdir.

Öyleyse ümmetin iyi bilmesi gerekir ki İslâm’dan başka hak din yoktur. Bu yüzden köken itibariyle ister semavî, ister beşerî olsun başka dinlere bir kez olsun bile dönüp bakmamak, asla iltifat etmemek gerekir.

“Lâ ilahe illallah” kelimesi bu yüzden çok kıymetlidir.

İmdada Koşmak

Bugün Amerika, İngiltere, İsrail ve onların dümen suyunda giden bazı Hıristiyan ülkeleri, Müslümanların ülkelerine saldırıyorlar.

Memleketlerini işgal ediyor, mallarını yağmalıyor, izzetli insanlarını zelil ediyorlar. Kimisini öldürüyor, kimisini zindanlara atıyorlar. Zindanlarda yaşanan ise ölümden beter.

Dünyaya medeniyet ve demokrasi götürme iddiasında olanların emrindeki kimi canavarlar, genç kızların, taze gelinlerin, hatta yaşlı kadınların iffetlerine saldırıyor, ırzlarına geçiyor, namuslarını kirletiyorlar.

İzmir’de yapılan bir toplantıda Iraklı bir kadın şöyle anlatmıştı: “Aynı odada bana ve kocama tecavüz ettiler. Daha sonra bizi bıraktılar. Ama biz evde birbirimize bakamıyor, birbirimizle utancımızdan konuşamıyoruz.”

Ebu Gureyb hapishanesinden dünyaya yayılan fotoğraflar ne kadar acı ve utanç vericiydi...

Bu gün İsrail’in zindanlarında ve Guantanamo’da ve sair yerlerde yaşananlar çok farklı değil.

Dün Bosna’da yaşananlar, evvelki gün topyekun işgal edilen İslam yurtlarında yaşananlar, çok farklı değil. Tek dişi kalmış canavar, onunla da insanlığı parçalamaya devam ediyor.

Kendisi her çeşit silahı yapıyor.

Ama “İran nükleer bomba yapıyor” diye yeri göğü inletiyor.

- Bu bombayı sen yaptın mı?

- Evet!

- Rusya, Çin, Hindistan, Fransa, İngiltere, İsrail yaptı mı?

- Evet!

- Peki siz yapıyorsunuz da, İran niye yapamıyor?

- Çünkü o Müslüman!

Birinci dünya savaşında bir kere siyaseten mağlup olmuşuz ve elimizi kolumuzu bağlamışlar.

Her ayağa kalkmaya çalıştığımızda bazen kendileri, bazen yerli işbirlikçileri tarafından meydan dayığına çekiliyoruz. Her defasında evire çevire dövüyorlar bizi ailemizin ve çocuklarımızın yanında.

Bazılarımız, “dayak yemenin alemi yok, teslim olalım” diyorlar.

Hayır!

Müslüman bu zillete katlanamaz, katlanmamalı. Dayak yemekten zevk almıyoruz ama, teslim olmayı da onurlu bulmuyoruz.

Buna hakkımız da yok.

Ayağa kalkmalıyız ne pahasına olursa olsun ve eski ihtişamımızı yakalamalı, hatta daha fazlasını yeniden kazanmalıyız.

Bir zamanlar Osmanlı vardı ve kafirlerden biri uzaklardaki bir müslümana sataşacak olsa “otur oturduğun yerde, gelirse kırarım bacıklarını” diyordu ve kafirin dizlerinin bağı çözülerek oturup kalıyordu.

Ne sayesinde?

Elbette güç sayesinde...

“Dünyada öyle bir devlet olmalı ki, kaşını çattığı veya az öfkelendiği zaman, başkaları hizaya gelmeli ve hadlerini bilmelidirler.

İşte böyle büyük bir caydırıcı gücü sürekli elde tutmak, mazlumun, mağdurun imdadına koşmak ve ihkak-ı hak etmek için mutlak lazımdır. Bu da, o büyük güç ve aktivitenin yer yer bizzat gösterilmesiyle kolaylaşacak ve mümkün olacaktır. Ve geçmişte de öyle olmuştur.

Biz, dünya muvazenesinde bize düşen vazifeyi temsil ettiğimiz günlerde, batılılar zulmen Hindistan'ı işgale yeltendiğinde: "Donanma-yı Hümâyûn, şimdi Hind Denizine açılıyor." dediğimizde, tıpkı çapulcular gibi hemen kaçıyorlardı.

Evet, o dönemde, dünya muvazenesinde bu kadar ağırlığımız vardı. Vardı ve Fransa'dan Hindistan'a kadar koskocaman bir dünyada, o müthiş hakemlik konumumuzla mazlumlar, mağdurlar bize koşuyor ve hak istirdadını, ihkak-ı hakkı bizim kapımızda arıyorlardı.

Evet, İslâm'da, mazlumun, mağdurun, mahkumun, sahipsizin ve garibin imdadına koşmak için harp meşru kılınmıştır. Zaten mü'minler imdada koşmazlarsa başka kim koşacak?

Allah (c.c.) bizi yeryüzünde ihkâk-ı hâkla vazifelendirmiştir. O noktayı tutmayı varlığımızın gayesi bilmeli ve elde etmeye çalışmalıyız. Yoksa zulümler devam edecektir."

Ve bugünlerde özellikle Filistin acı içinde.

Filistin, ah Filistin! Adını duyduğum an içimi utanç kaplıyor. Kahır, hüznün, çaresizlik ustura gibi biçiyor içimi...

Hiç olmazsa açılan kampanyaları desteklemek gerek. Bizi imdada çağıranlara hiç olmazsa maddî yardımlarımızla koşmak gerek. İmdada koşmak gerek.

Tövbe Kapısı Açık

Ben sadece ele değil, kendime de sesleniyorum zaman zaman: “Daha ölmedin, sağlığının kıymetini bil henüz ölüm gelmeden. Zira can boğaza gelip de “gır gır” etmeye başladığında ne imana gelmek fayda verir, ne de tövbe etmek artık geçerli değildir.”

Kendim için istediğim iyiliği başkaları için de istemek mecburiyetindeyim Peygamberimize iman etmiş ve itaat sözü vermiş bir mü'min olarak. O yüzden herkese de diyorum:

“Daha ölmediniz, son bir fırsat var; tövbe etmez misiniz?”

Bir kere daha ifade ediyorum ki bizim dinimiz, kim ve günahı ne olursa olsun, cidden tövbe edenin geçmiş günahlarının toptan silineceğini, hatta silinip atılmak şöyle dursun, iyiliğe tebdil edilerek sevaba dönüşeceğini, üstüne üstlük Allah Tealanın da kendilerini seveceğini bildirir. Artık o tertemiz bir Müslümandır. Bundan sonra onu eski günah ve suçlarıyla anmak, ayıptır, günahıdır, vebaldir, zulümdür.

İşte Hz. Vahşi örneği. Hz. Hamza'yı, Peygamberimizin o kahraman amcasını kalleşçe öldüren kiralık katil. Adına çalıştığı insan geldi ve yapacağını yaptı. O mübarek şehitlerin efendisinin orada, daha harp meydanında azaları parçalandı, kulakları kesilip gözleri oyuldu, karnıdeşildi, ciğeri sökölüp dişlendi...

Peygamberimizin en acılı günüydü belki de o gün. Üstelik Hz. Hamza'nın kız kardeşi Hz. Safiyye harp sonrasında acı haberi almış şehide doğru koşarken, Peygamberimiz, “*Durdurun onu, engelleyin, kardeşini o vaziyette görmesin*” derken acısından ağlıyordu... İşte bu

adam ve o şehidi parçalayan, ciğerlerini çiğ çiğ yemek için dişleyen kimse Müslüman olunca elini kolunu sallaya sallaya güven içinde Müslümanlar arasında yaşadı. Çünkü tövbe ve iman edip Müslüman olunca, amel defterinden geçmişi silinir, yep yeni bir sayfa açılır. Bu yüzden onlar da çarşı pazarda rahatça dolaştılar, her vakit camide kalabalıklar arasında namaz kıldılar. Kimse onlara surat asmadı, burnun kıvrımadı, soğuk bakmadı...

Biz bağrımızı açtık, bu Marksist, Leninist, komünist ırkçılar davalarından vazgeçer ve Müslüman olurlarsa, işte Hz. Vahşi örneği, aramızda rahatça yaşayabilirler. Onlardan cidden tövbe edeni kucaklamaya hazırız.

Hala Müslüman olduğunu söyleyenleri varsa, onlara “bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu” der, derhal tövbe etmelerini tavsiye ederiz. Devlet çağrı yapıyor silahlarınızı bırakın ve teslim olun diyor. Teslim olmazsanız ülkeyi terk edip gidin diyor. Hatta şehit anaları dahi “yeter artık, barış olsun, kan dökülmesi dursun, başka analar ağlamasın” diyor. Toplum böyle bir beklenti sardı. Herkes buruk da olsa bir sevinç yaşıyor. İçinde zerre kadar insanlıktan bir kırıntı kalan bile bu manzaraya bakar da etkilenir.

Silahın ve öldürmenin nelere mal olduğunu dağdaki dahil herkes biliyor artık. Üstelik silahla alınıp verilecek bir şeyin kalmadığını da. Varsa bile silahsız çözümlerin imkanını da.

Daha ne? Ne diyeyim, inşaallah bu fırsatı da fevtetmeyiz. Bundan kan emici, çıkarıcı, rantçı kafirler memnun olur ancak. “İti ite” diye ellerini oğuşturup dururlar onlar memnuniyetle.

Gelin bu sefer akıllı, mantıklı hareket ederek o itleri hüsrana uğratalım olmaz mı?

Biz başlıkta iki gündür diyoruz “biz bağrımızı açtık, kucaklamaya hazırız.”

Karar Ver Sen Nedin?

“Acaba ırkçı Müslümanlar Peygamberimizin adı geçince ne düşünüyorlar?” diye sormuştuk daha önce. Aynı soruyu -kendim dahil Müslüman olduğunu söyleyen herkese sormak gerek aslında.

Müslüman, yani Allah Teâlâ'nın Peygamber *aleyhi's-salatu ve's-selam* Efendimizin aracılığı ile gönderdiği dine, yani iman, ibadet, hukuk ve ahlak ilkelerine kayıtsız şartsız teslim olduğunu söyleyen herkese sormak lazım aslında.

Acaba hem Müslüman, hem de sosyalist olduğunu söyleyen, hem Müslüman hem Batıcı, hem Müslüman hem laik, hem Müslüman hem liberalist, hem Müslüman hem Kemalist olduğunu söyleyen herkese sormak lazım, acaba İslam'da neyi eksik, neyi boş bırakılmış ve ihmal edilmiş, neyi yanlış, neyi çirkin gördüler ki o eksikliği, o boşluğu, o ihmali, o yanlış, o çirkin tuttular da sosyalizm, liberalizm, kemalizm, laiklik veya Batıcılık ile doldurdular?

Neyi, hangisini? Neden hem Müslüman, hem de başka bir şey olma ihtiyacını hissettiler?

Allah Teâlâ'nın buyruğunu hatırlayalım: **“Andolsun ki, Resûlullah, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir.”** (Ahzab, 22)

Mademki o peygamber bizim için ideal bir örnek ve önderdir, öyleyse bizler de hayatımızda Resulullah (s.a.v)’i örnek edinmeye gayret etmeli, hayatımızı onun şahsiyeti ve vasıflarıyla şekillendirmeye çalışmalıyız.

Peki, öyleyse bizim yukarıda sayılan inanç ve sistemlere, hayat ve düşünce tarzına, yaşam biçimine ne ihtiyacımız var? Marks’a, Lenin’e, Mao’ya, Adam Smith’e veya bir başka insana ne ihtiyacımız var bizim İslam’a teslim olmuşsak, Resulullah bizim için rehberse, önderse, nümune-i imtisal ve üsve-i hasene ise?

İslam ve Resulullah (s.a.v) doğu ise bunlar batıdır. Hangisine doğru giderseniz öbüründen ister istemez uzaklaşırsınız. İki zıddı birleştirmek mümkün değildir.

Peki, öyleyse tekrar soralım, “ben de Müslümanım” derken ne kadar ciddiyiz? Hepsi bu kadar değil, daha da can alıcı sorularımız var.

Ama düşünen insanlara...

Karar Ver Önderin Kim?

Yukarıdaki yazımızda yer alan ayet-i kerimeyi tekrar hatırlayalım: **“Andolsun size kendinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, müminlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir.”** (Tevbe, 128) Yüce Rabbimiz bu ayette Resulullah (s.a.v)’in dört vasfını zikretmiştir. Bunlar, “Aziz,” “Haris’ün bil müminin,” “Rauf” ve “Rahim” sıfatlarıdır.

İş böyle olunca Resulullah (s.a.v)’i örnek edindiğini iddia eden bir Müslüman, azizdir, zilletin her türlüşünü reddeder. Zira Resulullah (s.a.v)’in hayatında, zilletten en ufak bir belirtiye rastlayamazsı-

nız. Şartlar her ne olursa olsun O; küfre, nifaka, tuğyana ve zulmün her çeşidine başkaldırmış, Rabbimizin Ona yüklemiş olduğu görevi en iyi şekilde yerine getirmiştir.

Onu seven, onu kendisine rehber edinen her Müslüman dahi küfür, zulüm ve adaletsizliğe karşı durup, izzetli ve haysiyetli bir şekilde sorumluluklarını yerine getirmeye gayret göstermelidir.

Sorumluluk sahibi hiçbir Müslüman İslam dışında, yukarıda sayılan beşerî ve batıl inanç ve sistemlere sarılamaz. Onların İslam'a saldırmaları karşısında sinip köşesine çekilemez. Onları aşağılamalarına lakayt, laubali ve vurdumduymaz olamaz.

Özellikle de zamanımız gibi İslam'ın bütün değerlerine savaş açıldığı ve Müslümanların zulüm altında bulunduğu bir ortamda şuurulu bir Müslüman, gündelik hayatın ihtiyaç fazlası işleriyle uğraşıp, maddeci, dünyacı, seküler sıradan insanlar gibi bir yaşam sürdürmez.

Ey hem kendisini sosyalizme, komünizme, kapitalizme, faşizme, liberalizme, kemalizme, nasyonalizme vs. inanmış, hem de kendisinin bu beşerî, Batıcı ve laik düşüncelere iman etmekle dini inkar etmek ya da onunla ters düşmek anlamında imanına zarar geldiğini bilmeyen din cahili zavallı Müslüman (!) bu karma karışık kafadan nasıl kurtulacak ve tevhide ereceksin?

Bunların hepsi birden olmak mümkün değilse, bir karar vermelisin artık, sen nesin? Müslüman mı, başka bir şey mi?

Ve siz ey kendinden başkalarını mücahit kabul etmeyen ultra süper mücahit kardeşlerim! Mektep görmemiş, medrese görmemiş, sadece gündelik işlerini yapıp ekmek parası kazanırken bir hücrede bir abiden ancak üç beş ayet ve hadis ezberleyerek, ama onları da bağ-

lamından kopararak doğru anlayamayan hoca tanımaz, alim ve üstat bilmezler! Bu cehaletleriyle de kalmayıp, kıt bilgilerinden bir müçtehit, bir şeyhülislam, bir müfti-i âmm gibi yanlış fetvalar çıkararak din kardeşlerini şirke düşmekle suçlayıp tekfir eden zavallılar! Ne fıkıh, ne usul bilmeden, zarureti, ihtiyacı anlamadan, bizim de hep savunduğumuz bazı mübarek kavramları bir silah gibi kullanarak, hiç vicdanı sızlamadan kardeşlerini vuranlar! Bu memleketten alim çıkacağına inanamayan, durmadan gıybet ederek alimlerimizin etini yemekle meşgul olup onları tenkit ettiğini zanneden itibar cellatları! Arapçadan tercüme olunca içinde her yazılanı doğru sanan acizler! Karanlık izbelerde kendi aralarında gece gündüz durmadan dedikodu ve malayani ile gevezelik yapmayı cihat sayan aldanmış gafiller! Her seçim zamanı bir durum değerlendirmesi yaparak oy vermede bir kanaate varma meselesini ihtilaftan öte tekfira kadar götürerek Müslümanlar arasına bu kadar kin ve nifak sokanlar! Yeter artık, daha ne kadar, İslam safında ortak düşmanlarınızla göğüs göğüse savaşan kardeşlerinize daha ne zamana kadar hakaret edeceksiniz? Bu gurur ve kibirden, bu kendini beğenmişlikten, bu Allah Teâlâ'nın yasakladığı "kendini tezkiye edişten", bu kuru övünmeden ve ukalalıktan ne zaman kurtulacaksınız? Ne zaman makamda durmanın havf ve haşyetiyle ürperecek, huzuru ilahide tevazu ve mahviyyetle boynunuzu bükecek, alemin kusurlarını teftiş yerine kendi kusurlarınızın müfettişi olacak, kendi muhasebe ve murakabenizle meşgul olacaksınız? Bu Müslümanlar sizin elinizden ve dilinizden ne zaman kurtulacak?

Yeni bir İslam toplumunu, devlet ve medeniyetini inşa etme sürecine her katılıp destek veren gibi sizi de sevmeye ve kucaklamaya

hazırız, ama bir anlam veremiyoruz bu iticiliğinize, dışlayıcılığınıza, adamdan saymazlığınıza, tekfir ve tefcirinize! Ne yani, yoksa siz İslam devletini kafirlere değil de, kardeşlerinize vura vura mı gerçekleştireceksiniz? Başlığı size de hatırlatayım; karar veriniz, önderiniz kim?

Bir Karar Ver Artık

Resulullah (s.a.v), “Haris’ün bil müminin/müminlere aşırı düşkün idi.” Onların başına gelen bela ve musibetlerden dolayı, gözüne uyku girmez ve onların acılarıyla hep kıvranırdı. Bir hadis-i şeriflerinde, “*Müminlerin dertleriyle dertlenmeyen bizden değildir.*” buyurmuştur.

Bugün dünyanın dört bir yanında Müslümanlar, gözle görülür, elle tutulur maddi zulüm ve baskı altında yaşamaktadırlar. Gün yoktur ki kâfirlerin elleriyle veya onların kurdukları oyun ve tezgâhlarla Müslümanlar öldürülmesin, sakat bırakılmasın ve zindanlara atılmasın.

Bir de gözle görülmez, elle tutulmaz manevi zulümler vardır Müslümanlara. Onları imanlarından döndürmek için her türlü şeytani tezgâhlar kurulmakta ve fitneye düşürülmeye çalışılmaktadır.

Peygamber (s.a.v)’i örnek edinen, onu kendine rehber kabul eden herkes Müslümanların dertleriyle dertlenmeli, kardeşlerinin içerisinde buldukları sıkıntıları gidermek için elinden gelen bütün çabayı sarf etmelidir.

Resulullah (s.a.v), Müslümanlara karşı Rauf/şefkatli idi. Bilindiği gibi “Rauf ve Rahim” sıfatları, Allah (c.c)’a mahsus iki sıfattır. Ve bu iki sıfat, Resulullah (s.a.v)’den başka hiçbir mahlûka verilmemiştir. Resulullah (s.a.v), Müslümanlara karşı, büyük şefkat sahibi idi. Onların, imandan sonra küfre dönmeleri ve cehenneme müsta-

hak olmamaları için, gece gündüz çırpınmış, dua etmiş, öğütlerde bulunmuş ve o şefkat dolu kucagını bütün bir ümmete açıp onları muhafaza etmeye çalışmıştır.

O sadece kendisine inananlara değil, bütün bir İnsanlığa karşı o kadar şefkatliydi ve Müslüman olup zarar görmemelerini istiyordu ki, hakkında Rabbimiz; “...**Neredeysen kendini mahvedeceksin**” (Şuara, 3) buyurmuştur. Evet, insanlar iman etsin, dünya ve ahirette azaptan kurtulsun ve ateşlerde yanmaya müstahak olmasın diye, neredeysen kendini helak edecekti.

Onu seven, onu örnek edinen, onu kendisine rehber kabul eden, onun takipçisi olduğunu iddia edenler de insanları dünya ve ahiret helakinden kurtarmak için çırpınmak ve ıstırap çekmek zorundadırlar. Şefkat Peygamberi (s.a.v) gibi başta çocuklarına, sonra da en yakınlarına, tüm müminlere ve giderek bütün bir insanlığa şefkat gösterip onlara karşı sorumluluklarını yerine getirmeleri gerekir.

Resulullah (s.a.v); müminlere karşı Rahim/merhamet dolu idi. Müslümanlara karşı hep merhamet kanatlarını açmış ve onları o merhamet kanatları altında tutmaya çalışmıştır. Onun hayatının hiçbir noktasında, gazapla ve intikam hırsıyla hareket ettiği görülmemiştir. Onun bütün fiil ve eylemleri merhamet yüklü idi. Savaşları dahi, onun insanlığa olan merhametinin bir yansımasıydı. Onun savaşları, insanlara zulmeden ve onları iman nimetinden mahrum bırakmaya çalışan zorbalara ve tağutlara karşı idi. Nerede bir zulüm görülmüşse, o zulme karşı durmuş ve onu bertaraf etmenin hesabı içinde olmuştur.

Öyleyse onu seven, onu örnek edinen, onu kendine rehber kabul eden, onun takipçisi olduğunu iddia eden her Müslüman, Müs-

lümanlara ve insanlığa karşı merhamet kanatlarını germeli, onların çekmiş oldukları acılardan dolayı ıstırap duymalı, zalimlerden başkasına asla öfke ve kin beslememelidir. Özellikle de bu zamanda, bir Müslüman olarak tekrar tekrar düşünmemiz ve Resulullah (s.a.v)'e ne derece bağlı olduğumuzu gözden geçirip sorgulamamız gerekir.

Resulullah (s.a.v)'e bağlılık demek, Kur'an'ın iman ve ahkâmını anlayıp yaşamak, ahlakıyla ahlaklanmak demektir. Resulullah (s.a.v)'in yolunda olmak demek, onun sünnetini anlayıp yaşamaktır veya en azında bunu yaşayan Müslümanlarla beraber olup onlar gibi yaşamaya çalışmaktır.

Kur'an-ı Kerim'i ve Peygamberimizin sünnetini daha iyi anlamak ve yaşamak üzere Rabbimize söz verip, bu sözümüzü de mümkün mertebe yerine getirmeye çalışmamız gerekir.

Öyleyse gelin ey kardeşlerim, evlerimizi, Kur'an ve Hadis tedrisinin yapıldığı medreselere çevirelim. Bulduğumuz sokak ve mahallede mutlaka Kur'an, Hadis vs. ilimlerin tedrisinin yapıldığı İslami eğitim kurumlarımızı oluşturalım. Yediden yetmişe, çocuk, genç, yaşlı bir bütün olarak bu konuda seferber olalım. Herkes gücü ve istidadı nispetinde bu seferberlik içinde yer almalıdır. Her Müslümanın bu konuda mutlaka yapabileceği şeyler vardır. Önemli olan, bütün varlığımızla, Kur'an ve Sünnete olan bağlılığımızı ortaya koymamızdır.

Ama bunu yaparken hastasına ilim ve şefkatle yaklaşan bir doktor gibi olalım. Kusurlu diye kimseyi itmeyelim, kendimizi kimseden üstün tutmayalım, bütün adavet ve tefrikanın kaynağı olan gurur, kibir, kendini beğenmişlikten uzak olalım. Her Müslümana, hatta her insana selim, arı duru bir kalple yaklaşalım ve iyi-

liğ davet edelim. Kırmadan, dökmeden, dağıtmadan kötülüklerle mücadele edelim.

Sonuç, Allah Teâlâ'nın elindedir. Dilerse zafer vererek başarılı kılar. Dilemezse emeğimiz boşa gitmez ki. Fakat unutma, bütün gücün elindeki hazırladıkların değildir. Bunun ötesinde sana zafer getirecek öyle kolaylıklar yaşayacaksın ki, bu ilahî yardımlar ve lütuflar karşısında iki büklüm hamededeceksin. Evet, umulmadık kolaylıklar göreceğinden asla umudunu kaybetme!

Umulmadık Kolaylıklar

Davet ve tebliğ faaliyetlerinde daima umutlu olmak, ye'se düşmemek gerekir. Zaten ihlas da bunu gerektirir. Biz işimizi Allah'a tevekkül ve itimad ederek ona ısmarlamışız. Yüzümüzü ona çevirmiş, sırtımızı ona dayamış, andan yardım ve zafer beklemişiz, ancak ona ibadet etmiş ve ancak ondan avnu inayet dilemişizdir. O bizr kafidir. O ne güzel Mevla, ne güzel yardımcıdır. Yaşarken belki farkında olamayabiliriz. Ama geriye dönüp baktığımızda açıkça görürüz ki, girdiğimiz yollarda ilerlerken, daha önceden bilmediğimiz, ummadığımız, başarı planlarımızı alt üst eden ve namludan çıkan kurşun hızıyla bizi hedefe ve saadete götüren büyük lütuflarla karşılaşırız.

Allah Teâlâ'nın büyük bağışlarıdır bunlar. Selefimiz "küllün müyesserün lima hulika leh" diye formüleştirmişlerdir bu büyük nimeti. "Herkes amacı kolaylaştırılmıştır." diye de tercüme edebiliriz bu sözü. Evet, herkes, neyi amaçlamış, ne için yaratılmış, nasıl bir yola girmişse, o amaç, o yol, kendisine kolaylaştırılmıştır. Bu kolaylık, içinde bulunduğu imkan ve şartların olumsuzluğu gereği plan ve programında ol-

madığı halde, birden karşısına çıkiverince, hedefine en kısa zamanda ve en rahat şekilde ulaşması anlamındadır. Nasıl mı?

Mesela birisi (“Graderci” lakabıyla maruf merhum Mehmet Öztürk abimiz) anlatmıştı. “Gençliğimde Hartlap’a gitmem lazım, ama köyümün kamyonunu kaçırdım. Fakat muhakkak gitmem lazım. Maraş’ta kalamam. Gece yarısı da olsa, yaya altı saatlik bir yolu aşarak hedefime ulaşmam lazım. Köye bir kamyon var ve o da çoktan gitmiş. Mecburen yola çıktım. Şehri tam çıkarken bir atlı geldi yanıma. Bak-tım ki babanız merhum Özdemir Efendi.

- Selamun aleykum genç.

- Aleykumselam amca.

- Nereye?

- Hartlap’a.

- Bak bu at, Hartlap Orman Dairesi’nin atıdır. Devletin işi için ben bindim geldim. Ama işler bitmedi. Fakat bu at yarın orada da gerekli. Sen bu ata binip oraya teslim eder misin?

- Evet, memnuniyetle!

Bu bir ilahî yardımdır. Umulmadık yerde çıkiverir insanın karşına ve hedefine gitmede kolaylık sağlar. İşte bu tür kolaylıklar, ümitsizlikleri bitirmeli, ye’si yenmeli, hedeften vaz geçmememizi sağlamalıdır. Büyükerimiz, “Allah’tan umut kesilmez” derken belki de bunları anlatmak istemişlerdir. Allah Teâlâ her zaman iyilik yollarında yürüyenlerin yardımcısıdır.

Bu yüzden özellikle de ilim, sanat, kültür adamları, kendine ve insanlığa hizmet yollarına çıktıkları zaman, cennet yollarında olduk-

larını unutmamalı ve imkanların aleyhte olmasından ötürü asla geri dönmeyi akıllarından bile geçirmemelidirler. Allah Teâlâ onlar için ne sürprizler hazırlamıştır, kimseler bilmez.

Diyelim bir ilim yolcusu var. Bu iyi bir yol. Ama bir yerde şartlar olumsuzlaştı, imkanlar daraldı ve yolcu bunaldı. Devam etmeli. Daralmanın en dar olduğu yerde, büyük genişlikler kendisini beklemektedir. Buna adları gibi emin olmalılar. Kural bellidir: “küllün müyesserün lima hulika leh.” Bu kolaylaştırma hayırda olduğu gibi şerde de geçerlidir. Çünkü cümle “küllün” diye başlar. Yani “herkes”... Ama biz işin o tarafıyla ilgilenmiyoruz şimdilik.

İlim adamlarının hayat hikayelerini okuyoruz. Bu anlatılanlar açısından ne ilginçliklerle karşılaşmıştır, hayret edersiniz değil mi? Bazen bir kitapla karşılaşma, bazen bir alimle sohbet, bazen bir mecliste duyulan bir çift söz... hayatı kökten değiştirir ve insan bir devrim yaşar. İşte Kemal Paşazade'nin bir asker iken gördüğü bir manzara karşısında askerliği bırakıp ilme yönelmesi. Mesela Mevlana'nın Şems'le karşılaşması... Ahmet Mithat Efendi'nin Can Muattar'la buluşması.

Belki bu son örnek az bilinir. Bunu yazalım: Ahmet Mithat Efendi genç yaşında Nişde Mithat Paşa ile karşılaşır. Ondandır ve Muhacirin Komisyonu Reisi Şakir beyden etkilenecek batı kültürünü tanıyarak Fransızcasını geliştirir ve batı medeniyetini okumaya başlar. O dehanın doğu medeniyetini de öğrenip iki medeniyet arasında mukayeseler yapmasını isteyen kader, Balkanlardan sonra onu Bağdat'a atar ve orada özellikle iki kişiyle karşılaştırır. Birisi, büyük İslam hukukçusu, Bağdat Müftüsü Muhammed Feyzi ez-Zühavî'dir. Onunla İslamî ilimlerde uzun sohbetler eder. Diğeri ise, Şirazlı Muhammed

Bakır Can Muattar'dır. Farsça, Arapça, Hintçe, İbranice ve İngilizce bilen, çeşitli dinlere girip çıkmış, yarı meczup, yarı filozof, derviş meşrep bir adam olan bu Can Muattar ile uzun zaman devam eden dostlukları sırasında Ahmet Mithat ondan doğu dinlerini, ilimlerini, felsefesini öğrenir.

Prof. Dr. Orhan Okay şöyle der: "Ahmet Mithat'ın hadiselere tenkidî bir gözle bakmasını, nev-i şahsına münhasır bu zattan öğrenmiş olduğu düşünülmelidir."⁸

Yolumuzda umutla ve kararlılıkla yürümeli, sadece maddî imkan ve şartları hesaba katma gibi bir materyalizm dalaletine düşerek yoldan dönmemeli, belki hayatımızı zevk, şevk ve yararlarla dolduracak umulmadık lütufları da hep gözlemeli, kalbimizi ilahî yardımlara açık tutmalıyız.

Allah Bizi Islah Eylesin

İçinde bulunduğumuz zamanın sıkıştırmaları karşısında bazen bunalıyoruz, sağa sola bakıyor ve bir yardımcı arıyoruz. Bir teselli, bir tutamak, bir dert yoldaşı, "kabz"ımızı "bast"a çevirecek nur yüzlü birisi...

Sağdan soldan eli, beli, beyni silahlı çeteler ve eşkıyalar hakkımıza hukukumuzla saldırıyorlarken, bizi kurtarmalarını umduğumuz, hatta bunun için görevlendirdiğimiz ve ücret verdiğimiz insanların ihanet ettiklerini görüyor ve ümitsizliğe kapılıyoruz.

Bazen Akifcesine,

8 Prof. Dr. Orhan Okay, *Batı Medeniyeti Karşısında Ahmet Mithat Efendi*, Milli Eğitim Bakanlığı y. İst. 1991, s.5.

“Ya Rab! Bu karanlık gecenin yok mu sabahı?

Mahşerde mi yoksa biçarelerin yoksa felahı?”

Diye inleyip duruyoruz. “Yok mu bir kurtarıcı?” diye bakışlarımızı dünyaya çeviriyoruz, aldığımız en büyük yardım, sadece acıma kırıntılarını. Gülenlerin yanında ağlayanlar ve dua edenler de var, ama derde derman olamıyorlar...

Bildiğimiz gibi alıp sattığımız pazarımız, istediğimizi ekip biçtiğimiz tarlalarımız yok. Mabetlerimizi tırnaklarımızla dikiyoruz ama içini dolduramıyoruz. Dinimizi imanımızı öğretecek okullarımız yok. Medeniyetimizin medresesi, tekkesi, dergâhı, imarethanesi, vakıfları, ribatları yıkılmış. Yarım yamalak olanlar da bin bir perişanlık içinde. Demir pençeli ahtapotlar kuşatmış, yutmaya hazırlanıyorlar bütün bir varlığımızı. Kızlarımız, kızanlarımız canavarlarla cehalet arasında sıkışmış kalmışlar.

Bize ateşten bir gömlek giydirmeye çalışıyorlar. Biz o gömleği giydiğimizde ne dinimiz kalacak, ne imanımız. Ne örfümüz kalacak, ne âdetimiz. Hatta ne benliğimiz kalacak, ne kişiliğimiz. Biz, ya Yahudi olacağız bize gösterdikleri yolun sonunda, ya Hıristiyan. Ya da tanrıtanımayan bir dinsiz imansız.

Ama asla! Asla olmayacağız! Asla, asla, asla...

Ucunda ölüm de olsa, dinimizden dönmeyeceğiz. “Çağdaş yaşam, batıcılık, sekülerizm, laiklik, pozitivizm, ateizm...” adı altında bize dayatılan dinsizliği asla kabul etmeyeceğiz.

Bizim haklarımızı elimizden alarak utanmadan “ancak bir parya gibi, ikinci sınıf bir insan, bir köle gibi yaşamaya razı olursak” varlı-

ğımıza lütfen tahammül edebileceklerini söyleyen insan müsveddelerini asla tanımayacağız.

Aslında bizim bütün zayıflığımız, acizliğimiz, dolayısıyla acımız ve üzüntümüz, kendi güç kaynağımızdan kopmaktan kaynaklanmaktadır. Kendi güç kaynağımız, “kendisinden başka güç ve kuvvet olmayan” ulu Allah’tır. Biz ondan uzak düşmemizden çekiyoruz ne çekiyorsak. Ona döndüğümüzde, Kur’an aracılığı ile O’nunla konuştuğumuzda, bütün gam ve kederimiz bitiyor, bütün karanlıklar dağılıyor ve bütün putlar yere serilip kırılıyor.

O, bizi deneyeceğini söylüyor. Herkes denenecek. Geçmişte kalanlar denendi, siz de deneneceksiniz. Bundan kaçış yok.

Evet, imtihandan kaçış yok...

Bu denemeden, bu sınamadan, bu sınavdan başarılı çıkmanın yolunu ve yordamını Allah Teâlâ bize açık seçik anlatıyor Kur’an-ı Kerimde. Hatta bizden daha kötü şartlarda, daha olumsuz ortamlarda yaşayanların ve kazananların, bazen de kaybedenlerin kıssalarını anlatıyor bizlere, hisseler almamız için.

Bir Hz. Yunus vardı. O kadar bunalmıştı ki, izinsiz çekmiş gitmişti ülkesinden. Sorumluluklarını arkasına atmıştı farkında olaraktan veya olmayaraktan.

Ne oldu?

“Denize atıldı” diyor Kur’an-ı Kerim. Ve bir balık yuttu onu. Denizin karanlıklarında iken bütün insanlar dostu olsa ne yazar? O dolaşıp duran koca balığın karnından kim çıkarabilir onu? Kimse çıkaramaz. Kimsenin gücü yetmez buna, çok isteseler bile...

Ama sadece ve ancak biricik Allah Teâlâ'nın gücü yeter buna. Yukarıda, "kendisinden başka güç ve kuvvet olmayan" ulu Allah" demiştik ya, ancak onun gücü yeter ve Hz. Yunus işte O'na yalvarma akıllılığını yaptı. O mu yaptı, yoksa ona Allah mı yaptırdı? Derin mevzular...

"Ve Yunus O'na yalvardı. Yalvardı ve kurtuldu.

Hz Musa'nın kıssası da anmaya değmez mi?"

Firavun bir güçlü devletin başı. Hz. Musa ve kardeşi Harun, ezilmiş bir milletin iki ferdi. Hatta birisi, aranan bir suçlu.

Bu iki güç çarpışır, hangisi galip gelir?

Sayıya, silaha, servete, satvete iman eden materyalistler, maddeperestler, "Firavun" derler haliyle. Allah Teâlâ'ya iman edenler, O'nu bilen ve O'na dayanan ve güvenenler, hiç şüphesiz "Allah" derler. Neticede dedikleri gibi olur. Bunu okuduk hep Kur'an-ı Kerim'de ve tarihte.

Peki, biz niye şaşkın ve üzgünüz? Niye kendimizi kahrediyoruz Allah'a dayanmak varken? Akif'in dediği gibi,

"Allah'a dayan, sa'ye sarıl, hükmüne râm ol,

Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol..."

Evet, yol budur. Başka yol bilmiyor Merhum Akif. Akif âlim adamdır, olsaydı bilirdi. Bilseydi mutlaka söylerdi.

Öyleyse soruyu bir daha soralım kendimize: Peki biz niye şaşkın ve üzgünüz?

Niye kendimizi kahrediyoruz Allah'a dayanmak varken?

Hiç!.. Cehaletimizden ve Allah Teâlâ'ya kullukta gevşekliğimizden. Biz kendimize kalırsak, şüphesiz zayıfız, hatta hiçiz. Ama Allah'a dayanır ve O'nunla olursak güçlüyüz, hatta her şeyimiz.

Bunu bilmek bile bütün üzüntülerimi giderdi ve beni neşelendirdi. Biz, hazine üstünde oturan fukaralarız yahu. Su başındayız, ama susuzluktan ciğerlerimiz kavruluyor. Allah bizi ıslah eylesin. âmin...

Zoru Başarmak

Adımlarını sağlamca yönlendirenin, yolunu aydınlık olarak belirleyenin Allah Teâlâ olduğunun bilincinde olan bir inanmış kalp, Allah'a bağlanmış bir kalptir. Allah'ın varlığı, otoriter ve egemenliği hakkında şuur düzeyinde asla yanılığa düşmez bir kalptir. Böyle bir bilinç taşıyarak Allah'ın yolunu takip eden bir kalple, söyler misiniz, hiç tereddüt geçirme veya sapma bir arada olabilir mi?

Yoldaki engeller ne kadar zor ve aşılmaz olursa olsun, bu yolda pusu kuran zorbalardan ne kadar güçlü olursa olsun durum değişmeyecektir. Biz Nuh gibi, İbrahim gibi, Musa gibi, Zekeriya, Yahya ve İsa gibi peygamberlerin *-salât ve selâm üzerlerine olsun-* verdikleri mücadeleye ve edilen tehditlere nasıl cevap verdiklerini oluşlarını okuya geliyoruz Kur'an-ı Kerim'mde...

Kalp böylesine bir inanç ve bilinçle sağlam olduktan sonra, evet böyle bir durumda yeryüzünü parsellemiş tağutların savurdıkları tehditlere aldırış bile etmez. Herhangi bir saptırma girişimine eğilim göstermesi ya da tehdide boyun eğmesi asla düşünülemez. O, yeryüzünün tağutlarına ve iktidarlarına, büyüklük taslama ve şımarma

aracı olarak sahip oldukları güç ve kuvvete de küçümser bir gözle bakmaktadır.

Bu şekilde Allah'a bağlanmış bir kalbi ne korkutabilir ki? Şu zavallı kullar onu nasıl korkutabilirler?

Ve ey zamanın zorluğundan şikayet eden nefsim ve kardeşlerim, bizim zamanımız hangi Peygamberin zamanından daha zor bulunmaktadır ki? Ankebut suresi başında herkesi imtihan edeceğini söyleyen Allah Teâlâ, acaba bizim için bu kanununu değiştirir diye mi baklıyoruz? Eğer öyleyse, sorun burada demektir. Sorun bizim kalbimizde. Kalbimizdeki imanda...

Allah Teâlâ bizi Müslüman kıldığına göre, bu nimetin büyüklüğünün farkına varmalıyız önce. Bunun farkına varmak, her musibetle sınavı kolay gösterir. Öyleyse varsın zor zamanlarda ve zor şartlarda sınava sürülmüş olalım; imana teşekkür adına kesinlikle sabredeceğiz, dayanacak ve direneceğiz, görevimizi bırakmayacağız, zaaf göstermeyeceğiz, sarsılmayacağız, davamızın gerçekliğinden kuşku duymayacağız, birbirimizle yersiz çekişmelere de girmeden elimizden geleni yapmaktan geri durmayacağız, yolumuzdan sapmayacağız.

“Biz böyle yapacağız, ama bakalım arkadan gelenlerimiz olacak mı?”

Bu nasıl bir düşünce böyle? Böyle düşünmekle davamızın hak olduğu inancı asla bağdaşmaz. Allah Teâlâ'ya tevekkül ve itimatla, tefviz-i ümur ile bu vesveseler asla bir arada olmaz. Eğer oluyorsa, sorun burada. Burada bizim kalbimizde...

Hem arkaya niye bakıyorsun ki? Yolun haksı devam edeceksın. Başkası gelir gelmez, o onların sınavı. Onu senden sormazlar ki?

Kendimizden Başlayalım

Müslümanlar kendi benliklerinde Allah ve Resulünü razı edecek, nefislerini tezkiye ve tasfiye edecek güzel ahlak ve kendilerine veya başkalarına hayırlı olan salih amelleri değiştirmedikçe, Allah da onlardaki galibiyet, hakimiyet, izzet, şeref, üstünlük, ilim, ekonomik refah, birlik, barış, huzur ve emniyet durumu değiştirmez.

Yok, Kur'an ve sünnet ile ameli terk ederler ve yukarıda sayılan güzel hasletleri kaybederlerse, aksine kafirleri taklid ederlerse, Allah Teâlâ da onları değiştirir. İzzetleri zillete, şerefleri hakirliğe, zenginlikleri fakirliğe, hakimiyetleri mahkumiyete, mazlumiyete, işgallere, yağma ve talanlara değişir, dönüşür.

Bundan kurtuluş var mıdır?

Elbette. Tövbe kapısı açıktır. Allah Teâlâ'dan ümidimiz kuvvetlidir. Kendimizdeki kötü hali iyi hale değiştirirsek; Allah da zaafımızı kuvvete, zilletimizi izzete, yoksulluğumuzu zenginliğe, topraklarımızdaki düşman işgalini bağımsızlığa dönüştürecektir.

Çünkü Cenab-ı Allah şöyle buyurmuştur: **“Bir millet kendi durumlarını değiştirmedikçe Allah onların durumlarını değiştirmez.”** (Ra'd, 11)

Evet, O'nun gücü her şeye yeter.

AMACA ULAŞMAK İÇİN

Son Gülen

*“Deme niçin şu şöyle,
Yerindedir ol öyle.
Sen sonunu seyreyle.
Mevla görelim neyle,
Neylese güzel eyler.”*

Ruhun şad olsun İbrahim Hakkı Efendi.

Bu kadar güzel sözleri ne kadar rahat söylemişsin öyle!

Hem de kitap dolusu hikmeti birkaç mısradan böyle...

Evet, “önemli olan sondur”, çünkü “itibar sonadır” ve “son gülen iyi güler.”

İslam ümmeti yüz yılların ağıdıyla geliyor günümüze. Artık gülme sırası onundur inşallah.

Bu yüzden “son gülen iyi güler” atasözümüzü sevinç ve kıvançla tekrarlıyoruz.

Şimdi size bir iki yakın tarihten misaller vereceğim bu gerçeği tasdik ettirecek. Siz de arkasından geneli bekleyeceksiniz. Allah umduklarımıza nail, korktuklarımızdan uzak eylesin.

Boğaz'ın en ünlü balık lokantalarından birinde bir grubun Ak Parti'ye açılan kapatma davasını kadehlerle kutlamasının şokunu yazan Eyüp Can, yaşanan hadiseyi o anda orada olan ünlü bir sanatçı arkadaşından dinlediğini belirtiyor.

İşte Eyüp Can'ın o günün gündemine bomba gibi düşecek yazısındaki o bölüm:

“Boğaz'ın en ünlü balık lokantalarından biri.

Hava henüz kararmakta.

Mekan kalabalık, mezeler hazır, kadehler dolu.

Girişe yakın masadan biri coşkuyla bağırmakta:

“Az önce televizyondan çok güzel bir haber aldık. Yargıtay Başsavcısı sonunda AKP'ye kapatma davası açmış. Hepinizi bu güzel haberin şerefine kadeh kaldırmaya davet ediyorum.”

Birkaç istisna dışında tüm kadehler havada.

Şerefe!

Cuma akşamı bu olayı bizzat yaşayan sanatçı bir dostum anlattı.

“Çok kötü oldum” dedi. “Bir yanım o coşkuyu paylaşmak istedi, diğer yanım ‘bir saniye arkadaşlar parti kapatmanın şerefine kadeh mi kaldırılır?’ diye isyan etmek.”

Elinde kadeh kalakalmış!”⁹

9 [http://www.haberx.com/parti_kapatilmasina_kadeh_mi_kaldiralim_biz_de\(17,n,10079345,193\).aspx](http://www.haberx.com/parti_kapatilmasina_kadeh_mi_kaldiralim_biz_de(17,n,10079345,193).aspx)

http://www.sabah.com.tr/yazarlar/barlas/2008/03/19/parti_kapatilmasina_kadeh_mi_kaldiralim_biz_de#

Bunu okuyunca aklıma yaşadığım çok acı bir olay geldi. Az çok benziyorlardı birbirlerine. İnşallah akıbeti de benzer.

Zaman, seksen öncesi. Yer Andırın. Ben orta okulda din dersi öğretmeniyim. İktidarda CHP var. Tayinler, pardon sürgünler gırla gidiyor. Benim öyle bir derdim yok gibi. Ne de olsa “bir tane din dersi öğretmeniyim” ve kimse bana ilişerek “din düşmanı” gözükmek istemiyor.

Bu arada Bakırcı Ahmet Efendinin dükkanında bir sohbetteyiz. O sıralar bir İmam Hatip Lisesi açma çalışmamız vardı ama o an itibariyle bütün ümitlerimiz kurulan yeni hükümetle sönmüştü. Kara kara düşünüyorduk.

Aramızda iktidar partisinin ileri gelenlerinden namazlı abdestli bir hacı efendi var, adı da Hacı İnekçi idi galiba. Hep “meclis azası” seçilirmiş Andırın’dan. Adam matem havasına bürünmüş acınacak halimize baktı ve ummadığımız bir şey söyledi:

- Ben size İmam Hatip’i açtırırım.

Başımız önde derin bir hüznün ve karamsarlık içinde oturuyor-ken birden hepimizin gözü parladı ve aynı soru çıktı ağzımızdan:

- Neee?

Neyse, şaşkınlığı belgelemek için dedim ki:

- Nasıl yapacaksın bunu? Bütün CHP’li öğretmenler İmam Hatip’e düşman?

- Ben yaparım. Onların ruhu bile duymaz, dedi.

Meclisten bazıları destekledi onu:

- Hacı bunu isterse, yaptırır, dedi.

Bazıları da:

- Hadi canım sen de, dediler.

Hacı iddialı konuştu:

- Eğer ben de bu İmam Hatip Lisesini açtıramazsam, bu Andırın caddesinde ceketimi ters giyer yürürüm.

- Hadi Allah yardımcın olsun. Sen bunu yap, vallahi bu hizmetini hiç unutmaz, ömür boyu sana hayır dua eder, alkış tutarız.

Aradan birkaç ay geçti. Okulda bir fıs kos gidiyor. Kulak kabarttım; Ankaradan aramışlar partiyi:

- Hayırlı olsun!

- Ne hayırlı olsun?

- İmam Hatip Lisesi istemiştiniz ya, açma iznini verdik. Orta okul liseye taşınacak, yerine İmam Hatip açılacak.

- Neee? Kim istedi bunu sizden?

- Yahu ne bilelim biz, siz istediniz işte. Şu yaşlı amca az dolaşmadı burada bu istek için!

- Yahu siz delirdiniz mi? Buraya İmam Hatip açmak demek, bizi burada bitirmek demektir. Aman aman derhal durdurun. Biz partiden size bir ekip gönderiyoruz, durumu onlar açıklar.

Ekip gitmiş ve açılma izni verilen okulun işini bitirmiş gelmiş. Maalesef okulumuz açılmadan kapandı. Bu sevinci belki on beş yirmi sene sonra yaşadık ancak. Kurdelayı Maraş İmam Hatip'ten giden ekiple keserken, o acı hatırayı bir kez daha yaşayarak çok duygulandım.

Neyse, bir akşam üzeri o din düşmanı ekip dönmüş Ankara'dan. İçlerinde bizim öğretmenler de var iki tane. Baktım müdürün odasında toplanmışlar. Bir haber alayım diye bir bahane ile girdim içeri. Müdür saygıyla:

- Buyur otur hocam, dedi.

- Sağolasın, akşam yakın, oturmayayım, dedim.

Bu arada o öğretmenlerden ateist/tanrıtanımaz, açıktan kafir olanı bana bakarak ve şen şakrak, arkadaşlarına şöyle diyordu:

- Bu akşam nerde içerek kutlayalım İmam hatibi kapattığımızı?

Acı acı baktım kendisine. Kurşun gibi bakışlarım suratına değiştiği anda paramparça değişti sevinci onun da diğerlerinin de. Sessizlik odaya bomba gibi düşmüştü. Ya nezaketten, ya ortamın gerginliğinden kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Zaten arkamdan neler söyleseler de, onlardan hiç kimse bu zamana kadar bana nezaketsiz bir söz söylememişti. İlk defa böyle bir düşmanca tavırla yüz yüze kalmıştım. Birkaç saniye bana birkaç saat gibi ağır gelmişti. Derin bir sessizlik içinde ben de çıktım ve bitişikteki camiye doğru yürüdüm. Böğürümden bir hançer yemiştım. İçim kan ağlıyordu...

Akşamın karanlığı bir matem tülü gibi kasabanın üstüne atılırken, ezan daha bir sarstı beni. Mihrabın dibinde sessizce ağlattı.

Namazı cemaatle kıldım ve yana yakıla dua ettim ümmet için. Üstümden başımdan hüznün dökülüyordu. İnsanlar görmesin diye ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bir ağrı boğazıma yumruk gibi oturmuştu. En sona kalmıştım camide. Kalktım ve kapıya doğru yöneldim.

Bu arada bir meczup vardı kasabada devamlı namazı cemaatle kılan ve bana baktığında hep gülen. Galiba adı İbrahim idi. Birden onunla göz göze geldik kapıya yaklaşırken. Uzaktaydı ve bana doğru geliyordu. Ama bu sefer gülmüyordu. Gözleri çakmak çakmaktı. Bana iyice yaklaşıncaya ben duyacak kadar hafifçe dedi ki:

- Hiç üzülme! Allah Teâlâ hepsinin belasını verecek ve işlerini bitirecek.

- İnşaallah!

Aradan yıllar geçti. Ben o okulda göreve başladığımda namaz kılan tek öğretmendim. Öğrencilerimden namaz kılan da tek tüktü. Biri namaza başlasa bayram ederdim. Ve koca Andırın'da bir tane cami vardı.

Şimdi Andırın'da belki on tane cami var. Okullar namazlı abdestli öğretmenlerle dolu ve her biri bir hizmetin başında, harıl harıl kendi dinimiz ve medeniyetimiz için çalışıyorlar. Camiler namaz kılan gençlerle dolu.

Ve de bir İmam Hatip Liseleri var pırıl pırıl elhamdülillah!

O meczup öldüyse rahmet olsun. Daha ne müjdelere duyacak ve ne güzelliklere göreceğiz.

“Yarın elbet bizim, elbet bizimdir.” Hatta yarından ne çıkar, “ebed bizimdir”.

Zavallılar tümseğe bakıp da sevinmesinler, artık bu tekerlek tümsek mümsek dinlemez. Seherlerde naz ve niyazla beslenen diriliş erleri fecirlerden sökün etmiş bölük bölük geliyor, Ulubatlı Hasanlar surlarda gedik açmış, zafer şehadet kadar yakın, bizi kimse tutamaz.

Neyi Nasıl Yapmalı?

Bu ülkede alkol ve fuhşun ne kadar tehlikeli boyutlara vardığını bilmeyen mi var?

Bu ve benzeri kötülüklerle mücadele etmesini Anayasa'nın kendisine emrettiği hükümetin bu zamana kadar tedbir almaması suç iken, şimdi Başbakanın önüne konan bazı raporlarla yürütme harekete geçmeye niyetlenmiş. Eh, nihayet bu da bir şey!

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın önüne gelen bir "rapor" üzerine öğrenci yurtlarını gündemine aldığı ortaya çıkmış. Erdoğan, "Buralarda güvenlik güçlerimize gelen istihbarı bilgiler var. Valiliklerimiz bu durumlara müdahale ediyorlar" diyor.

Erdoğan gerekçelerini de sıralamış. Raporlar yanında velilerin ve vatandaşların şikâyetleri de etkili olmuş anlaşılır. Fuhuş çetelerinin tuzaklarına düşen zavallı kızlarımızın durumu da içler acısı...

Bu arada terör örgütlerinin ev yapılanmalarından tutun da komünist, ateist, materyalist talebelerin kızılı erkekli aynı evde "komün" hayatı yaşadıkları "komün evler" de milletin bağrında paslı bir hançer. Dinimize ve örfümüze aykırı bu tür hareketler gün geçtikçe yayılıyorlar.

Neyse, şimdi hükümet yasal bir tedbir arıyor buradaki sorunları çözmek için. Arıyor ama dini torbaya koyarak arkalarına atmış kimi malum kesimlerden malum kimseler feryat ediyorlar: "Bu özel hayatta müdahaledir, özgürlüklere aykırıdır."

Hangi özgürlük? Yeryüzünde mutlak özgürlük diye bir şey mi var?

Kanun Nasıl Yapılır?

Kaldı ki hukuk toplumun arzu ve istekleri doğrultusunda olur. Yani hukukun altında halkın iradesi vardır. Demokrasilerde yasama da, yürütme de, yargı da halkın iradesine göre şekillenerek görev yapar. Hukuk Fakültelerinde okutulan metodolojide bir kanunun halkın dinine, örf ve adetlerine, törelerine, yaşam biçimlerine, genel ahlak kurallarına ve sosyal kabullere uygun olarak yasallaşması gereğinden bahsedilir. Kanun koyucu mantık böyle diyor.

Madem hukuk ilmi böyle diyor, öyleyse siz halk zinayı suç sayıyorken nasıl olur da onu suç olmaktan çıkarırsınız? “Zinayı suç olmaktan çıkarmak” baştan yapılan bir hata idi. Yanlış hesap geri dönmek için tartışılmaya açılmıştır böylece.

Bu yanlış hesabın altında yatan nedir?

Çok açık; bizde yasalar yapılırken yukarıda belirtildiği gibi bu halkın dinine, örf ve adetlerine, yaşam biçimlerine, genel ahlak kurallarına bakılmaz.

Ya neye bakılır?

Görev verilen uzmanlar Avrupa ülkelerindeki kanunlara bakarlar. Onları tercüme ederek masaya yatırırılar. Sonra da hepsinden birer parça alarak ortak bir metin hazırlar, hükümete sunarlar. Hükümet de Meclise sevk eder. İlgili komisyonlarda üstünde konuşulur. Ufak tefek değişiklikler belki olur. Oradan gebel kurula, TBMM’ne iner. Hükümetin çoğunluğu zaten vardır. Muhalefet genellikle iyi de olsa kötü de olsa olumsuz oy kullanır. Meclis başkanı sorar:

“Kabul edenler?”

“Kabul etmeyenler?”

“Kabul edilmiştir.”

Bitti. Olur halkın iradesi ile yapılmış “milli kanun!”

İster inan, ister inanma, ister beğen, ister beğenme, yenisi yapılabildiğine kadar buna uymaya mecbursun. Muhalefet, sivil itaatsizlik, protesto, pasif direniş gibi hakların varsa da, evet, sonuçta değişiklik yapıp da yenisi yasalaşana kadar buna uymaya mecbursun.

Zinaya Özgürlük Uyuşturucuya Yasak Neden?

Gelelim şu “özel hayat” ve “özgürlük” meselesine. Söyler misiniz, uyuşturucu alımı, satımı ve içilmesi niye yasak? Bunda özgürlüğün kısıtlanması yok mudur? Bal gibi var, ama yasak da dünya ölçüğünde devam ediyor. Gereğesi malum.

Öyleyse sormanın zamanıdır: Uyuşturucu kullanımında birey ve toplumun akıl ve beden sağlığı açısından zarar görmesi gibi gerekçeler alkol ve fuhuşta da yok mudur? Elbette vardır. Öyleyse, neye dayanarak birisi serbest iken öbürü yasak oluyor? Özgürlüklerle bunun bir alakası yoksa, öbürünün neden olsun?

Mutlak özgürlük ancak Allah (c.c.)’a mahsustur. Biz kuluz. Onun kanunlarına bağlıyız. Laikçiler de yürürlükteki kanunlara bağlı kalmalıdır. Öyleyse bu tür kötülüklerden nesli korumak için anayasa varken bu gürültü niye? Halkın iradesi var da yasa yoksa zaten bu bir ayıptır, yapılır ve son verilir bu ayıba. Sahi bu gürültü nedendir?

Biz insanın “özgür” değil, “kul” olduğuna iman etmişizdir. Kimileri bu cümleye bayılacak ve “bak işte itiraf ettiler” diyeceklerdir.

Evet, biz Allah Teâlâ'nın kuluyuz ve irademizi ona teslim etmişizdir. O "içki ve zina kötüdür, haramdır" demişse, bizim "hayır iyidir" deme imkanımız, şansımız ve seçeneğimiz yoktur.

Bu, "ben Müslümanım" diyen herkes için de geçerlidir. Bunu kabul etmeyen zaten Müslüman kalamaz. O yüzden Gülay Göktürk ve Nazlı Ilıcak için de geçerlidir bu kural. Ama "yok, ben Müslüman değilim" diyorlarsa, yasaları hatırlatmaktan başka bir sözümüz yoktur onlara.

Gülay Göktürk şöyle yazmış:

"Erdoğan bütün argümanını muhafazakâr bir iktidar olmalarına dayandırıyor; "Muhafazakâr bir iktidar olarak, anne babalardan gelen feryatları duymazdan gelemezdik" diyor...

Dolayısıyla, muhafazakâr bir iktidar olarak AK Parti'nin bu konuya da muhafazakârca yaklaşmasını ve devletin denetiminde olan yurtlarda kız ve erkek öğrenci yurtlarını karıştırmamasını normal karşılayabiliriz. Ama iş özel yurtlara, hele hele evlere gelince, işte bu alan iktidarların muhafazakârlığının sökmediği alandır. Anneler babalar isyan ediyor; hükümeti göreve çağırıyormuş... O zaman söyleyin o anne babalara, gidip kendileri baksın çocukları ne yapıyor, nerede kalıyor, nasıl bir hayat yaşıyor diye...

"Bu iş bizim işimiz değil, sahip çıkabiliyorsan sen sahip çık çocuğuna, lafını geçirebiliyorsan sen ikna et, bizi bu işe karıştırma" deyin."

Niye desin Gülay Hanım? Hükümet halkın sorununu çözmek için var değil midir?

Gülay Göktürk'ün bir bayan olarak böyle söylemesi biraz daha dikkat çekicidir bence. Daha şaşırtıcı olan ise, feministler kızmasın, yine bir bayan olan Nazlı Ilıcak hanımın söyledikleridir.

Ne mi söylemiş?

Siz bunu “dedikodu” saymazsanız, yorumuyla birlikte aşağıda yazdık, okuyabilirsiniz. Ama esas sözümüz iktidara olacak inşallah.

Sorun Sistemde

CNN Türk ekranlarına konuk olan Sabah yazarı Nazlı Ilıcak şöyle diyor:

“Kişilerin kaldığı özel evlere ihbar üzerine müdahale bir seçim yatırımı olsa dahi hoş bir şey değil. Bir yandan kendine demokrat diyeceksin, sonra da özel hayata müdahale edeceksin. Bu bir seçim yatırımı olarak düşünüldüyse daha da kötü. Kendi değerleri çerçevesinde dünya görüşleri böyle olduğu için bu durumu normal karşılıyorlar... Buradan oy gelecekte hiç gelmesin. Ben buna üzülüyorum. Türkiye'ye hizmet eden bir Erdoğan var. Ben her zaman göğsümü gere gere 'Erdoğan'a oy verdim' derim. Ama şimdi ben utaniyorum.”

Basından öğrendiğimiz kadarıyla Başbakan'ın önündeki raporda yer alan bilgilere göre, vatandaş kızılı-erkekli karışık öğrenci gruplarının kaldıkları “öğrenci evleri”nden rahatsız.

Buralarda kalan öğrencilerin aile ortamına yakışmayan davranışlarda bulunabildiklerinden, çocukları için kötü örnek oluşturduklarından şikayet eden vatandaşlar, devletin ilgili kurumlarına müracaat ederek önlem alınmasını istiyor. Anne-babalar da, başka

şehirlerde okuyan çocuklarının emin ellerde olması noktasında devletin tüm imkanlarını seferber etmesini talep ediyor. Bu hususta vatandaşlardan, anne-babalardan devletin ilgili birimlerine çok sayıda şikayet ve talep geliyor. Zaman zaman basında yer alan “Üniversiteli kızları fuhuşa zorlamışlar!” şeklindeki haberler bu ailelerin endişe ve tepkisini katlıyor.

Devletin disiplin ve gözetiminden uzak “öğrenci evleri”nin ayrıca marjinal örgütlerin hedefinde olduğu belirtilirken, buraların kolayca “örgüt yetiştirme evi”ne dönüştürülebileceği kaydediliyor.

Hükümetler niçin vardır? Halkın sorunlarını çözmek için değil mi? Öyleyse bunun gündeme gelmesi neden rahatsızlık doğuruyor?

Bu batıcı laikçi aydınlar zaten halkın daima karşısındadır. Şimdi bu hükümet vatandaşından gelen şikâyetleri dinlemeyecek de üç beş aydın geçinen bu milletin değerlerinden kopmuş insanları mı dinleyecek?

İşte Türkiye'nin çelişkisi burada yatmaktadır. Halk Müslümandır ve sorunlarına Müslümanca çözümler istemektedir. Kitle partileri bunu görerek halka seçim öncesinde bu türden muhafazakar sözler vermekte, İslam'ın yaşanmasında engel olan yasaların bertaraf edileceğini vaat etmektedirler.

Fakat iş başına geldiklerinde beton gibi İslam'a karşı vaziyet almış bir sistemle karşı karşıya kalmaktalar. Bu sistem İslam'ı yıkarak gelmiş, kendisini de onun yıkacağından korkarak ona karşı bir sürü akıl almaz önlemler almış, ona hayat hakkı tanımamıştır.

Batı medeniyetine giriş de bunların başındadır. Bütün yasalar bunu amirdir ve buradan verilecek bir taviz içte ve dışta “eksen kay-

ması”, “yeniden Osmanlı”, “şeriatı dönüş”, “fundamantalizm” gibi suçlamalarla yok edilmeye çalışılmaktadır. Bütün yasal düzenlemeler bu durumu korumak için yapılmıştır. Bu yüzden kaç partinin kapandığını da tarih kaydetmektedir.

İşte sorun bu hürriyetsiz ortam ve bu bozuk düzendir.

Yasak mı Önceliklidir Özgürlük mü?

ABD'nin Teksas eyaletinde geçtiğimiz yıl (2016) nisan ayında öğretmen Alexandria Vera, 13 yaşındaki erkek öğrencisiyle cinsel bir ilişki yaşadığını itiraf etmiş. Hakkında yasal işlem başlatılan bayan öğretmen 30 yıl hapis cezasına çarptırılmış.

Mahkeme belgelerinde, öğretmenin öğrencisiyle hemen hemen her gün ilişkiye girdiği ve bu durumu saklamak gibi bir gerekçe de görmedikleri belirtiliyor. 13 yaşındaki öğrencisinden hamile kalan Vera, kürtaj yaptırdığını da itiraf etmiş.¹⁰

Haberi okur okumaz ilk yorumumuz şu oldu:

“13 yaşında cinsel ihtiyacı başlayan insanın bu ihtiyacını nasıl karşılayacağı hakkında devlet ve eğitim sistemi olarak neler öneriyoruz? Herkese “18 yaşına kadar bekle” demek ve evlenmeye yasak getirmek herkes için geçerli bir doğru mudur? Herkesin bedeni ve malî durumu nikaha müsait olamayabilir, tamam, isteyen olana kadar erteleyebilir, ama ya olanlara niye yasak var? Öncelikli olan hak ve özgürlükler mi, yasaklar mı? Herkes kendini bir test etsin.”

10 <http://www.habervaktim.com/haber/491782/ogrencisinden-hamile-kalmisti-akibeti-belli-oldu.html> (14.01.2017 09:46)

Bir sevgili kardeşimiz bir zaman İslam Fıkhnının bir kuralını anlattı. İslam'ın insana sunduğu yararı ve özgürlüğü anlatmak istemişti. Ama ne İslam'dan, ne fıkihtan, ne hak ve özgürlüklerin önceliğinden anlamayan, ancak yaşadığı Batı tipi hayat tarzını bile inkar ederek sadece yazılı Batı hukukuna bakan, ne dediği ile ne yaşadığı arasındaki farkı bile anlamayan, çifte standartı ilke olarak içine sindirmiş, tek kuralı bu ülkenin yerli değerlerine karşı çıkmak olan sözde “aydın” denilen karanlık adamların linç girişimine maruz kaldı.

Bu arada bizim cepheden de gül yerine küfür atanlar bile oldu. Maalesef seviye bu.

Allah Teâlâ'ya hamd olsun bizi insan yarattı. Sonra önce akıl verdi, sonra büluğa eriştirdi. Önceleri kızılı oğlanlı oynardık. Sonra belli bir yaşa gelince kızlar “kız içinde oğlan eşek” demeye ve bizden ayrı oynamaya başladılar. Bizim de onların da vücutları değişmeye başladı. Ve biz karşı cinse bakarken adına “şehvet” denen yeni ve çok cazip, çok güzel bir duygu ile karşılaştık.

Yaşımız 12 ve yukarısı olduğunda nikah düşen bir kıza bakarken utanmaya, kızarmaya, terlemeye, sıkılmaya, sesimizin titremesine tanık olduk. Yaşımız 15'lere geldiğinde “çocukluk aşkı” denen bir “kara sevda” ile tanıştık.

Evlenmenin ne olduğunu, ailede kardeşlerin nasıl çoğaldığını iyice anlar olduk. Çocukken oynadığımız evcilik oyunlarını bıraktık ve yeni uyanan duygumuzu, dolayısıyla evlenmeyi düşünmeye başladık.

İyi ama o yaşta nasıl evlenecektik? İstemek yetmiyordu, maddî manevî imkan da gerekiyordu...

On İki Yaşında Başlayan Cinselliğe Tavrılar

12 veya 13 yaşında çocukluktan gençliğe doğru yürüyen birisi o yaşta nasıl evlenecek?

Herkes için bu evleneme işi elbette zor, hatta neredeyse imkansızdır. İyi ve mutlu bir evlilik için evlilik sorumlulukları, karı koca hakları, birbirlerine doğru davranış biçimleri nelerdir bilinmesi gerekir. Sonra aile bütçesinin buna elverişli olması gerekir. Bir de çevrenin dayattığı bir “geç evlenmenin iyi olacağı”, hatta “gerekliliği” düşüncesi var, onun da aşılması gerekir. Şahsen ben de yüksekokul bitip de bir vazife almadan evlenmedim. Ama ondan sonra hiç de beklemedim, teşebbüse geçtim.

Neden mi? Bekarlık canıma tak etmişti de ondan!

Karşı cinse şehvet, Allah Teâlâ'nın insana verdiği en büyük nimetlerden birisidir. Yeryüzünde “mürüvvet” denilen bambaşka bir olaydır o. Ana babalar çocuklarının mürüvvetini görmeden ölmek bile istemezler. Cennet zevklerinden birisi olan bu şehvet duygusunu kız olsun erkek olsun evlatları da yaşasın isterler. Bu yüzden vakti gelince onları teşvik ederler. Bir şekilde evlenemeyenlere Allah'tan herkes üzülür.

Bizde bülüğ çağı kızlarda 9 veya 10 yaşlarında başlar, erkeklerde ise 11 veya 12 yaşlarında. 15 yaşına gelen bülüğ alametleri görmemişse, ona “mürâhik” denir, hükmen baliğ sayılır. Ebu Hanife'ye göre kadınlarda 17, erkeklerde 18 yaş, tam bir erginlik ve mükellef olma, yani sorumluluklarını yüklenme yaşıdır. Dinimiz açısından mahrem, namahrem işleri başlar. Cinsel zevkler uyanır. Tabii ki gençler bunun nasıl karşılanacağını da kara kara düşünmeye başlar.

Bu konuda insanlar farklılaşmaya başlar:

Müslümanlar nikah olmadan karşı cinse şehvetle bakmak ve konuşmak, dokunmak gibi -hadisin ifadesiyle- “küçük zinadan” veya cinsel ilişkiye girmek gibi “büyük zinadan” uzak durmalıydılar. Çünkü “küçük zinalar” birer küçük günah, “büyük zina” da çok büyük bir günahdır. Dinimiz zinayı ve ona götüren yolları, araçları şiddetle haram kılarak yasaklamıştır. Bu “büyük zina” suçu için dünyada da ahirette de ceza düzenlemiştir. Müslümanlar, Allah Teâlâ’ya olan sevgi, saygı, haya ve itaat duygularıyla zinanın haram olduğunu bilir ve şehvetlerini bastırarak bu suçtan, bu günahtan, bu haram ve rezillikten şiddetle uzak durur, kaçınırlar.

Acaba öyle mi?

Nerde?

Bu yüzden fasık, facir, günahkar, hatta kafir olanlar bile var.

Nasıl mı?

Görelim, ama gelecek yazıda inşallah.

Cinsellik Karşısında Fasık İle Kafir Farkı

Gelelim Müslüman olduklarını söyledikleri halde dinlerini ciddiye almayan fasık, facir, günahkar, vurdumduymaz, ciddiyetten uzak, laubali, işte öylesine Müslümanlar ise, dinleri gibi akıl, izzet, iffet, namus ve şereflerini de bir kenara atarak, şehvetlerini giderebilmek için harama bakma, dokunma, dinleme, koklama, açılıp saçılma ve zina etme gibi çirkin işleri fırsat buldukça yapar, esiri oldukları duygularını gayrı meşru yollardan tatmin edebilmek için aziz ömür-

lerini boşa harcar, kendilerini rezil ve kepaze eder, izzet ve onurlarını bitirir, haysiyet ve şereflerini yitirirler.

Sonuç; elde var sıfır. Tatmin ettikleri her zevk ve şehvet, acı birer azap ve utanca dönüşmüştür. Ölene kadar çekecekleri vicdan azabına bir yük daha binmiştir. Saadet yurdu olacak evlerinden bir tuğla daha düşmüştür. Mezara yıkılırken, kulaklarına cehennem uğultuları dolmaya başlamıştır. Geride yıpranmış hasta bir vücut, perişan ve acı çeken bir ruh, cehennem gibi yanan bir vicdan, aile ve dostlarına karşı hüsrân dolu bir utanç ve hiçbir faydası olmayan pişmanlık...

Müslümanlar bunu yaparlarken zinanın suç, haram ve günah olduğuna iman ederek yaparlarsa, imanlarının zayıflamasına sebep olsa da, imandan çıkıp “kafir oldular” denemez. Amma akıbetlerinden korkulur. Cidden korkulur. Ya ölüm o anda gelse! Eyvah!

Ama birisi, tesettüre ters düşen açıklık saçıklıkların, nikahsız yabancı cinslere şehvetle dokunmaların veya onlarla oynayıp dans etmelerin, şehvetle bakışmaların, şehvetle konuşmaların ve nihayet cinsel ilişkilerin suç, günah, haram olmadığını söyleyerek bunları yaparsa, o kişi, “ben Müslümanım” dese bile, o İslam akaidine göre Müslüman sayılmaz.

Hatta bunların haram olduğunu söylese ama bu “haram oluşu” beğenirse, dinin bu ve benzeri haramlarını aşağılasa veya çirkin görse, o kişi, o İslam akaidine göre Müslüman sayılmaz. Dinden çıkmış, mürted olmuştur. Derhal dine dönmedikçe ona Müslüman muamelesi yapılmaz.

Ne gibi mi?

Mesela eşi kendinden anında boş olur. Ayrılmaları gerekir. Evlilik ilişkilerine devam edemezler. Bütün yaptığı ibadetler silinip atılır. Akrabalık bağları biter. Ölürse miras ilişkileri olmaz. Cenazeleri kılınmaz. Müslüman mezarlığına gömülmezler. Yapabilecekleri en acil iş, tövbe ederek yeniden Müslüman olmak ve dinlerini iyi öğrenip yaşamaktır.

Müslüman olmayanlara gelince, bu ülkede zaten onların kanunları hakimdir. Onlara çok bir sorun yoktur. Eğer karşılıklı rıza varsa, onlar için yasal bir sorun da yoktur. Fakat zorlama, cebir ve şiddet varsa, işte bu yasaktır ve cezayı gerektirir. Cezasını da Ak Parti hükümetleri haddinden fazla ve çok abartılı koymuşlardır. Öyle ki, adam öldürmeden çok daha fazla cezalar getirmişlerdir. Şimdi ise bunun doğru olmadığını anlamışlar, düşürmek istiyorlar, ama muhalefetin ve malum kamuoyunun baskısından korkuyorlar. Acınacak ibretlik bir durum doğrusu!

Ancak devlet evlenmek için 17 veya 18 yaşını şart koşmuş. 16 yaşın da hakim isterse bir yolu var. Bu yaştan önce evlenmek yasaktır. Karşılıklı rıza olsa, ana babalar izin verse, hatta aleni düğün dernek yapsalar bile, dini nikah kıydırıp evlenemezler.

Evlenirlerse ne olur?

15-16 yıla kadar ceza yerler.

Neee?

Kusura bakmayın, kanun böyle.

Kim yer bu cezayı?

Koca, yani erkek.

Ya kadın?

Ona ceza yok.

Ama bu işi beraber yapmışlardı?

Olsun, kadına suç yok.

Bu kanunu hangi cins milletvekilleri meclisten geçirmiş?

Tam olarak bilemem ama herhalde çoğunluk erkeklerdedir.

Hay öyle erkeklerin karnı ağrısın emi? Bu ne biçim kanun yahu!

Kimdir Bu kanunları Yapanlar?

Her neyse, işin özeti şu:

Nikah ve evlenme ile yapılan cinsel ilişki suç olup 15 yıl ceza gerektirirken, nikah ve evlenme olmadan rıza ile zina yapanlara hiç bir ceza yok. O zaman biz de sorarız; uzmanlarından milletvekilleri-ne kadar bu kanunu yapanlar nikahtan yana mıdırlar, yoksa zinadan yana mı?

Hata on beş yaşından sonra cinsellik serbestlik ve özgürlük oluyor, ama aynı iş düğün yaparak evlilik ile olursa çocuk istismarı diye suç oluyor ve 15 yıl ceza olarak hapiste yatırıyor?

Az aylak değil, 15 yıl!

Şimdi hatırlayanınız var mı, hani hakkında kıyamet koparılan bir kanun tasarısı vardı. Bu yaşı küçük denilen evli hatta çok çocuklu gençleri kurtarmak için idi. Çünkü Türk Ceza Kanunu'nun 103. Maddesi'nin 1. fıkrası, 15 yaşını tamamlamamış çocuğa yönelik her türlü cinsel suç, "cinsel istismar" sayıyor. Hem de eşitlik ilkesini çiğ-

neyerek, karı kocadan sadece kocayı suçlu sayıyor. Bu nedenle suçlu saydıklarına 15-16 yıla kadar hapis cezası verilebiliyor.

Ancak bu yasayı Anayasa mahkemesi iptal etti. İptal kararı 6 ay içinde (17 Ocak 2017'de) yürürlüğe girecek ve 15 yaşından küçük çocuklara karşı cinsel suç işleyenlere verilen hapis cezası 3 yıla kadar düşebilecek.

İşte bu yüzden içeride ceza çekmekte olan üç bin küsur genç evliler yeni bir kanun tasarısıyla hapiste yatmaktan kurtulacaklardı. Ama CHP yok yere yeri göğü inletti. Hükümet de tasarımı geri çekti.

Peki, içeride yatan babalar ve kocalar, dışarıda baba, koca ve evlat hasreti çekenler hangi ülkenin insanları? TBMM bunlarla ilgilenmeyecek de hangi ülkenin meclisi ilgilenecek?

Düğün dernek yaparak evlenenlere 15 yıla kadar ceza vermeyi hangi akıl ve vicdan kabul etti de parmak kaldırarak kanunlaştırdı?

Hesap verin ey milletvekilleri, bu kanun sizin dininize, örf ve adetlerinize, insanın temel özgürlüklerini kullanma ve ihtiyaçlarını karşılama anlayışınıza uyuyor mu?

Uymuyorsa, neden parmak kaldırdınız?

Acaba Ak Parti şimdi bu yasalaştırdığı zulmünü nasıl temizleyecek?

Nereye baksan ironi!

Anayasa Mahkemesinin iptal kararından sonra hükümet yeni bir kanun taslağı hazırlıyor. Basından öğrendiğimize göre, 12-18 yaş arasındaki küçüklerin cinsel istismarı suçunda 8-15 yıl ceza getiriyor.

Tecavüz varsa neden bu kadar az?

Neden 12 yaş sınırlaması? Ya 0-11 yaş arasındakilere tecavüz ne olacak?

Yeni taslak kanun sarkıntılıktaki ise 3-8 yıl hapis cezası verilebilecek. Bu da çok sorunludur. Bunun açılması ve anlaşılır olması gerekir.

Diyelim ki bir öğretmen öğrencisinin, bir vali veya kaymakam ödül verdiği bir çocuğun yanığını okşasa veya öpse ne olacak? Cumhurbaşkanı kendisini selamlayan çocukları tutup öpüyor. Başlarını okşuyor. Hatta bazen çocuklar yanlış bir alışkanlıkla büyüklere yanaklarını uzatıyorlar öpmeleri için. Bu gibi durumlarda öpmeyecek olan da mecbur hissediyor kendisini. Şimdi bunları yapanlar 3 ila 8 yıla kadar dava konusu mu olacaklar?

Bu kanun nasıl uygulanacak? Şehvet de şefkat de kalpte olan bir duygudur. Kişinin kalbini yarıp bakamayan hakim, dışarıdan bunu nasıl tespit edecek? Karineler suçu tespite yetecek mi? Milleti hâkimin takdirine bırakmak ne derece adalettir?

Biz Müslümanlar, Batılıların “pedofili” dedikleri bu tür suçlara, onlardan daha fazla karşıyız. Mesela ben çocukları nikah düşen birisinin öpmesine karşıyım. Ey analar babalar, eğitimciler, siz de karşı olun ve çocukları uyarın lütfen. Öğretmen de, vali de cumhurbaşkanı da kız veya erkek çocukları öpmesinler. Fakat öptü diye de 8 yıl hapis cezası ile yargılanmalarını da doğrusu aklım almıyor.

Bizim zinaya cezamız daha bir başkadır. Öyle bir ceza ki, adamın içindeki bütün şehvet duygularını kırar ve onu cemiyet içinde rezil ve rüsva eder.

Şimdi sıkıntılar yeni kanun yapma ile bitse neyse, maalesef devamı da var. Onları da hep beraber düşünelim. Fakat önce hükümetin geri çektiği şu kanunu bir yorumlayalım isterseniz. Veya Ak Parti bu ve benzeri konularda neden acemilik yapıyor, bunu anlamaya çalışalım. Ya da açıktan soralım:

Ak Parti neden yasaları çıkarırken kendisine oy veren halkın istek ve hassasiyetlerini gözetmiyor da, bir yerlerde hazırlanan kanun taslaklarını toptan meclise sevk ederek yasalaştırıyor?

Medeni kanun ve ceza kanunu TBMM sunulduğunda hiç de kıyamet kopmadan (bir tek zina suç sayılsın sayılmasın kıyameti kopmuştu) tıpış tıpış geçti gitti. O muhafazakar demokrat parmaklar neye kalktıklarının bilincinde miydiler acaba? Çok kısa bir zamanda aynı yasayı üç beş kere değiştirmek ne anlama geliyor?

Evlenmek Yasak Zina Serbest Öyle mi?

Önce hükümetin şu tartışmalara sebep olan kanun tasarısını bir görelim isterseniz. “Gündem değişti” diyenlere, “ama ana sorun devam ediyor” deriz.

Milliyet gazetesinden okuyoruz:

“Türk Ceza Kanununda, Cinsel istismar suçunda mağdur ile failin evlenmesi halinde fail hakkında hükmün açıklanmasının geri bırakılması veya cezanın ertelenmesine imkan veren düzenleme TBMM Genel Kurulunda tartışmalara yol açtı.

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, Meclis’te tartışmalara neden olan Ceza Muhakemesi Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması

Hakkında Kanun Tasarısı'yla ilgili düzenlemeye ilişkin “Düzenleme; cebir, tehdit, hile ve iradeyi sakatlayan başka bir sebeple birlikte olanları, yani tecavüzcüleri kesinlikle kapsamamaktadır. Sadece dışardaki kadının, içerdeki kocanın, bu evlilikten doğmuş çocukların ve ailelerin mağduriyetini gidermeye yöneliktir” dedi.”¹¹

Kimileri bu tasarıya mal bulmuş CHP gibi atladı. Adını “Tecavüz Tasarısı” koyarak yeri göğü boş yere inletti. Oysa bir kaşık suda fırtına koparılıyordu. Türkiye’de sol muhalefetin her zamanki yaptığı yanlıştı. Olayı karma karışık hale getirip zihinleri bulandırmaktan ne utanır, ne usanırlardı. Çünkü yapacak başka bir şeyleri yoktu. Müzmin hastalıklarından vazgeçmiyorlardı.

Sahi şu kanun taslaklarını yapanların dili ne kadar bozuk? Yaptıklarının anlaşılır olmasını mı istiyorlar, olmamasını mı, anlayamadık gitti. Buna rağmen Bakan olayı açıklamış işte:

“İki genç 18 yaşından önce düğün dernek yaparak evlenmişler. Kanun bu evliliği yasaklıyor. Fakat olayda cebir yok, tehdit yok, hile ve iradeyi sakatlayan başka bir sebep yok. Sadece yasaya muhalefet var. Koca hapiste, gelin ve çocuklar dışarda perişan. Hükümet bunun için bir kereye mahsus af getiriyor, o kadar.”

Getirmesin de kocalar içeride yok yere yatsınlar mı?

“Yatsınlar” diyenler, acaba, “18 yaşından evvel kimse cinsel ilişkiye girmesin. Kim dinlemez de ilişkiye girerse, o da yatsın” diyebilecekler mi?

11 <http://www.milliyet.com.tr/kadinlari-ayaga-kaldiran-onerge-siyaset-2346994/>

Sonuçta kanunun konusu “küçük yaşta cinsel ilişkiye girmek” değil mi?

Kanunsuz olarak evlenmiş yapmış, evlenmeden yapmış, ne fark eder? Belki evlenerek yapanlar karı koca olarak bir sorumluluk üstlendikleri için daha az suçlu olmalı. Çok küçük bir ceza ile kurtulmalı.

Her neyse, bir daha soralım; eğer “18 yaşından küçük her cinsel ilişki yasaktır, cezalandırılır” diyeceklerse, ben de samimiyetlerine inanırım. Yoksa neyi savunuyorlar? “Evlenmek yasak zina serbest olsun, bunu mu savunuyorlar?”

* * *

Gelelim evlilikte yaş sınırlamasına. Beyler, bu ülkede bekaretin bozulma yaşı kaçaya düşmüş biliyor musunuz?

Ben bu yazıyı yazarken bir daha bakayım diyerek “Google”ye sordum: “Bekaretin izalesi yaşı kaçaya indi?”

Açılan sayfanın ilk iki sırası şöyle:

“SABAHA - Yeni nesil bekaret yaşını 12’ye düşürdü”

“Korkunç rapor! Bakirelik yaşı 9’a düştü, Gazete Vatan”¹²

Sabah, manşet altına şöyle yazmış: “Uğruna cinayetler bile işlenen bekaret, yeni kuşak için tabu olmaktan çıktı. Bekaret yaşı 12’ye kadar düştü. Ancak bu kadar erken yaşta cinsellikle tanışmak doğru

12 <https://www.google.com.tr/search?q=bekaretin+izalesi+ya%C5%9F%C4%B1+ka%C3%A7a+indi&oq=bekaretin+izalesi+ya%C5%9F%C4%B1+ka%C3%A7a+indi&aqs=chrome..69i57.22487j0j7&sourceid=chrome&ie=UTF-8>

mu? Uzmanlar tereddütsüz ‘Hayır’ diyor ve ekliyor: Sağlıklı cinsellik, 18 yaşından sonra yaşanır.”¹³

Vatan gazetesi ise turizm ile gelen “çocuk fuhuşu” gerçeğine dikkat çekerek para için yapılan kepezelikleri anlatıyor.

Yazımızın ilk bölümünde Amerikalı bir bayan öğretmenin 13 yaşındaki öğrencisi ile birlikteliği, hamile kalışı ve kürtaj oluşunu yazmıştık.

Siz 13-15 yaşlarında cinselliğin azgın sularına kapılmış insanlara “18 yaşına kadar bekle” diyorsunuz, ama buna sabredip dayanacak din, ahlak, sağlık, sosyal hayat, kültür, kılık kıyafet, kız erkek birlikteliği gibi konularda iyileştirici eğitim vermeyeceksiniz.

O zaman bekaretin bozulması yaşı 12’ye de iner, 9’a da iner. Siz de elinizden bir şey gelmeden “mal mal” veya “melül melül” bakarsınız.

Bütün bunlar bize hangi gerçekleri gösterir?

Cinsellikle İlgili Bazı Tespitler

Bir önceki yazımızda bazı olayları, bilgileri sunmuş ve “bunun üstüne sesli düşünelim” demiştik. Burada önce şu gerçeği tespit edelim: İnsanlarda cinsel isteklerinin bir doğuş yaşı vardır. Bu, kızlarda ve erkeklerde, sıcak veya soğuk iklimlere göre değişebilir. Acaba bu yaş kaçtır?

Biz bu bilgileri çok şükür fıkıh kitaplarından biliyoruz. “Dünyada nasıl?” diye bunu önce kızlar için “Google”ye sordum:

13 http://arsiv.sabah.com.tr/ozel/genç2335/dosya_2335.html

“Kızlarda âdet yaşı kaçır?”

İlk verdiği siteyi tıkladım. İşte aldığım bilgiler:

“Adet (regl) kanaması kızlarda genellikle 9-12 yaşları arasında başlar. İlk adet görülmesine menarş denir. 9 yaşından önce adet görülmesi erkendir.

...Kız çocuklarında ilk adet kanamasının en geç 14 yaşında başlaması gerekir. Adet kanaması dışında tüylenme ve göğüslerde büyüme gibi diğer ergenlik belirtileri başlamışsa adet kanaması için 16 yaşına kadar beklenebilir. Bu yaşlara kadar adet (regl) kanaması başlamamışsa vakit kaybetmeden doktora başvurulması gerekir.”¹⁴

Yine “Google”ye sordum:

“Erkeklerde buluş yaşı kaçır?”

Bu sefer bilimsel olsun diye dini siteleri atladım. Karşıma ilk çıkan din dışı site “wikisitesi” oldu. İşte onun soruya cevabı:

“Erinlik (Puberte): Erinlik, Latince pubertas (erkeklik yaşı) kelimesinden alınmış olup, ergenlik yıllarının başlangıcında hızlı değişikliklerin meydana geldiği dönemdir.

Erinlik (buluş) dönemi ortalama 12 yaş civarında başlayan ve 12-18 ay kadar süren, çocukluğun sona erdiği, ikincil cinsiyet özelliklerinin görüldüğü ve ergenliğin başlangıcı sayılan bir dönemdir.

Bu dönemde boyca ve kiloca artış, özellikle el ve ayaklarda hızlı bir büyüme, erkeklerde sakal ve bıyıkların belirmeye başlaması, kızlarda göğüslerin kabarmaya başlaması, kalça genişlemesi vb. özel-

14 <http://www.jinekolojivegebelik.com/2011/01/kizlar-adet-gormeye-kac-yasinda-baslar.html>

likler gösterir. Bu gelişmeleri takip eden ortalama 1-1,5 yıl içinde erkeklerde gece boşalması, kızlarda ise regl olayı gerçekleşir. Bu dönem ergenliğin başlangıcı olarak nitelenmekte ve kızlarda 14, erkeklerde 15 yaşına kadar sürebileceği belirtilmektedir.”¹⁵

Hemen söyleyelim, dinimizin verdiği bülüğa erme / ergenlik de aynı yaşlardır. Kızlarda 9, erkeklerde 12 yaş çok zikredilir. Şimdi bu yaştaki çocukların cinsel duyguları başlar başlamasına da, acaba hemen evlenebilir mi?

Meselenin bam teli burasıdır. Ya da zurnanın “zırt” dediği yer!

Bu sorunun net bir cevabı yoktur. Bu olay toplum, coğrafya ve iklim yapılarına, örf ve adetlere göre değişiklik gösterir. Hiç heyecanlanmadan konuyu sakın sakın konuşalım:

Biz şimdi şehirlerde yaşayan sanayi toplumu insanlarıyız. Bu yaşadığımız hayata göre o yaşlarda evlilik sorumluluğu almak mümkün ise de çok zordur. Dolayısıyla çok azdır, nadirdir. Çünkü büyük aile yapısı bölünmüş, çekirdek aile denen bir ev tipi ortaya çıkmıştır. Bir evde yalnızca ana-baba ve çocuklar yaşar. Onun ötesindeki akrabalarından kimse kendisini sorumlu saymamaktadır. Herkesin işi ve sorumlulukları ayrıdır. Bu yüzden küçüklerin evlenmesi böyle bir hayat tarzında çok zordur.

Şimdi bir de köy yerinde çiftçilikle geçinen, yazın tarlada müşterek çalışan, ama uzun kış ve geceleri boyunca evin dışında pek iş bulamayan insanların düşünün bir. Varsa bir hayvanların bakımı veya halı kilim dokuma tezgahının başı. Hele bir de radyonun, televizyo-

15 <http://www.wikisitesi.com/bulug-cagi-nedir-bulug-cagi-kac-yasinda-baslar.html>

nun, internetin olmadığı zamanları düşünün. Evde zahire ambarı ve odunluk dolu ise koca ailede kimsenin kaygısı yok demektir.

O zamanlarda acaba geçmek bilmeyen uzun kış gecelerinde insanlar, bize göre çok erken sayılan bir yaşta, mesela kızlarda 13 veya 15 yaşlarında evlenseler garip karşılanır mıydı?

Hayat üzerinde biraz araştırma yaparsanız, romanları, hikayeleri, masal ve efsaneleri azıcık okursanız, bunun çok da böyle olmadığını görürsünüz. Belki bu tasvip edilmez, ama bugünkü gibi infialli tepkiler de verilmez.

İşte size dillerden düşmeyen bazı şarkılar:

*“Yemeni bağlamış telli başına
Zülüfleri düşmüş hilâl kaşına
Henüz girmiş onüç-ondört yaşına
Edâlı, işveli köylü güzeli*

*Gel seni, köylü kız, alıp kaçayım
Telli duvağına altın saçayım
Seni bu diyardan alıp kaçayım
Gözleri sürmeli köylü güzeli.”*

Başka örnekler mesela:

*“On beş yasında da nazife de hanım...”
“Benim bir sevdiğim var henüz onuç yaşında...”*

Bu şarkılardan anladığımız da 13 veya 14 yaşındaki bir kızın evlenebileceği, ama bunun pek de ana babasının rızası ile olmayacağı, dolayısıyla kaçırmanın gündeme gelmesidir.

Elbette bu da tasvip edilemez. Ancak, bunlar için “alay sübyancı” da denilemez!

Bu yüzden geçmişte yaşanan hayatı anlamadan bu ve benzeri şarkıların sözlerini değiştirerek okumak veya Kültür Bakanlığına bunları yasaklatmak için başvuru yapmak ve kendi ecdadını yersiz ayıplamak da neyin nesidir?

Her neyse, ama unutmayalım ki bugün bekaret yaşındaki düşüş için Sabah gazetesi 12, Vatan Gazetesi ise 9 yaşını veriyor istatistiklere bakarak. Siz de bir araştırma yapabilirsiniz?

Peki, bu neyi ifade eder?

Evlilik sadece cinsel ihtiyacın karşılanması mıdır?

Değilse, evlilik ile cinselliği yaşamayı birbirinden ayırmak mümkün müdür?

Buna din ne der?

Buna kanun, ahlak, sağlık, eğitim, sosyoloji ne der mesela?

Sabrınız varsa, uzun boylu düşünmeyi seviyorsanız, bu durumu beraberce değerlendirelim.

Sorun Zina Değil İman Sorunudur

Bir eğitimci ve ilahiyatçı olarak, hem zina gibi cinsel arzuların gayri meşru olarak karşılanması, hem de gerek turizm sektörü, gerekse uyuşturucu ve fuhuş sektörünün çabası olarak bugün bekaret

yaşının 12, hatta 9 yaşlarına kadar düşmesini ızdırıp içinde görüyor ve ülkem adına hicap duyuyorum.

Bu yanlış gençleri sürükleyen sebepler çoktur. Başta Batıcı, laik ve pozitivist sistemin sözde Milli Eğitiminde verilen zihniyettir. Dini ve kutsalı dışlayan zihniyet. Sonra alabildiğine cinselliği tahrik eden sinema, televizyon, internet, diziler, filimler, magazin dünyası ve medya ile suç olmasına karşın porno vahşetiyle seks çılgınlıklarının yayılmasıdır.

Türk Ceza Kanununda müstehcenliğin suç ve yasak olmasına rağmen fiilen serbest bırakılması, şehveti teşvik eden açıklık saçıklık gibi tesettürsüzlük ve her kutsalı öldüren para hırsıdır. İnsanımıza yeteri kadar dini ve milli derslerin ve bilgilerin verilmemesidir. Bir eğitimci olarak utanç verici durumu görüyor ve kahroluyorum.

Bu alanda TCK. 225 ve 226. maddeler var. Evet, kanun var ama maalesef uygulama yok. Mesela müstehcenliği ve teşhirciliği yasaklayan kanuna bir bakınız. Hayretten donarsınız. Bunu uygulamaya kalkan devlet, linç edilmekten korkar ve maalesef suçu görmezlikten gelir.

Evet, bu konuda yasak koyan kanun var, ama uygulama yok maalesef. Başörtüsü ile amansız mücadele eden sistem, TCK'nın suç saydığı müstehcenlik ile hiç uğraşmamıştır. Belki teşvik etmiştir. Bunun akıl ve mantıkla bir izahı olabilir mi?

Yöneticilerden eğitimcilere, tüccardan turizmcilere, alkol, uyuşturucu, kumar, fuhuş gibi eğlence dünyasından kara para aklayıcısına kadar kim bunlara teşvik ederek insanımızı istismar ediyorsa, hepsini de lanetliyorum.

Kız olsun erkek olsun bir genç, 12 yaşında karşı cinse ilgi duyabilir. Bazıları yeni tanıdıkları bu şehvet duygularının anaforuna kapılarak akıl ve ruh dünyasının dengelerini bozduklarından bir kısım yanlışlıkları yapabilirler. Bunların o gençlere bir şekilde anlatılması ve yanlış davranışlardan korunması gerekir. Bunu devlet, Diyanet, okul, yargı, aile, çevre, STK'lar ve medya elbirliği halinde yapmalıdır.

İyi ama hani yapan?

Aksine yanlış yapanları ise her yerde görüyorsunuz!

Önce bu yangını bir görmek gerek. Çünkü zihniyet dünyası o kadar yabancılaşmış ki, bazı insanlar, bizim bu kaygılarımızı eleştiriyor ve “uğraştığı işe bak” diye bize gülüyor. Onlara göre acıkan yer, susayan içer, cinsel arzusu kabaran da cebir ve şiddet olmadan bunu giderir. Bu, peynir ekmek yemek gibi bir ihtiyacın karşılanmasıdır. Varsa ihtiyaç, ki vardır, öyleyse gençler evlenmeyi bekleyemez, bu ihtiyaçlarını yasalar içinde kalarak giderirler.

İşte materyalist, pozitivist, laik, batıcı dünya görüşü budur. İşte değişen zihniyet dediğimiz de budur. Önce bu küfrün, inkarın, ahlaksızlığın, zinanın ta kendisi olan bu zihniyeti tanımak ve onunla mücadele etmek gerekir.

“Namus” ve “bekaret” ile alay eden bu zihniyetin bir de kendisini Müslüman sayması yok mudur? “Bu gece kandil” diyerek camilere dolması yok mudur? İşte bu öldürüyor beni.

Yahu, içki, kumar, zina gibi haramları helal saymanın, bunları bildiren ayetleri inkar veya ret etmenin insanı dinden çıkarıp kafir edeceğini daha bu cemaate, bu millete öğretememişsek, niye yaşıyo-

ruz ki ey ben, ey sen hocalar, öğretmenler, imamlar, vaizler, müftüler, şeyhler, müritler?

Ölelim daha iyi be!

Neden mi?

Şimdi bu insanlara dinin küçük çocukların nikah ve zifafı hakkındaki emirlerini nasıl yazacak veya konuşacağız? Dışımızdaki kafirlerden önce bu içimizdeki kafirler karşı çıkacaklar...

Olsun, eziyet ve işkencelere aldırmayacak, yine de yazıp konuşacağız. Öleceksek de böyle adam gibi ölelim.

Baştan Uyararak Başlıyayım

Nikah ile zifaf arasındaki farkı bilmeyen, önce bunu öğrensin. Öğrenmeyecekse, bu yazıyı okumasın. Bize de kendisine de zarar verir.

Baştan bir daha uyarıyorum, kimse bizi yanlış anlayıp da küçük yaşlarda nikahla da olsa cinsel ilişkilere sıcak bakıyor sanmasın. Doktorlar 17-18 yaşından önce yaşanan cinsel ilişkinin ruhsal açıdan tam olmayacağı, çeşitli travmalara sebep olabileceğini açıkça söyler ve yazarlar. Biz de bu kanaatteyiz. Dinimizde de 15 veya 18 yaş bülüğ için sınırdır. İstisnai durumları hariç tutarsak hiç bir ana baba da yavrularının bu sınır altında cinsel ilişkiye girmelerini istemez.

Şahsen biz de bir eğitimci ve hoca olarak, zamanın fesadını da nazara alarak, 17 veya 18 yaşından önce gençlerin kendi aralarında iki şahitle gizlice veya ana babalarının rızalarıyla da olsa açıkça nikah kıydırıp zifafa girmelerini asla tavsiye etmeyiz.

Fakat yine uyarıyorum, anlamadan körü körüne karşı çıkmayınız. Bütün bu yazdıklarına rağmen ana babalar çocukları için çok çeşitli sebeplerle dini nikaha izin verebilirler. Bu bir haktır, özgürlüktür, serbestliktir. İslam serbestliği yasaklamaya, özgürlüğü kısıtlamaya tercih eden muazzam bir dindir. Kullanılır veya kullanılmaz, o başkadır.

Eğer bu onlara verilen bir haksa ve onlar da bu hakkın kullanılması yönünde karar verirlerse, serbestliğin, özgürlüğün kıymetini takdir edemeyen köle ruhluların hariçten gazel okumasının anlamı yoktur.

Kimse bir çocuğu ana babasından daha çok esirgeyemez. Ancak ortada açık bir istismar varsa, bu bir istisnadır ve devlet yargı yoluyla gereğini yapar.

Peki, soralım; dinimiz, ana babaya, erkek olsun kız olsun küçük çocuklarını nikahlamaya ve zifafına izin verir mi?

Cevap; dinimiz, ana babaya, erkek olsun kız olsun küçük çocuklarını nikahlamaya izin verir ama zifafına, gerdeğe girmelerine izin vermez. Bu işlem ertelenir. Ne zaman çocuklar büyür, akil balığ olurlar, vücutları istek ve tahammül bakımından zifafa uygun olur, o zaman izin verilir.

Dikkat! Meselenin bam teline dokunuyoruz. Bu yaşta dini nikahın sahih olması başka, “zifaf” veya “gerdek” olması başkadır. Dinimiz, küçük yaşta sorumluluğu ana babaya vererek nikaha izin verse de, bedenleri belli bir olgunluğa erişmemiş çiftlerin zifaf veya gerdeğe girmesine izin vermez. Bu iş ancak nikahlanan iki gencin

de beden olarak gereken biyolojik tamamlanmasından sonra olabilir. Gerekirse bu konuda tıptan faydalanılır.

Bu iki olayın, yani nikah ile zifafın farklılığını anlayanlarla bu konu konuşulabilir. Anlamayanlarla veya anlamak istemeyenlerle neyi konuşacaksınız? Bekaretin izalesi yaşının 9 yaşlarına düşmesini görmeyen ve bu olay karşısında ızdırap çekip etkilenmeyen, insan gerçeğini bilmeyen cahil insanlara sükut en güzel cevaptır.

Öyleyse iyi niyetli kardeşlerimize İslam hukukunun bu konudaki bilgilerini ayrıntılı olarak sunmamız gerekiyor. Sunalım ki konuşan bilerek konuşsun.

Evlenme Akdinde Çocuk Ve Velinin İzni

Şimdi vereceğim bu bilgileri her fıkıh kitabında bulabilirsiniz. Biz de İslam dünyasında yetişen en büyük alimlerden birisi olan İbn Rüşd'ün meşhur “Bidayetü'l Müctehid” isimli şaheserinden özellikle faydalandık. Konuyu merak edenler oradan veya çağdaş alimlerimizden Ö. Nasuhi Bilmen'in “Kamus”u ve Hamdi Döndüren'in “Aile İlmihali” veya başka kaynaklardan araştırabilirler.

Dinimizde evlenme akdi, izin bakımından iki çeşittir. Birincisi, birbirleriyle evlenen erkek ile kadının nikahta kendi rıza ve izinleri yeterlidir diyenler. İkincisi, velilerin izni şarttır diyenler. Şimdi bunu kısaca görelim:

1- Büyük Erkekler: Hür, baliğ ve âkil olan erkeklerin evlenme akitlerinin geçerli olması için kendilerinin akde rıza gösterip izin vermelerinin şart olduğu konusunda bütün alimler müttefiktirler.

2- Büyük Dul Kadınlar: Evlenmede izinleri şart olan kadınlara gelince: Dul ve baliğ olan kadınların evlenmelerinde kendi rıza ve izinlerinin şart olduğunda bütün ulema müttefiktirler. Çünkü Peygamber (s.a.s) Efendimiz, “Dul, evlenmesini yürütür» buyurmuştur.

3- Büyük Bakire Kızlar: Akil ve baliğ olan kızların nikah akdinde velisinin izninin gerekip gerekmediği konusunda ihtilâf vardır, Kısaca görelim:

İmam Ebû Hanife, Süfyan Sevrî, Evzâî, Ebû Sevr ve bir cemaat, «kızın izni şarttır ve yeterlidir» demişlerdir. İmam Mâlik, kendisinden gelen iki rivayetten birine göre babası evinde fazla kalmış olan kızın izninin şart olduğunda bunların görüşüne katılmıştır.

İmam Mâlik diğer bir rivayetinde, İmam Şafii ve İbn Ebî Leylâ gibi, «baliğ olan kızın babası, ondan izin almadan onu evlendirebilir» demişlerdir. Onlar bu izin verip vermeme konusunda babanın şefkat ve merhametine güvenmişlerdir.

4- Küçük Çocukların Nikahı: İşte zurnanın zırt dediği yer burasıdır. Önce bir uyarı yapayım: Ey dinini iyi bilmeyen, kafası başka din ve ideolojilerle karışık Müslümanlar, bilmediğiniz dini bir meseleyle karşılaştığınızda, dinden çıkıp kafir olmak istemiyorsanız, hemen inkar edip reddetmeyin, azıcık düşünün, konuyu inceleyin. İyice kavradığınızı anladıktan sonra, evet ondan sonra isterseniz kafir olup dinden çıkın, isterseniz dininizde kalıp iyi bir Müslüman olun. Ama sakın gaza gelmeyin, meseleyi aceleye getirmeyin.

Şimdi burada insana ve onun hak ve özgürlüklerine değer veren, yasaktan önce serbestliği önceleyen, hayatı kolaylaştıran İslam'ın bir üstünlüğü var. Lakin geçmiş tarihleri hep karanlık-

lar ve zulümlerle, hak ve hukuk ihlalleri ile geçmiş Batı insanı ve onun kültürü ile zihinleri işgal edilmiş sömürü ülkelerinin insanları bunu hemen anlamaz. Onlara göre insan bu kadar iyi olamaz. Bu açıdan ana baba da olsa hiçbir insana güvenilmez. İşte şimdi o konuya gelelim:

İslam alimleri, Müslüman bir babanın baliğ olmamış küçük olan oğlu ile baliğ olmayan küçük bakire kızını, onların izni olmaksızın evlendirebileceğinde müttefiktirler. Böyle bir durumda nikah kıyılır, ama zıfaf veya gerdeğe girme, tarafların bünyeleri bunu isteme ve tahammül edebilir yaşa gelinceye kadar ertelenir.

Acaba babadan başka diğer veliler de küçük oğlan ve kızları evlendirebilirler mi, evlendiremezler mi? Bu konuda da imamlar ihtilâf etmişlerdir.

İmam Ebû Hanife, “Kızın üzerinde velayet hakkına sahip olan bütün veliler onu evlendirebilir. Ancak şu var ki, kız baliğ olduğu zaman eğer kocasını beğenmezse nikâhını bozabilir” demiştir.

İmam Şafii, “Küçük kızı babası ile babasının babasından başka kimse evlendiremez” demiştir.

İmam Mâlik, “babasından başka, babasının -şahıs tayin etmek şartıyla- yetki verdiği herhangi bir kimse de evlendirebilir. Eğer kızın kayba uğramasından veyahut ahlaken bozulmasından korkulmazsa bu iki şahıstan başka hiçbir kimse küçük kızı evlendiremez” demiştir.

İsterseniz fazladan bir bilgi olarak Diyanet İslam Ansiklopedisi'nde (DİA) Fahrettin Atar'ın yazdığı NİKÂH maddesine bakabilirsiniz. (cilt: 33; sayfa: 115) İşte size oradan ilgili bir iktibas:

Ehliyet ve Veli

Nikâh akdine gerek kendisi gerekse velâyet veya vekâlet ilişkisine dayanarak başkası adına katılan kişinin cumhura göre âkil ve bâliğ, Hanefiler'e göre temyiz gücüne sahip olması gerekir. Fakihlerin çoğunluğu, gayri mümeyyiz çocuklarla akıl hastalarının velileri tarafından evlendirilmesini tecviz etmekle birlikte bunların kendileri için evlenme iradesi açıklama veya başkasını vekil kılma ehliyetlerinin bulunmadığı, âkil ve bâliğ erkeklerin bu ehliyete sahip olduğu hususunda mezhepler arasında görüş birliği vardır; hür, âkil ve bulûğa ermiş kadınlarla mümeyyiz çocukların ise bu ehliyete sahip olup olmadıkları tartışmalıdır.

Kanunî temsilci sıfatıyla başkasını evlendirme yetkisine sahip olan kişiye “veli”, bu yetkiye “velâyetü'n-nikâh” denir. Âkil ve bâliğ erkeklerin veli muvafakati olmaksızın evlenebileceğinde ittifak bulunduğundan bunlar hakkında velâyet yetkisi söz konusu değildir.

Velinin kanunî temsilcisi olduğu kimseyi rızasını almaksızın evlendirme yetkisine “velâyet-i icbâr” denir, Hanefiler'den Muhammed b. Hasan bunun için “velâyet-i istibdâd” tabirini kullanır. Fıkıh âlimlerinin büyük çoğunluğu, velinin velâyeti altındaki -mümeyyiz olsun olmasın- küçüğü onun yararına olmak şartıyla rızasını almaksızın nikâhlayabileceğini ileri sürmüş, ancak fiilen evlilik hayatı başlatılamayacağından bulûğ çağına ulaşıncaya kadar kendi ailesinin yanında kalacağını belirtmiştir.¹⁶

¹⁶ el-Fetâva'l-Hindiyye, I, 287.

Abdullah b. Şübrüme, Osman el-Bettî, Ebû Bekir el-Esam gibi bazı ilk dönem fakihleri ise çocukların evliliğin anlam ve mahiyetini bilmedikleri ve evliliğe de hiçbir şekilde ihtiyaçlarının bulunmadığı gerekçesiyle velilerin küçükleri evlendirme yetkilerinin bulunmadığını söylemiştir.¹⁷

1917 tarihli Osmanlı Hukûk-ı Âile Kararnâmesi'nin 7. maddesinde bu görüş tercih edilmiştir.”

Acaba neden? Batılılaşmanın etkisi olmasın?

Her neyse, bütün bunları niye yazdık?

Bütün Bunları Niye Yazdık?

Evet, soru şuydu: “Bütün bunları niye yazdık?”

Üstelik çok tehlikeli konular olmasını bilmemize rağmen?

Semamızda bir “Yıldız” gibi parlayan bir kardeşimizin sırf bu konu yüzünden başına gelenleri görmemize rağmen?

Evet, bütün bunları niye yazdık?

Yazarlık böyle bir sorumluluktur işte. Bazen bu sorumluluk adına belanın ortasına atarsınız kendinizi.

Neden?

Kahraman desinler diye mi?

Ne münasebet!

Yazar sorumluluğundan!

Öğretme aşkından!

17 Serahsî, IV, 212.

Bilmenin gerektirdiği bilmeyene bilgi verme görevinden!

Düşüncesini ifade etmek için kendisine dil, ses, kelam, kalem, beyan verilen bir insan olma onuruna şükür gereği ve hamdetme borcundan!

Hiç kimse, cahillik edip de, biyolojik bedeni akıl ve bülüğ bakımından tam olduğu için şahitler huzurunda dini nikahını kıyarak veya kıydırarak 18 yaşından önce evlenen gençleri veya bunu hoş görerek izin veren ana babaları hakaret ederek aşağılamasın, alay edip kınamasın diye yazıyorum.

Bir insanın haksız yere hakaret edilip aşağılanması suçtur, ayıptır, günahdır, zulümdür. Bu konuda kimse kendinde böyle bir hak var olduğunu sanmasın istiyorum.

Serbest olan bir şeyi siz beğenmeyip yapmayabilirsiniz. Olabilir. Ama yaparı ayıplayamazsınız. Böyle bir hakkınız yok sizin.

Ve nihayet, dinimizin bilinmesi için yazıyorum. Onun uyduruk batı kanunları yanında ne kadar zengin, özgürlükçü ve serbestlik yanlısı olduğu iyi anlaşılmalı için yazıyorum.

Yazmalıyım, yoksa bu kör cehalet böyle gittikçe çağdaşlık, özgürlük, hak ve hukuk deyince İslam akla gelmez de tam tersi olan yasaklayıcı, kısıtlayıcı, özgürlüğü sınırlandırıcı beşeri hukuk, daha doğrusu Batıcı laik hukuk akla gelir. Bu ise hakikate haksızlık değil midir?

Haksızlığa, zulme ve küfre karşı çıkmam gereği için yazıyorum.

Evet, aynen öyledir.

Biz bu yüzden iddia ediyoruz ki, eğer İslam bir bilinse, açık, net, doğru bir şekilde bir bilinirse, insanlar ondan başkalarına dönüp bakmazlar bile. Biz Allah Teâlâ'nın dininin güzelliğinden, faydasından, hayrından, bereketinden ve başarısından bu kadar eminiz!

Ne dersiniz, haksız mıyım?

Hiç şüphesiz bunun cevabı da “belirleyici” bir özelliğe sahiptir. İnsanın kimlik ve kişiliğini ifade eder. Bunun üstünde de düşünmek gerekir kanaatindeyim.

Benim kabul edemediğim şudur: Nikah olmadan 12-18 yaş arası veya sonrası cinsel ilişki yaşayanlar, yani zina edenler ayıplanmasın, aşağılanmasın, kötü söylenip kınanmasın, “bir ihtiyacın karşılanması” denilerek hoş görülsün, fakat aynı cinsel ihtiyacını nikah ve düğün ile sorumluluk alarak karşılayanlar kınansın, ayıplansın ve aşağılansın! Olacak iş midir bu iki yüzlülük?

Çifte standardın da ötesinde, doğruyu eğri, eğriyi doğru yapmak reva mıdır?

Asıl ayıp olan, kendi dinimizi, hukukumuzu, zihin ve şahsiyet dünyamızı bilmeden, kafirlerin değer yargılarıyla kendimizi aşağılamak ve inkar etmektir. İşte yabancılaşma, bozulma, yozlaşma, çürüme budur ve derhal tedbir alınmalıdır.

Nasıl mı?

Yasama Hukuk Yaparken İslam'a da Bakmalı

Batılılaşmanın bizi getirip attığı kör kuyu işte budur! Çıkacak merdiven de gözüküyor maalesef. Yıllardır Münir Nurettin Selçuk

gibi “Beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın” diye haykırıp duruyoruz, ama sesimiz kimin kulaklarında ne yankı yapıyor, ne kadar anlaşılıyor bilemiyoruz.

Bir de bu kahredici terör olaylarından sonra bazıları saf saf soruyorlar, “bu ülkede bu kadar hain, bu kadar kafir, bu kadar kendine düşman insan nereden ve nasıl çıktı?” diye. Gör işte sevgili kardeşim, gör artık nereden nasıl çıktığını!

Hukuk metodolojisi der ki, “bir milletin kanunları daha yapılırken, o milletin dinine, örf ve adetlerine, gelenek ve göreneklerine, görgü kurallarına, yaşama biçimlerine uygun veya uyumlu olarak yapılır. Yoksa ölü doğar, yaşaması mümkün değildir.”

Öyleyse Avrupadan kanun tercüme ederek üstüne “Türk” damgası vurmakla o kanun “Türk Kanunu” olmaz ve bu millete düzen değil sorun getirir. Bakınız bu evlenme ve boşanma meselelerinde, hatta topyekun kanunlarda din ile hukuk az da olsa çatışıyor. Kanun yaparken bu konuya dikkat edilse ve çatışmalar giderilse daha iyi olmaz mı?

Bu konuları bir avukat arkadaşım ile konuştum. Yanlış bilgi vermekten kaçınmak için araştırdım.

Öğrendiğim kadarıyla rızaya dayalı serbest cinsellik için yaş sınırı on beş imiş. Bu yaştan sonra rıza ile yapılan ilişkiler kanun açısından suç değilmiş.

Laik kanun zaten din ve ahlak tanımaz. Ona göre zina ayıp da değil. Evlilik için yasal yaş on yedi olabiliyor. Hakim kararı ile evliliğe izin verilebilmesi için yaş sınırı en az on altı olmalıdır.

Neticeye bakar mısınız: On beş yaşında yaşanan cinsellik, yani zina “serbest” ve “özgürlük” oluyor, “evlilik” ise “çocuk istismarı” oluyor. Hukukçular da buna göz yumuyor. Nerede adalet ve eşitlik? Bırakın bunları, neredesin ey akıl ve mantık?

Sonuçta iki şaşırtıcı, bir de korkunç durumla karşılaştım. Birincisi, şikayet olmadıkça cinsel ilişkiye karışan yok. İkincisi, bu durumda şikayet olursa erkeği cezalandıran kanun, kadın da aynı suçtan aynı zevki aldığı halde onu hiç cezalandırmıyor. Buna da hiçbir kadının itirazı yok. Neredesiniz adalet arayan bayan hukukçular?

Neydi korktuğum mu?

Eğer bir kadın sizi “bana cinsel istismarda, tacizde bulundu” diyerek şikayet etse, hiç şahit gerekmeden sizi doğrudan büyük bir ceza ile hapishaneye tıkıyorlar. Çünkü Yargıtay, “bu durumda hiçbir namuslu kadın, durup dururken bir erkeğe bu suçu atmaz” diye içtihat kararı vermiş.

İyi ama ya kadın namuslu değilse ve yalan söylüyorsa? Onun namussuz olduğunu sen nasıl ispat edeceksin? Bu iş sana mı düşmeli?

Şahsen ben korkmaya başladım. Her an kendimizi bir hasetçinin iftirasıyla içeride bulabiliriz Allah korusun! Hatta bu korkumu hukukçu kardeşlerimin bulunduğu bir mecliste açtım.

Dediler ki: “Böyle bir tehlikenin ve endişenin biz de farkındayız. O yüzden savcılarımız daha dikkatli oluyor.”

Onların bu farkındalıkları az da olsa bizi rahatlattı yani.

Ah benim güzel insanlarım, bu güzel memlekette İslamsızlık sebebiyle ne hallere düşürülmüşüz böyle...

İllaki Başımıza Taş mı Yağmalı?

Bu sistem insanları Lut kavmine benzetti. Allah toplu helaklerden korusun.

Bu kahrolası ve yerine İslam gelesi sistem zinayı suç saymıyor. Zinaya götüren her rezaleti çağdaşlık, medenilik, ilerencilik, özgürlük vs. adı altında terviç ediyor, teşvik ediyor, özendiriyor.

En başta kadın erkek karma hayatı dayatıyor zorla. Tesettürü yasaklıyor, ayıplıyor, kınıyor. İnsanlar istedikleri halde tesettüre giremiyorlar ayıplanırım, aşağılanırım, sistemin katında itibarımı kaybederim diye.

Mesela Batıda bile bayanlar için özel belediye otobüsleri oluyor rahatlıkları için, bizde olsa kıyamet kopuyor. Bazı belediyeler, bazı okullar kadın erkek ayrı bölmeler yapsa, “haramlık selamlık geldi”, “şeriat getiriyorlar”, “gericilik yobazlık” diye yeri göğü inletiyorlar.

Kim bunlar?

Batının bu ülkeyi kendilerine teslim ettiği bir avuç azınlık. Onlar da yıllarca bu ülkeyi ortaksız idare ettikleri için kendilerini memleketin derebeyi sanıyorlar. Kimsenin hak ve hukuklarını gözetmiyor, kimseyi büyütüyor, söz sahibi etmiyorlar. Asıl diktatörler bunlardır, ama halkını ve değerlerini savunanlara kendileri “diktatör” diyor.

Niye?

Halktan gasp ettikleri hakları alıp asıl sahiplerine verdiği için. Kendilerini de sıradan bir vatandaş saydığı için. Milletın değerleri doğrultusunda çalıştığı için.

Bu sistem insanları uyuşturmak için her şeyi yapıyor. Alkolü teşvik ediyor. Devlet dairelerine ve resmi kutlamalara bile alkolü sokmadılar mı? Alkolü alabildiğine teşvik edip yaydılar.

Ve fuhşu yaydılar. Ona giden bütün yolları açtılar. Batıda ne kadar seks çılgınlığı varsa hepsini ülkemize taşıdılar. Porno rezaleti sıradan işler haline geldi. Gençlerin fuhuşa düşme yaşı 9 yaşına kadar düşmüş. 11 yaşında hamile öğrenciler kürtaj oluyor. Fuhuş iç ve dış turizmin de desteklediği devasa bir sektör olmuş. Uyuşturucu bu kepezelikleri tamamlayan unsur olarak her yerde alınıp satılıyor.

Bütün bunların arkasındaki kara ve kirli para güç yetmez hale gelerek neredeyse sistemi satın alacak. Bu kara para seçimleri etkiliyor, medyayı etkiliyor, iş dünyasını etkiliyor, derken sistemi etkiliyor. Halkın sözü yerine kirli adamların sözü geçmeye başlıyor. Kanunların nasıl çıktığını kimse bilemez oluyor. İhalelerin nasıl yapıldığı anlaşılmaz hale geliyor vs. vs.

Sonunda ne oluyor biliyor musunuz?

Evimizin içinde kendimizi güvende hissedemiyor, ailemize gelecek bir kötülükten gece gündüz endişe ediyoruz.

İşte size bir haber: “6 öğretmene tecavüze kalkıştılar”.

İzmir’de gönüllü öğretmenlik yapmaya giden 6 kadın cinsel saldırıya uğradı. Yaşları 26 ile 66 arasında değişen 6 öğretmene tecavüze yeltenen sapıklar gece yarısı kapıya dayandılar. 6 öğretmene tecavüze kalkıştılar 6 öğretmene tecavüze kalkıştılar 6 öğretmene tecavüze kalkıştılar.

İzmir'in Karabağlar İlçesi'ne bağlı bir köyde kursa gidemeyen 35 öğrenciye gönüllü olarak ders veren 6 kadın öğretmen, misafir olarak kaldıkları konteyner evde tecavüze uğramaktan son anda kurtuldu.

Saldırı, kadınların şikâyetçi olup dava açmalarıyla ortaya çıktı. S.C. (39), İ.P. (26), B.D. (26), E.Ş. (40), F.Ö. (66) ve B.Ö. (26) adlı 6 gönüllü öğretmen, 2015 yılının eylül ayında Karabağlar'a bağlı bir köyde yaşayan çocukların eğitimlerine destek olmak için gönüllü olarak çalışmaya karar verdi.

Haftanın belirli günlerinde köyün çocuklarıyla bir araya gelen 6 kadın öğretmen; matematik, Türkçe ve İngilizce dersleri vererek 35 çocuğun gelişimine katkıda bulundu.

Köyün kadınlarından T.D. (53), 14 Mayıs 2016'da gönüllü öğretmenleri akşam yemeği için evine davet etti. Akşam yemeğinin ardından öğrenci ve velilerle görüşen 6 öğretmen, saat 00.10'da geceyi geçirmek üzere T.D.'ye ait konteyner eve gitmek istedi. Bu sırada köy meydanında araç içinde alkol alan Y.I. (48), M.A. (36), M.B. (23) ve A.Ç. (18), kadınları ıslık çalıp laf atarak taciz etti. Araçtakilerle herhangi bir diyaloga girmeyen öğretmenler, ev sahibi T.D. ile birlikte konteyner eve gitti.

İddiaya göre saat 01.30'da A.Ç.'yi gözcü olarak dışarıda bırakarak konteyner eve giden Y.I., M.A. ve M.B., kapıyı yumruklamaya başladı. İçeride korku dolu anlar yaşayan 6 öğretmenle ev sahibi T. D., çığlık atarak yardım istedi. Kadınların kaçamaması için ayak-kabıllarını uçurumdan aşağıya atan, araçlarının lastiklerini indiren saldırganlar, kapıyı zorlayarak içeriye girmeye çalıştı. Zanlılar, ev sa-

hibi T.D.'nin erkek kardeşi H.Y.'nin olay yerine gelmesiyle kaçarak uzaklaştı.

Olayın ardından büyük şok yaşayan öğretmenler, 4 saldırgandan şikâyetçi oldu. İlk etapta zanlıların 4'ü de suçlamaları kabul etmedi. Dışarıda gözcü olarak beklediğini ikinci ifadesinde itiraf eden A.Ç., arkadaşlarının kadınlara tecavüz etmek amacıyla konteyner eve gittiğini söyledi. İzmir 7. Asliye Ceza Mahkemesi'nde açılan davada, zanlılar "mala zarar verme ve cinsel taciz" suçundan toplam 20 yıla kadar hapis istemiyle yargılanmaya başlandı."¹⁸

Ne bekliyoruz?

İnsanların ırzına geçmek için artık gece kapıları yumruklanıyor!

Bu alkol, fuhuş, uyuşturucu ile mücadele etmeyen sistemi bitirmek ve barışı, huzuru, temiz toplumu getiren bir sistemi getirmek için, başımıza illaki gökten taş mı yağmalı?

Hey Müslümanlar, kendinize gelin!

Bırakın doğunun batının karanlıklarını da atalarımızın aydınlık dünyası İslam'a gelin! Yetmez mi gurbet ellerde rezil rüsva olduğunuz?

Ya Vazifenizi Yapın Ya Da Çıkin Anlatın

Her gün bir namus cinayeti var haberlerde. Bıktık, usandık. Üzüle üzüle içimiz geçti. Yeter artık. Bir çare lütfen!

18 <http://www.habervaktim.com/haber/493652/6-ogretmene-tecavuze-kalkistilar.html>

Bazı sersemelerin sözlerinin aksine biz Müslümanlar da istemiyoruz “namus” diyerek cinayet işlenmesini. Hele de bunun İslam’a yüklenmesini.

Evet, İslam’da zina haramdır, suçtur ve bunun elbette bir cezası vardır. Ama bu cezayı İslam devletinde İslam mahkemesi verir.

“İhkak-ı hak caiz değildir.” Yani hiç kimse kendisine yapılan suçun cezasını kendisi veremez. Kimse kendini mahkeme yerine ko-yamaz. Şikayeti varsa yargıya başvurur. Yargı da yasaların gereğini yapar.

Açıkça söylüyorum, adam karısını zina halinde görse, öldürme-ye hakkı yoktur. İslam mahkemesi varsa ona müracaat eder. Mahke-me gereğini yapar. Yoksa boşar gönderir.

Öldürmek niye?

Din kendisine bu hakkı vermemiş ki!

Meselenin bir yanı budur.

Diğer yanına gelince, onu kimse görmüyor.

Nedir o?

Bir milletin kanunları milli iradeden çıkar. Yasama, yani Meclis (TBMM), kendisini seçen halkın dini, örfü, adeti ve değerlerine göre kanun yapar. Buna mecburdur, buna mahkumdur. Çünkü hakimiyet milletindir! Milletin isteği geçerlidir.

Öyle mi?

Aslında öyle amma!

Amması ne?

Gerçekler ortada!

İşte sistemin tıkanıdığı yer tam da burasıdır. Ya bu tıkanıklığı açarız, ya da hep birden batarız. Ötesi yok bunun! Gerisi zaman meselesi...

Şimdi dönelim ve şu bizi temsilen seçtiğimiz milletvekillerimize soralım:

Ey milletvekilleri! Ey “Yasama” erki! Ey Mecliste kanun yapanlar, sizin halkınız zinayı suç sayıyor mu?

Evet! Bu cinayetler de bu yüzden değil mi zaten?

Madem öyle, siz nasıl “zinayı suç olmaktan çıkararak” kanunlar yaparsınız? Zinaya nasıl ceza getirmezsiniz?

Hadi yanlış yaptınız, veya önceden yapmışlar, peki ama niye hala bu yanlıştan dönmezsiniz?

Bu mudur milli iradeye saygı?

Bu mudur milletin hakimiyeti?

Bu mudur demokrasi?

Çok acı olacak, ama iyi düşünesiniz diye hadi soralım: Siz kimin vekillerisiniz?

Bu halkın mı, yoksa Avrupada yaşayanların, kısaca Batının mı?

Onlar zinayı suç saymıyorlarmış. Kanunları öyleymiş.

Bize ne!

Eğer milletin iradesini gerçekleştirmeyecekseniz, millete yapılan yanlışları düzeltmeyecekseniz, siz orada ne yapıyorsunuz beyler!

Tiyatro mu oynuyorsunuz, yoksa devlet mi yönetiyoruz?

İster yasama, ister yürütme, isterse yargı olsun, devlet yönetimi ciddiye ister.

Yapamıyorsanız, çıkın anlatın bari.

Bu millet de anlasın böylece nasıl bir sistemde yaşadıklarını.

Millî İrade Yoksa Namus Cinayetleri Olur

Alın size benzer bir namus cinayeti haberi:

Adanada kızına tecavüz ettiğini ileri sürdüğü 17 yaşındaki genci öldürmekten tutuklanmış. O babanın kızı ise “Biz ... ile sevgiliydik, kendi rızamla onunla birlikte oldum” diye ifade vermiş.¹⁹

Of ki of!..

Ne olacak şimdi?

Bu acı nasıl dincek?

Bu devlet bundan sonra bu babaya “acele etmeden haberleri iyi araştırması ve suç varsa yargıya gitmesi gereğini” anlatsa, bu iki genç de zinanın haram, ayıp, günah, çirkin ve zulüm olduğunu, kavgalara, cinayetlere, hastalıklara, sosyal buhranlara sebep olduğunu öğretse ne olur?

Bu bilgiler önce ailede, sonra okulda, sonra medyada, sonra sokakta öğretilmesi gerekirdi. Bu eğitim öğretim yerlerinden birisini kaybeden, ta ki diğerinden öğrensün. Bu ayıbı, suçu, günahı işleyenleri cemiyet kınasın, ayıplasın. Bu da caydırıcı, vaz geçirici bir yaptırım gücü olsun. “Mahalle baskısı” dediklerine ahlak ilminde “müey-

¹⁹ <http://www.habervaktim.com/haber/516423/tecavuzcuyu-oldurmustukizinin-sozleri-yikti.html>

yide” derlerdi. Sonradan “yaptırıcı güç” dediler ki toplumu korumak için çok çok önemlidir.

O yüzden toplumu bozmak isteyenler onun adını kötüye çıkar-dılar.

Artık her şey tersine! Çağdaşlık adında İslamiyeti terk ederek Batı kültürünü benimsemiş olan erkekler de kadınlar da artık zina-dan utanmıyorlar. Hatta sokaklarda haykırıyorlar:

“Bu beden benim. İstedğimle düşer kalkarım. Kimse bana ka-rışamaz.”

Bu mübarek cemiyet nasıl bu hale geldi?

Batılılaşmayla. İşte o macerayı anlatmak için neredeyse bir dü-zine kitap yazdık. Sesimizin çıktığı her yerde haykırdık. Burada da Allah için yazıp duruyoruz. Çatlayıp ölene kadar da ağustos böceği gibi bunu çalıp söyleyeceğiz.

Kiblemiz Batı ya, artık yasalarımızda zina suç da değil, ayıp da değil. Son koalisyon hükümeti ceza yasasını hazırladı ama düştü. Meclisten geçirmek de Ak Parti hükümetine düştü. Zinayı suç yap-mak için kanun taslağında değişiklik yapmak istediler. Fakat içeri-den ve dışarıdan öyle şiddetli ve öfkeli bir ses çıktı ki, şaşırıldı kaldılar ve kuzu kuzu kanunları yasalastırdılar.

Evet, kiblemiz Batı ya, artık çıplaklık çağdaşlık oldu. Yıllardır başörtüsü zulmüne ses çıkarmayan, hatta destekleyen sözde özgür-lükçüler, geçen bir park olayından sonra nasıl yollara döküldüler gördünüz, “kıyafetime karışma” diyerek. Baktım, hiç de utanır bir halleri yoktu...

Zina suçtur kardeşim. Allah böyle emrediyor. Müslümanlar da böyle iman ediyor. Bunun aksini söylemek İslam inancına göre Kur'an-ı Kerim'de yazılı ayeti inkar etmek, etmese de beğenmemek, küçük görmek, aşağılamak olduğu için küfürdür. Müslümanı dinden çıkarır.

Temiz insan fitratı da aynen böyle söylüyor. Gayr-i müslim bile olsalar tabiatı bozulmamış hür ve iffetli kadın ve erkekler zinadan nefret ederler.

Öyleyse soralım:

Bu zina zıkkımının bir faydası var mıdır?

Zararlarını saymaya gerek var mıdır?

Eğer bilmiyorsanız gidin genelevlerdeki biçarelere sorun, göz-yaşları içinde anlattıklarını bir dinleyin.

Zinayı suç olmaktan çıkararak ve özendirerek sözde çağdaş düşüncenin nasıl da insan fitratına aykırı olduğunu daha kaç cinayet haykırarak?

Eğer milletin iradesi hakim ise, millet zinayı suç biliyor. Öyleyse yasal da suç saymalı ve aykırı davranış suç işleyenleri cezalandırmalı.

Ama öyle olmuyor. TBMM milleti dinlemiyor. Haykıranların sesini duymuyor. Bari bu cinayetler olsun sesimizi duyurabilseler!

Bu ne biçim sistem yahu?

Bu sistemin millet iradesine göre yeniden düzenlenmesi gerekir. Yeniden düzenlenen Mecliste bu milletin kanunlarının milli iradeden çıkması gerekir. Yasama, yani Meclis, kendisini seçen halkın di-

nine, örf ve adetine, milli ve manevi değerlerine göre kanun yapması gerekir. Hakimiyet milletin ise böyle olması gerekir.

İnsanlar devlete güvenmezse, Meclise güvenmezse, haliyle yargıya da güvenmeyecektir. Bu sefer hakkını eliyle almak isteyecektir. O zaman burası Teksas olur beyler!

Adalet, emniyet, güven ve istikrar, derken huzur ve barış, halkına güvenen ciddi bir sistem ile sağlanır. Devlet ve hükümet, Diyanet, üniversiteler, okullar, medya, STK, iş dünyası ve kendini sorumlu bilen herkes oturup bu meseleyi düşünmeli ve halletmek için gerekeni yapmalıdırlar.

Sadece düşünmek, hindiye benzemekten başka bir şey kazandırmaz. O yüzden düşüncenin gereği neyse o yapılmalıdır.

DÜNYA VE BİZ

Dünya Çapında Gericilik

Mehmet Barlas, Sydney'in kuzey sahilinde annesini kaybettiği açıklanan bir aylık yavru balinanın, annesi zannettiği yata sürtünmeye çalışmasını konu edindiği yazının bir yerinde şöyle diyor:

“Bu tür arayışlar toplumsal düzeyde ise balinalarinkine benziyor.

Cansız varlıkları, binaları, eşyaları ana ve babalarının yerine koyup, onlara sürtündükleri zaman, öksüzlüklerinin ve yetimliklerinin sona erdiğine inanıyor toplumlar.

Bunu mesela Kuzey Kore'nin müteveffa diktatörü Kim İl Sung'a hala tapınmasında görmüyor muyuz?

Kuzey Kore'yi ziyaret eden turistler bile Kim İl Sung'un heykeli ni selamlıyor, çelenk koyuyor ve ondan sonra turları başlatılıyor.

Bu durumu en iyi değerlendiren kişi ise, ölü diktatörün oğlu olan şimdiki diktatör Kim Dae-Jung...

Bu yavru diktatör hem babasına tapınmayı bir devlet politikası olarak sürdürürken, kendisine tapınmayı da bunun uzantısı olarak sunuyor.

Bu arada halkın yoksulluğu, ülkenin gelişmemişliği, pek konuşulamıyor.

Gelişmiş ve demokrasiyi özümsemiş toplumların, öksüz kalmış yavru balinalara benzemeleri çok zor.

Onların siyasetinde de, tüm toplumsal yaşamlarında da, yarış canlılar arasında oluyor. Yaşayan, icraat yapan, başarısızlıkların ve başarıların sahibi olan kadroların karşısına, yaşamayanlar rakip olarak çıkartılıp, “O yaşasaydı böyle yapmazdı” denilemiyor.

Türkiye’nin demokrasi yolundaki atılımları, toplumun balina yavrularına benzemesi ihtimalini de azaltmaktadır.”²⁰

Yazıda bir şeylerin eksik kaldığını hissediyorsunuz değil mi? Neden onu söylemiyor acaba usta gazeteci?

Mesela şu sözleri düşünelim:

“Onların siyasetinde de, tüm toplumsal yaşamlarında da, yarış canlılar arasında oluyor. Yaşayan, icraat yapan, başarısızlıkların ve başarıların sahibi olan kadroların karşısına, yaşamayanlar rakip olarak çıkartılıp, “O yaşasaydı böyle yapmazdı” denilemiyor.”

İyi de, burada burnumuzun dibinde “Atatürkçülük,” “Kemalist İlkeler,” “Atatürkçü Düşünce Sistemi” “ulusalcılık” ve “Resmî İdeoloji” dururken, ta Kuzey Kore’ye gitmeye ne gerek var?

O “yavru diktatör hem babasına tapınmayı bir devlet politikası olarak sürdürürken, kendisine tapınmayı da bunun uzantısı olarak sunuyor. Bu arada halkın yoksulluğu, ülkenin gelişmemişliği, pek konuşulamıyor” da, sanki burada ölmüş gitmişlerin devlet politikası, halkın yoksulluğu ve ülkenin gelişmemişliğine rağmen sürdürülmü-

20 <http://www.sabah.com.tr/barlas.html>

yor mu? Bunu tenkit edenlerin hala başlarına bir sürü rahatsızlıklar gelmiyor mu?

“Ve orasını ziyaret eden turistlere bile Kim İl Sung’un heykelini selamlıyor, çelenk koyuyor ve ondan sonra turları başlatılıyor” derken, ülkemizi ziyaret eden her diplomat veya önemli kişiyi Anıtkabir’e götürmeyi, gitmeyenlere olmadık hakaretleri yaparak ilişkileri kesmeye davet etmeyi neden zikretmiyor?

İşte ustalık burada galiba! Netameli konulardan uzak kalabilmek yani. Bu başa sıkıntı getirecek bir şeyse, lafı dilin ucuna kadar getirip orda durmak, tehlikeli lafları aceleci acemilere bırakmak! Burası Türkiye olunca, bu da ustalık olur yani.

Alıntının son cümlesine tekrar bakar mısınız? Açılımı şu; Türkiye de Kuzey Kore gibi balık alıklığındadır. Hala bu ülkede de ölümler etkindir. Ama demokrasi yolundaki atılımların, böyle bir “balık alıklığından” ülkeyi kurtarma ihtimali vardır.

Burada Atatürk’ün bereket ki bir oğlu yoktur. Olsaydı, Kuzey Kore’deki uyanık gibi bir hayli menfaat derleme ihtimali vardı. Bak-sanıza Sayın Baykal’a, CHP’yi “Atatürk’ün Partisi” diye lanse edip duruyor ve başkasına oy vermeyi “rejim tehlikesi” olarak sunuyor. Maazallah bir de adamın oğlu olsaydı, kim bilir neler derdi?

Şu sözler ülkemizde bir devrin üstünü örtmeyi gerektiren devrim mahiyetindedir:

“Onların siyasetinde de, tüm toplumsal yaşamlarında da, yarış canlılar arasında oluyor. Yaşayan, icraat yapan, başarısızlıkların ve başarıların sahibi olan kadroların karşısına, yaşamayanlar rakip olarak çıkartılıp, “O yaşasaydı böyle yapmazdı” denilemiyor.”

Çağdaş demokrasilerde fikirler gelişir ve değişir. Bir adama, bir fikre, bir ilkeye, bir sisteme körü körüne bağlı kalınmaz. Akıl akıldan üstündür. Her bilenin üstünde daha iyi bilen biri vardır. Bir yerde durup kalmak, yürüyenlere göre geri kalmayı kabullenmektir.

İyi de, batılı ülkelerde bu değişim ve gelişimi muhafazakarlar karşısında solcular dillendirir genellikle. Ama bu ülkede bütün değişim ve gelişimi İslamcılar ve muhafazakar veya liberal demokratlar isterken, bütün değişim ve gelişimin karşısında solcular vardır. Bunu nasıl izah etmeli?

Üstelik bu statüko sevdalıları, bu ölü seviciler, bu değişim ve gelişim karşıtları, tutar bir de muhaliflerini “tutucu, gerici, çağdışı” diye yaftalamazlar mı?

Güler misin, ağlar mısın?

“Aziz Nesin ve Engin Ardıç²¹ haklı mı yoksa?” demeye dilim varmıyor, bu bize ait bir şey değildir. Bir milleti mazisinden koparırsanız, düşünce, ilim, kültür ve sanat köklerini kurutursanız, kendi medeniyetinden alıp düşmanlarının medeniyetine atarsanız, dilini ve harflerini değiştirerek zihnini ve hafızasını boşaltırsanız, zorla kiblesini değiştirerek kimliksiz ve kişiliksiz bırakırsanız, olacağı budur. Üstelik yeniden öğrenme çabalarına da yasak getirir, düşünce ve ifade hürriyetini elinden alır, din ve vicdan özgürlüğünü hiça sayarsanız, olacağı başka bir şey midir?

Bu kadar ağır mı?

21 <http://www.sabah.com.tr/ardic.html>

Ne demek, insanlar alıştığından farkında değil, yoksa bu ülkede herkes sistematik işkenceden geçmiştir. Biz ancak çok yüksek sesle canhıraş bağırانların sesini duyabiliyoruz.

Batı Hep İki Yüzlüdür

7 Ocak 2015 günü Fransada üç Fransız bir yayınevini bastı ve 12 kişiyi öldürdü. Devlet de bir o kadar insanı güya teröristleri etkisiz kılarken öldürdü. Bu arada dünya canlı yayında olayları seyretti.

İslam terbiyesinde başkasının musibetine sevinmek yoktur. Biz de Fransadaki olaylara sevinmiyoruz. Ama “ders alın” diyoruz. “İbret alın” diyoruz. “Komşuda yangın çıkarsa, sen kendi evinden de korkmalısın” diyoruz. “Sen başkalarına zulmedersen, sana da bir gün zulmederler” diyoruz. Adaleti, eşitliği, hukuku, barışı, erdemi hatırlatıyoruz.

Fransız filozof Alain “düşünmek için durmak gerek” dermiş. Bence Batı biraz ayakta bağırıp çağırıdıktan sonra oturup düşünmeli ve şu “ırkçılık” ve “emperyalizm” üstüne düşünmeli biraz.

- Bütün dünya ayaktaymış.
- Ne olmuş?
- Fransada bir baskın olmuş. Şu kadar insan ölmüş.
- Yani bunun için mi dünya ayakta?
- Evet, olmasın mı yani?
- Yok, öyle demiyorum, ama biraz garip değil mi bu?
- Nedir garip olan?

- Yahu İsrail aylarca Gazze'yi bombaladı, dünya ayağa kalkmadı. Mısır'da darbeciler gündüz gözüne insan avladılar, binlerce insan katlettiler, dünya ayağa kalkmadı. Üstelik yardım ettiler, borçlarını sildiler. Irak önce bombalarla yerle bir edildi, sonra da paramparça edildi, dünya ayağa kalkmadı. Afganistan işgal edildi, dünya ayağa kalkmadı. Amerikan uçakları taliban diyerek, terörist diyerek sivil şehirleri vurdu, köyleri vurdu, dünya ayağa kalkmadı. Guantanamo'da insanların açıkça ırzlarına geçildi, dayanılmaz işkencelere tabi tutuldu, dünya ayağa kalkmadı. Rusya Çeçenistan'ı yuttu, Kırım'ı yuttu, Ermenistan, Azerbaycan topraklarını işgal ederek sivilleri katliamdan geçirdi, dünya ayağa kalkmadı. Türkiye'de terör kırk yıl devam etti, dünya ayağa kalkmadı. Daha sayayım mı? Şimdi on iki Fransız için dünya ayağa kalkıyor öyle mi?

Batı İslam dünyasını cayır cayır yakarken dünya ayağa kalkmadı. Kimse "ne işimiz var orada?" demedi. Her gün bombalar patlıyor, intihar saldırıları oluyor, siviller ya kurşunla, ya kaçarken yollarda açlık ve soğuktan ölüyor, dünya ayağa kalkmıyor. Adama denmez mi "sizinki can da bizimki patlıcan mı?" diye?

Dünya ayağa kalkmışmış. Hangi dünya? Batı dünyası değil mi? Onlara göre başka bir dünya yok zaten. Varsın kalsın. Evet, kalsın biraz. Kalkmasını öğrensin hele biraz.

Ey Fransa, Cezayir, Ruanda ve Nijerya başta olmak üzere tüm Afrika'da yaptıkların yanına kar mı kalacaktı? Dünyaya yaptığın kötülükler yanına kar mı kalsın bekliyordun? Evet, rüzgar eken fırtına biçerdi. "Men dakika dukka" idi.

Ey Batı, ayağa kalmışsın, iyi. Hemen oturma! İçindeki ırkçılar için de kalk biraz. Camilere ve Müslümanlara saldıranlar için de kalk biraz. Silahlarıyla vurduğun Afrika ve Asya için de kalk biraz. Kendine eşit görmediğin mazlum dünya için de kalk biraz!

Kalkmışken empati yap biraz. “Neden böyle oluyor?” diye azıcık düşün. İnsan üstüne, haklar ve hürriyetler üstüne, adalet ve eşitlik üstüne, hukuk ve barış üstüne de düşün biraz. Sana suçlarını hatırlamanda yardımcı olalım mı?

Medya ellerinde. BM ellerinde. Kamuoyu oluşturan bütün kurumlar ellerinde. Yaptıkları da baştan sona algı operasyonu. Kim yapıyor bunu? Batı ve yerli uşakları. Hem de çok kaba, çok pespaye ve çok rezilce.

Ne olmuş?

Dedik ya, 7 Ocak 2015 günü Fransa’da üç Fransız bir yayınevini basmış ve 12 kişiyi öldürmüş. Devlet de bir o kadarını etkisiz kılar-ken öldürmüş. Herkes ayakta ve “İslamî terör”ü kınıyor. Müslüman-ları suçluyor.

Bize ne? İslam dünyasına ne? Neden ırkçılığa ve ayrımcılığa sebep oluyor bu olay Batı’da?

Bu olay neden olmuş ise, bunun psikolojik, sosyolojik, yönetim, eğitim, iktisat, hukuk ve benzeri alanlarda analizini yapmak ve çözüm bulmak da Batının işidir herhalde.

Sonra her ülkede terör var. Dahası, kırk yıldır terörle başımız belada ve bizdeki bu teröristleri de Batı besliyor, en çok da Fransa

yardım ve yataklık yapıyor. Öyle ki, terör maalesef umur-u adiyeden olmuş.

Tamam, çare arayalım. Tamam, hep beraber üstüne gidelim bu belanın. Tamam, barışı ve huzuru koruyalım. Ama ne oluyor da bu olaydan İslam'ı ve Müslümanları suçluyorlar?

“Efendim, teröristler Müslümanmış”.

Olabilir. Her teröristin bir dini vardır herhalde. Hepsi de dinsiz değildir ya. Bu zamana kadar hiç mi bir Yahudiden veya Hıristiyan-dan bir terörist çıkmadı?

Biz yeri göğü inleterek Yahudilere ve Hıristiyanlara laf mı attık o zaman? Onları mı suçladık?

Söz konusu İslam olunca bu farklı muamele neden?

“Efendim, basına saldırmışlar. Oysaki ifade özgürlüğü varmış” falan filan.

Hadi ordan!

Dünyanın neresinde dine, kutsala sövmek ve hakaret etmek özgürlükmüş?

Özgürlüğün Bile Aşırısı Zarardır

Yok böyle bir özgürlük. Bunlar bal gibi, pardon zehir gibi suçtur. Birileri kendi dinine peygamberine sövülürse bile hoş görürmüş. Bana ne? Onun civıklığından, laubaliliğinden, aldırılmazlığından, vurdum-duymazlığından bana ne?

Ben kendi dinime peygamberime sövülürse hoş görmem. Onun muhakkak cezalandırılmasını isterim.

“Efendim, bunlar Batıda da suçmuş. Ama yazarlar çizerler veriyorlarmış para cezasını, suçu işlemeye devam ediyorlarmış.”

Böyle bir şey olabilir mi yahu? “Özrü kabahatinden büyük” diye buna derler işte. Burada iki kötülük birden var. İlki şu; cebinde ödeyecek paran varsa suç işlemek ayıp olmaktan, suç olmaktan, kabahat ve kötülük olmaktan, zararlı olmaktan çıkar mı?

Ceza olarak parasını ödediğinde bu suçu işlemek aynı zamanda kınanması gereken bir ahlaksızlık olmaktan çıkıyor mu? Yani aşağılık, çirkin ve ayıp bir davranış değil mi?

Öyleyse başkalarının kutsalına hakaret eden, aşağılayan, söven bir yazar ve çizerler ahlaksız adamlardır.

İkincisi, ceza dediğin caydırıcı olmalıdır. Değilse, suç işlemek sıradanlaşır. O zaman yasak anlamsızlaşır. Bir şey zararlı ise yasaklarsın ve işleyene de bir daha yapmaktan, suçu tekrar tekrar işlemekten caydırıcı bir ceza verirsin.

Hukukun mantığı, metodolojisi budur. İslam, Peygamberine sövene ölüm cezası getirmiştir. Hadi bir Müslüman bu seni işi bir daha işlesin bakalım.

Saçmalığa bakar mısınız; yazar veya gazetesi zengindir, verir para cezasını, söver herkese. Millet de seyrediyor, öyle mi?

Yok öyle yağma. Suç ile ceza orantılı olmalı. Ceza kini giderip yaralı kalbi sarmalı, yanan yüreği soğutmalı. Suçlu için de caydırıcı olmalı. Değilse, bir gün canı yanan biri çıkar ve o terbiyesize haddini bildirir. Aşırı gitmişse, o da çekecektir cezasını elbette.

Devletler böyle olmasın istiyorlarsa, suça göre caydırıcı ceza koymalı ve suç işleyenin para cezası olsa bile ahlaksız olduğunu ilan etmelidir. Caydırıcı değilse en iyisi hakaretlerde para cezası kalkmalı.

“Efendim, fikir ve ifade özgürlüğü...” demek kem küm etmektir. Avrupa bu sahtekarlığından vazgeçmelidir. Bakınız, Avrupada “Osmanlıda Ermeni katliamı yoktur” demek suçtur. “Hoppalaaa” demeyin, evet, suçtur. Hala Doğu Perinçek bundan yargılanıyor.

Yine “antisemitizm” diye bir suç vardır. Yani “antisemitizm”, Yahudi karşıtlığı veya Yahudi düşmanlığı; Yahudilik dinine, ırkına, kültürüne veya milletine karşı duyulan düşmanlık demektir ve suç kabul edilmiştir.

Her ne kadar etimolojisi antisemitizmin tüm Sami halklarına yönelik olabileceğini ima etse de, terim ortaya çıkışından itibaren sadece Yahudilere yönelik saldırganlığı belirtmek için kullanılmıştır.

Antisemitizm, Yahudi bireylere karşı gösterilen münferit nefret ve ayrımcılıktan kalabalık grupların, hatta polis ve askerın tüm bir Yahudi cemaatine yönelik örgütlü saldırılarına kadar geniş bir yelpazede meydana gelebilir.²²

Peki, bunlar fikir ve ifade hürriyetine sığar mı? Sığarsa, niye suç? Yok bunlar sığmazsa, benim dinime ve peygamberime sövmek nasıl sığar ey iki yüzlüler?

Bakın bu kadar acı bir olaydan hala ders almamış olan ABD hükümetinin sözcüsü neler diyor:

22 <http://tr.wikipedia.org/wiki/Antisemitizm>

“ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcü Yardımcısı Marie Harf, Charlie Hebdo dergisinin Fransada yarın yayınlanacak sayısında Hz. Muhammed’in tasvir edileceği bir karikatürün yer alabileceği iddialarına ilişkin, “Kişisel görüşlere bakılmaksızın, Charlie Hebdo’nun bu tür bir şey yayınlaması hakkını kesinlikle destekliyoruz. Demokraside olan budur” dedi.

Marie Harf, günlük basın toplantısında konuya yönelik soru üzerine, “söylediklerine şiddetli bir şekilde karşı olursa dahi gazetecilerin, sanatçıların ve yaratıcı insanların ifade özgürlüğünün desteklenmesi gerektiğini ve ABD olarak da ifade özgürlüğünün yanında olduklarını” belirtti.

“Hz. Muhammed’in tasvir edilmesini Müslümanlık karşıtı olarak görmüyor musunuz” sorusu üzerine Psaki, “Özellikle Müslümanların bu tür tasvirler konusunda çok güçlü hassasiyetleri olduğunu biliyoruz. Hiçbir şey şiddeti haklılaştırılmaz, nefreti haklılaştırılmaz ve hiçbir şey ifade özgürlüğünün önünde durmamalı” yanıtını verdi.”²³

Batı içinde perişan ettiği İslam ülkelerinin evlatlarını barındırıyor. Eğer bunları memnun ederse ne ala! Değilse, cehenneme hazır olsun. Adalet mülkün temeli ise, demek ki yokluğunda temellerin sarsılması vardır, yıkım vardır, bunu bilmeyecek ne var!

Batı özeleştirii yapmalı ve içindeki ırkçılık, ayırımcılık, yabancı düşmanlığını ve antiislam’ı bitirmeli. Müslümanları asimile etme, içlerinde eritip bitirme planlarından vazgeçmeli. O insanların kendisi

23 <http://www.habervaktim.com/haber/402620/abd-o-cirkinlige-destek-verdi.html>

ile eşit olduğunu kabullenmeli. İki de bir kendi vatandaşlarına efelenmeden vaz geçmeli.

Dahası, Batı İslam dünyasından artık fitne elini çekmeli. Açık-tan işgal veya kültür emperyalizminden de vaz geçmeli artık. Bizim dünyamızın sorunlarını bize bırakmalı. Oysa şu anda hangi İslam'ı alacağımızı bile kendileri seçmeye kalkıyor ve bizi ona zorlamaya çalışıyorlar. Yok ılımlı İslam, yok cihadı olmayan İslam, yok şeriatı olmayan laik İslam, yok şu, yok bu...

Sana ne be bizim dinimizden ey kafir? Düş artık yakamızdan!

Neden AB?

Bu gerçeği ifade ettikten sonra gelelim bir yanlış anlamayı düzeltmeye. Az yukarıda “İşin daha da acısı, bu ülkede Müslümanlar/İslamcılar, özde batı uygarlığına, özellikle de batı hukukuna karşı olmalarına rağmen, bu zalim sistemin haksız hukuksuz işkencelerinden nispeten kurtulmak için, AB'yi ister duruma düşmüşlerdir. Bilmem ki biz mi utanmalıyız bu çirkin durumdan, yoksa bizi buna mecbur edenler mi?

Hatırlar mısınız, Fatih İstanbul'u fethetmeden az önceleri Bizanslılar, kardinal külâhına karşılık, Osmanlı sarığını tercih etmişlerdi. Bu ülkeyi bu durumlara düşürenler utansın” demiştik.

Bu bir çaresizliğin verdiği acı duruma geçici bir ara çözümdür, o kadar! Asıl ve kalıcı olan durum değildir.

Buna rağmen bu yazımız yayınlanınca, bizim kafirlere karşı “onları idareci edinmeme, yâr ve yardımcı sanmama, düşmanlıkla-

rına her an hazır olma, barış içinde yaşayanlarına ise hak ve hukuka bağlı kalmanın da ötesinde ahlaklı ve erdemli davranma” gibi temel ilkelerimizi bilen bazıları, bizi çelişkiye düşmüş zannederek biraz yadırgadılar, sözlerimizi garip karşıladılar.

Anlaşıldı ki derdimizi onlara tam olarak anlatamamışız. Çünkü bizim bildikleri o ilkelerimiz hala geçerliliğini devam ettiriyordu.

Peki ama ne diye geçici olarak da olsa AB demiştik? İslamcı düşünce baştan beri AB veya NATO benzeri kafirlerle ittifak ve ortaklığa karşı değiller miydi?

Evet, öyleydiler. Halen de öyledirler.

Öyleyse ne diye ben “Bu şartlarda AB. ye girmek daha hayırlı olabilir” diyenlerdenim? Nasıl oluyor da ulusalcılar, milliyetçiler AB ye karşı iken İslamcılar karşı değiller?

Bunu anlamak için mevcut devlete bakmak gerek. Bu devlet Cumhuriyetin başında İslam medeniyetinden çıkıp Batı medeniyetine girmedi mi?

Evet, girdi.

Osmanlıdan intikal eden saltanatı kaldırıp hilafeti atmadı mı? Allah Teâlâ'nın kanunları olan İslam Şeriatını yürürlükten kaldırmadı mı?

Ebet, kaldırdı.

İslam'ın bir daha gelip de Batı düşüncesini ve yaşam biçimini kaldırmasın diye İslamî eğitimin medrese, tekke ve vakıf gibi kurumlarını, İslamî harfleri, kılık kıyafeti, kısacası topyekun İslamî hayat tarzını acımasızca yok etmedi mi?

Evet, yok etti.

Batılı gibi yaşamak için onların kanunlarını, örf ve adetlerini, kılık kıyafetlerini, harflerini, takvimlerini, tatil günlerini, ölçü ve rakamlarını almadı mı?

Evet, aldı.

Sözü uzatmayalım, şimdi bu haliyle bu devlet bir İslam devleti midir, yoksa Batılı, sözde demokrat ve laik bir devlet midir?

Elbette Değil

Elbette bu devlet İslam devleti değildir. İslam devleti kurmak veya bu devleti İslam devletine dönüştürmek de en büyük suçtur. Bu devlet Batıcı, bütün kurumlarını, kanunlarını, teşkilat yapısını Batıdan alan Batıcı, yani Avrupaî bir devlettir.

Öyleyse daha ne? İtirazın neye? Avrupa devletleri bir araya gelmiş güç birliği yaparak daha zengin ve mutlu olmak istiyorlar, sen niye istemiyorsun?

Sen İslam devleti misin ki İslam adına buna karşı çıkıyorsun. Bu alık balıklar daha hangi deryada yüzdüklerini bile bilmiyorlar? Allah aşkına bu kadar da saflık olur mu?

Kendisi de bir Avrupaî, batıcı, sözde laik, demokrat bir sosyal devlet olan T.C. Devleti neden AB ye girmemeli imiş?

Tamam, İslam devleti isteyen İslamcılarını kısmen anlıyorum, ama şu “girmeyelim” diyen “Ulusalıcı”ları ve “milliyetçileri” anlamıyorum, garipsiyorum, hatta yadırgıyorum.

Neden mi?

İyi düşünün hele, hem batıcı olacak, hem batıya karşı çıkacaksınız, öyle mi? Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu böyle?

Kaldı ki bunların ekseriyeti zaten AB ye karşı çıkmıyor, “aman alsalar” diye de ölüyorlar.

Sistemin Muhafazakarları

Ne var ki bu bozuk düzenin devam etmesini isteyen sistemin muhafazakarları da bunu istemiyor. Neden mi?

Çünkü çok iyi biliyorlar ki AB.ye girersek, artık millet, emirlerinde olan ve istedikleri gibi güdülen bir sürü olmayacaktır. Ellerinde sopa, öyle ulu orta cart curt edemeyecekler halka. Özgür ve zengin bireyler olarak halk, hak ve hukuklarının mücadelesini verecek. O zaman ensesine inen sille karşısında ekmek derdiyle sükutu tercih edecek değil, hukuku tercih edecek, hakkını arama derdine düşecektir.

Halk, şimdikinden daha fazla hak ve hürriyetlere sahip olacak, sisteme karşı daha güçlü olacaktır. Öyle rastgele yapılan kanunsuz cart curtlara karşı “avukatımı istiyorum” diyecektir.

Haksızlık karşısında dünya ülkelerinin seslerini yükseltmeleri, insan haklarını hatırlatmaları, adamların işine gelmez tabi. Onlar, “bağımsız ulus” teraneleri ile içte istedikleri gibi at oynatacaklarını sanan, kelaynak kuşları kadar kalmış bir avuç zümre olarak, sürekli sisteme sahip olacaklarını sanıyorlar.

Onlar öyle sana dursunlar. Gözleri kör, kulakları sağır, basireti bağlanmış olan onlara “Allah ıslah etsin”den başka bir diyeceğimiz olamaz.

Gerçi o da zor görünüyor. Çünkü çoğu O'nunla kavgalı. Bir kısmı Allah'a hiç inanmıyor, ateist. Bir kısmı inansa bile laik. Yani Allah Teâlâ'nın kanunlarını, aziz, adil, parlak ve faydalı şeriatını kabul etmiyor.

O'na diyor ki: "Tamam, yarattıysan yarattın. Artık gökte otur, benim hayatıma karışma! Devlete ve sosyal hayata müdahale etme. Ben bildiğim şekilde yaşayayım. Helal haram diyerek hayat tarzıma karışma! Yediğime, içtiğime, giydiğime, eğlenmeme, bedenime karışma!"

Ya Milliyetçilere Ne Oluyor?

Ya şu milliyetçilere ne oluyor?

İtirazlarına bakar mısınız? "AB, ye girersek milli değerlerimiz kaybolurmuş."

Günaydın beyler!

Hangi milli değerlerden bahsediyorsunuz yahu?

Onlara çoktan veda etmedik mi sayenizde yönümüz zorla Batı'ya çevrileli beri?

"İslam Ümmetini" kendi medeniyetinizden alarak zorla" Batı medeniyetine" soktuktan sonra "milletin" bütün hayatını alt üst ettiniz. Bütün değerlerini atıp Avrupadan aldıklarınızla değiştirdiniz. Gözünüzü iyi açın da bir bakın bakalım, içinde yaşadığımız milli bir devlet mi kaldı? Bu devletin neresi milli?

Milli bir sistem ve milli bir memleket, milli bir halk mı kaldı sayenizde? Örf mü kaldı, adet mi? Allah'tan korkun, din gitmiş, şeriat

gitmiş, ahlak gitmiş, helal haram gitmiş, kılık kıyafet gitmiş, haftalık tatil bile cumadan alınıp Yahudi ve Hıristiyanlar için cumartesi ve Pazar yapılmış, sen hala hangi milli değerlerden bahsediyorsun?

Yoksa sen Hıristiyanlık ve Yahudilik örf, adet ve an'anelerini milli mi sanıyorsun?

Yok öyle bir şey! Uyan kardeşim, uyan! Uyan derin uykundan!

Yaşadığımız sistem Avrupalının çoktan demode edip eskittiği, tüketip çöpe attığı bir meta. Yani batının bit pazarı malı. Senin sahip çıktıklarını dün biz onlardan almıştık, şimdi onlara bedava versen almazlar.

Neden mi?

Hangi akıllı son model Opel varken, 1924 model Opel'e binmek ister? Hangi budala 1950 model çarpık ve çirkin, ucube kasalı Reno'ya biner, kayak gibi son modeli varken!

Bari Dünyaya Kafanız Çalışsın

Madem biz şu anda Avrupadan tercüme edilen eski işe yaramaz kanunlarla idare ediliyoruz, madem şeriatı almaya da şimdilik imkan yok, yasakları aşmaya gücümüz yetmiyor, öyleyse girelim AB'ye, daha yeni, toplumun ihtiyaçlarını daha rahat karşılayan, hak ve özgürlüklere daha fazla sahip çıkan yeni kanunlarını alalım.

Belki de bu arada "Batı standartlarını yakalayalım" derken millet olarak elde edeceğimiz yeni haklar ve hürriyetlerle, daha dindar, daha milli değerlere saygılı bir sistem kurma imkanımız da olur.

Diyelim olmadı, tapulamadık ya kendimizi AB.ye. Özgürlüğümüz elimizde değil mi?

İşimize gelmezse, “Canınız cehenneme” der atarız.

İşte o kadar!

Gelelim İslamcılara

Ya şu İslamcılara ne demeli? Hele de ince ayar alaylarına?

Onlar için “İslam devleti isteyen İslamcıları kısmen anlıyorum” demiştim. Biz ilke olarak AB, Nato ve benzeri kafir ittifaklarına bizim veya başka Müslümanların girmesine karşıyızdır. BM bunun dışındadır.

Bir de sırf hayır, adalet, barış gibi evrensel değerler için olan birlikteliklere de evet deriz. Çünkü nübüvveti öncesinde “Daru'n-Nedve”ye katılan Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) onun güzel amaç ve uygulamalarından ötürü *“bugün bile olsa ona katılırım”* demişti. Buna dayanarak bu sözümüzü söyledik.

Şimdi gelelim neden “kısmen katılırım” dememize. Açıklayalım efendim.

Hemen bütün AB ye karşı çıkan guruplar şu çelişkiyi görmüyorlar: Sanki şimdi Avrupalı değiliz. Sanki Kemalist devrimler batıcı değil. Sanki üçyüzyıllık “aydınlanma” rüyaları batılı değil. Sanki çağdaş yaşam dedikleri o biçimliklerin bütünü batılı değil.

Daha da açıkçası, sanki şimdi atıp da yenisini AB den alacağımız kanunlar, daha önce Avrupadan çevrilen o kafirlerin eski kanunları değil.

Yahu utanmak lazım, şimdi sahip çıkarak “attırmam” diye çabaladığınız kanunlar “İslam Şeriatı” değil ki!

Eski faşist İtalyan ceza kanunu, Hristiyan/Katolik İsviçre'nin medeni kanunu, Nazi Almanyasının bilmem ne kanunu. Eskitip attığınız kanunlar da, yeni diye alacağından kanunlar da Avrupa'nın laik, yani din dışı, yani dinsiz kanunlarıdır. Sen neye sahip çıktığının farkında mısın Allah aşkına!

Sanırsınız bu ülke İslam Şeriatıyla yönetiliyor da, AB'ye girersek hristiyan şeriatını alacak da “mürted” olacağız.

Dünyada her şey aklıma gelirdi, amma İslamcıların Kemalist sistemin Batıdan tercüme ettirdiği kafir kanunlarına sahip çıkıp korumaya çalışacakları aklıma gelmezdi.

Şu pespaye düşünceye bakınız! Şu dini ilimlerdeki seviyesizliğe bakınız ki, AB'ye girmek için ayetlerle, hadislerle, fikhî hükümlerle delil getirmelere bakıyor da, korumak istediklerinin o kafirlerin daha eski ve işe yaramazolan kanunları olduğunu bilmiyor veya fark edemiyorlar! İşte insan bu cehalete üzülüyor! Bu seviyesizliğe kahroluyor insan!

Aman Allah'ım, İslam bu kadar mı bilinmiyor?

Usülden bu kadar mı mahrum kaldık?

Bu kadar mı maslahattan koştuk?

Birilerinin “demedim mi ben, bunlar takiyye yapıyorlar?” demesine hiç gerek yok.

Takiyye makiyye de yapmıyoruz.

İşin Aslı

İşin aslı şu ki AB. bizi hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Bizim kendimize has, orijinal bir sistemimiz var; İslam! Ondan başkasına da asla razı olmayız.

Hemen atılıp “öyleyse ne? diyecekler.

Öyleyseyi şu, AB. Bizim için işkenceci, yasakçı, çok katı ve acımasız, zalim ve zorba Kemalist sistemden sığınacağımız geçici bir alan. Geçici ve kendimize gelip toparlanmamızı sağlayacak bir rahat zemin.

Yoksa hiçbir zaman ölmez içimizdeki aslan.

Çünkü Allah Teala katında din, yani yaşama biçimi, ancak İslam'dır. Ve dahi başkası bize haramdır.

Fakat şimdilik o bize yasaklanmış ve bizim o yasağı kaldırmaya henüz gücümüz yetmiyor. Üstelik onun emri altında acı çekiyor, işkence görüyoruz.

Burası bize tabir-i caizse “Mekke Dönemi” gibi oldu yıllardır.

Alaylar, eziyetler, hak hukuk tanımamalar, işkenceler ve türlü türlü cinayetler ile İslam yaşanamaz ve tebliğ yapılamaz bir alan oldu. Bir zamanların Mekke'sindeki şartlar gibi yani.

İşte o zaman bir kutlu parmağın Habeşistan'a doğru işaret etmesini hatırladınız mı?

Ne diyordu o parmağın sahibi?

“Oraya gidin. Orada adil bir hükümdar var. Dininizi rahat yaşarsınız.”

Orada Müslüman değil, ama adaletli bir hükümdar var diyordu yani. Gittikleri yer de kafirdi, ama adalete saygılı, hak ve hukuku gözetir bir kafir devlet idi.

Evet, sözü hiç uzatmayalım, eğip bükmeyelim, AB. bizim Habeşistanımız olacak belki.

Burada zaten bizim sistemimiz yok. Üstelik var olan da Avrupalı. Ama, az önce de dediğim gibi eski model. Oysa yeni modelde ise daha çok özgürlük var, daha çok haklar var, daha çok zenginlik var.

Burası da kötü model Avrupa olduğuna göre, AB. ye girersek kazancımız belli, üstelik ne kaybımız var? Hiç! Ama, başta özgürlük, hukuk, ve zenginlik gibi bir yığın kazanç ihtimali var. En azından denemeliyiz. Akıl ve mantık bunu gerektirmez mi?

Ulusalçılar bunu gördükleri için bangır bangır bağırıyorlar. En azından bunu görmek gerekmez mi?

Kim bilir, bakarsınız bu manevî hicretten ne fetihler doğar!

Bu konuyu biraz daha açmak gerekebilir. Deneyelim isterseniz.

Türkiye'den Malezya'ya Aynı Korkular

Hatırlar mısınız, bizdeki laikçileri bir zaman da Endenozya korkusu sarmıştı. Allah Teâlâ'dan korkmayanların böyle bir yığın anlamsız korkuları olur elbette. Bunu yaşayacaklar çaresiz.

Televizyonda bir oturuma konuk olan Altemur Kılıç, “Her gece başını yastığa korkuyla koyduğunu, bir gece olsun rahat uyuyamadığını, ülkeyi bazı kaygısızların gördüğü gibi rahat görmediğini, keşke

öyle görse de şöyle rahat bir uyku uyuyabilse” temennisini dile getirmişti. Şaka yapmıyordu herhalde...

Bu korkuda, çok kimsenin İstiklal Mahkemelerindeki yaptıkları yüzünden “cellat” dediği babası Kılıç Ali’nin etkisi var mıdır bilmem, ama bu açıdan korkuyorsa boşuna. Çünkü İslam’da “kimse kimsenin suçunu yüklenmez,” babanın suçu da oğuldan sorulmaz. Bu ilkeyi batı da aldı İslam’dan. Şimdi “suçun şahsiliği” her yerde geçerli.

“Acaba?” demenizde haklı olabilirsiniz. Ama bu hukukun değil, uygulamanın sorunudur. “Oğlunu, babanı, kocanı getirmezsen işkence görmeye devam edersin” diye insanların anası ağlatılanları biz de hatırlıyoruz. Fakat konuyu değiştirmemek için hele şimdilik sesimizi çıkartmayalım, “her neyse” diyerek devam edelim.

Her neyse, sanırım şimdi de o kesimi Endenozya korkusu saraçak. Neden mi? Bakın şu habere:

“Endonezya Ulema Konseyi Batı’yı endişelendiriyor. Endonezya’da Ulema Konseyi, merkezini büyük bir caminin alt kısmından başkent Cakarta’da bir gökdelene taşıdı.

Ulema Konseyi (MUI), 1975’te Suharto tarafından, İslami örgütleri kontrol altında tutmak için kurulmuştu. Ama Konsey, yaklaşık 30 yıl iktidarda kalan Suharto’dan sonra, giderek gücünü arttırdı ve bir siyasi bir güç haline gelmeyi başardı.

Endonezya genelinde teşkilatlanan Ulema Konseyi, İslami çalışmalarına devam ediyor. En son siyasi başarısını, bu yaz gerçekleştirdi. Konsey, Hz. Muhammed’i son peygamber olarak tanımayan Ahmediye mezhebinin yasaklanması konusunda hükümeti ikna etti.

Konseynin, ülke içinde bir siyasi güç haline gelmesi, başta ABD olmak üzere Batı'yı telaşlandırıyor. The Herald Tribune'nin haberine göre, dini çoğulculuğu savunan Amerikan ve Endonezya sivil toplum örgütü LibForAll Vakfı'nın kurucusu Holland Taylor, "İslamcılar, İslami gündemi destekleyen operasyonları için MUI'yi başlıca üs olarak kullanıyorlar" şeklinde konuşuyor.

Gazetenin haberine göre, konsey üyelerinin başlıca amacı da, laik Endonezya'da İslam Hukuku'nu hâkim kılmak.

Endonezya Parlamentosu'nda Ulema Konseyi ve müttefiklerinin çalışmaları ile pornografi karşıtı bir yasa çıkartıldı, ancak muhaliflerin protesto gösterileri ve baskılar üzerine yasada geri adım da atıldı.

Ulema Konseyi'nin Endonezya'yı Sudan'a dönüştürmekte olduğu iddialarına karşı çıkan Cakarta'daki Uluslararası Kriz Grubu direktörü Sidney Jones ise "Böyle olduğunu düşünmüyorum. Çünkü başka birçok dengeleyici kuvvet var" diyor.

Ulema Konseyi, Endonezya'daki Müslüman örgütleri bir çatı altında topluyor. Hükümete dini konularda danışmanlık yapıyor, fetvalar yayınlıyor, Müslümanlara dini bilgiler veriyor. Konseynin fetvalarının bağlayıcılığı yok.

Ulema Konseyi'nin başkan yardımcısı Maruf Amin, modern bir teşkilat olduklarını belirtiyor. 'Dünyada en fazla Müslüman nüfusun yaşadığı Endonezya'da, 60'tan fazla İslami gruba temsil ediyoruz' diyen Amin, görevlerinin, ülkede Müslüman halkın düşüncelerini hükümete aktarmak ve İslam toplumunu da inançlarını bozabilecek kötü etkilerden korumak olduğunu altını çiziyor.

Bazı gruplar, konseyin son yıllarda daha radikal olmaya başladığını iddia ediyorlar. Cakarta'daki Şerif Hidayatullah İslam Üniversitesi'nden Azyumardi Azra, "Konseyin uzun yıllar ılımlı bir tarihi var, ancak son zamanlarda sertlik yanlıların etkileri görülüyor. Liderlerine bir temsil örgütü olarak kalmaları gerektiğini söylüyorum. Aralarına sertlik yanlılarının sızdığına farkında olmalılar" görüşünde.

Amerikan gazetesine göre, son yıllarda Ulema Konseyi'nde radikallerin seslerinin daha fazla çıkmasının sebebi, Endonezya'da gelişmekte olan demokrasi. Dini liderler, Suharto döneminde görüşlerini açıkça belirtemiyorlardı fakat demokratik bir sistemde herkes görüşünü daha kolaylıkla ifade edebiliyor.

Batılı gözlemcilere göre, Ulema Konseyi'nin gücünün artmasının bir sebebi de artan bütçe gelirleri. Hükümetten para desteği görmesinin yanı sıra, ayrıca ülkede ilaç ve gıdaya helal etiketi vermekte tek yetkili kurul olduğu için, bundan da ek bir gelir elde ediyor.

Ayrıca son dönem, İslami bankacılıkta da faaliyet gösteriyor. Gelirlerinin artması ile Ulema Konseyi, ofislerinin bulunacağı yeni bir gökdelen satın aldı.

Yabancı uzmanlara göre, Ulema Konseyi, Devlet Başkanı Susilo Bambang Yudhoyono ile olan yakın ilişkisinden de istifade ediyor. Bambang Yudhoyono, ılımlı olarak biliniyor.

The Herald Tribune gazetesi, Devlet Başkanı Bambang Yudhoyono'nun, gelecek sene yapılacak seçimlerde Müslümanların oyunu alabilmek için Ulema Konseyi'ne destek verdiğini öne sürdü. Yudho-

yono, 2004'te devlet başkanlığı seçimlerine katıldığında, kendisine İslami siyasi partiler koalisyonu destek vermişti.”²⁴

Haberi okuyunca kendimi Türkiye’de hissettim. Benzer duygu ve düşünceleri aynen yaşıyoruz değil mi?

Hastalık aynı olunca, belirtiler de aynı olacak haliyle. Tedavi de üç aşağı beş yukarı aynı olacak. Onun için bizim laikçiler ve babaları, bizdeki benzer uygulamalara oralarda da karşı çıkıyor ve buradan oralara destek veriyorlar.

Kim bilir, kaç aydınımız(!) kaç uyarı mektubu yazmıştır oralara?!..

Dikkatinizi çekmiştir; Ulema Konseyi (MUI), Müslümanları temsilen hükümetle iyi ilişkiler kuruyor, onlara bazı kötülükleri önlemede yardımcı oluyor, demokrasinin imkânlarından ve Müslümanların gelişen ticari faaliyetlerinden gittikçe büyüyor ve etkili oluyor. Bu ise yerli laikleri ve onları destekleyen batılı yabancıları endişelendiriyor, korkutuyor. Çünkü onlar dini siyasete alet ediyorlar. Amaçları İslam devleti kurmaktır. Müslümanların temiz inançlarını istismar ediyorlar. Takiyye yaparak demokrasiyi araç olarak kullanıyorlar. Bazı saflar da bunlara canıyor...

Sanırsınız orası sanki Türkiye!...

Türkiye’de de bazılarının endişeleri var ve “bu endişeleri gider” diye iktidara nasıl baskılar yaptıklarını biliyoruz. Aynı baskılar demek orada da yaşanıyor. Bu ne demektir?

24 <http://www.kokludegisim.com/index.php?habertur=117&text=1685&t=Endonezya%20Ulema%20Konseyi%20Bat%FD'y>

Demesi Őu; küresel/evrensel bir komplo ile karşı karşıyadır İslam dünyası.

Batı'dan kaynaklanan ve farkında olanıyla olmayaniyla yerli işbirlikçilerle desteklenen bir komplo...

Bu komployu yine İslam âlimleri ve düşünürleri yok edecektir inşallah. Müslümanların yapacakları ise, İslam'ı bilen ve yaşayan bu âlimleri, çağın "ulu'l-emir"leri kabul ederek onları dinlemeleri ve itaat etmeleridir.

Bu, Allah Teâlâ'nın kesin bir emridir inananlara. (Nisa, 59)

Varsın yabancılar "biat kültürü" diye bize gülsünler. Onlara burada yayınlanan "Son Gülen" yazımızı hatırlatarak dua etmekten başka elimizden ne gelir?

Söylesinler, varsa, elimizden geleni asla esirgemeyiz...

Malezya'nın Verdiği Ders

"Yine mi Malezya?" dediğinizi duyar gibiyim. Evet, yine Malezya ve bu gidişle zor kurtulacağız onlardan. Ama bir suç varsa bende değil, basında. Bazen öyle haberler sunuyor ki beyinde fikir bombaları patlıyor.

Aslında bizim bir derdimiz yok Malezya ile ve Malezyalılarla. Biz onların çoğunu çok seviyoruz. Çünkü % 60'ı müslüman bir ülke.

Malumdur ki Kur'an, "**Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki esirgenesiniz.**" (Hucurat, 10) buyuruyor.

Onları kardeş bilmemek küfür, gereğini yapmamak da günahdır. Evet, Allah'tan korkmak gerek.

Öyleyse Malezyalıların çoğu bizim kardeşimiz. Nasıl sevmeyiz? Çünkü bu bir iman borcu.

Üstelik Sevgili Peygamberimiz “*İman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de gerçek bir mümin olamazsınız.*” buyuruyor. Onun için biz Malezyalı Müslümanları da sevmek mecburiyetindeyiz.

İlk defa hacda görmüştüm onları. Ne kadar yumuşak, uyumlu, halim selim, güler yüzlü insanlardı...

“Sen sev kardeşim, biz sevmiyoruz” diyenlere cevabım, “bana kardeş deme” olacaktır. Müslümanları sevmeyen benim kardeşim olamaz. İster Türk, ister Kürt, ister Arap, ister Fars, ister İngiliz, ister İsraili, isterse ABD’li olsun, Müslüman müslümanın kardeşidir ve Allah için sevmek mecburiyetindedir. Bu, İslam’ın öncelikli isteklerindedir.

Ayrıca en faziletli işlerdendir bu sevgi meselesi, Allah Teala’ya en fazla yaklaşıtııcı amellerdendir. Akli olan, kardeşlerini Allah için sever.

Hz. Mu’az İbnu Cebel *radiyallahu anh* anlatıyor:

“Resûlullah *aleyhissalâtu vesselâm* buyurdular ki:

“Allah Teala hazretleri buyuruyor ki:

*“Benim celalim adına birbirlerini sevenler var ya! Onlar için nurdan öyle minberler vardır ki, peygamberler ve şehidler bile onlara gıpta ederler.”*²⁵

Ebu İdris el-Havlani, Mu’az İbnu Cebel *radıyallahu anh*’dan naklediyor:

“Resûlullah *aleyhissalâtu vesselâm* buyurdular ki:

*“Allah Tebareke ve Teala Hazretleri şöyle hükmetti: “Benim rızam için birbirlerini sevenlere, benim için bir araya gelenler, benim için birbirlerini ziyaret edenlere ve benim için birbirlerine harcayanlara sevgim vacip olmuştur.”*²⁶

Hz. Ebu Zerr *radıyallahu anh* anlatıyor: “Resûlullah *aleyhissalâtu vesselâm* buyurdular ki:

*“Amellerin en faziletlisi Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir.”*²⁷

Hz. Ömer *radıyallahu anh* anlatıyor:

Resûlullah *aleyhissalâtu vesselâm* buyurdular ki:

“Allah’ın kulları arasında bir grup var ki, onlar ne peygamberlerdir ne şehidlerdir. Üstelik Kıyamet günü Allah indindeki makamlarının yüceliği sebebiyle peygamberler de, şehidler de onlara gıpta ederler.”

Orada bulunanlar sordu:

“Ey Allah’ın Resülü! Onlar kim, bize haber ver!”

25 Tirmizi, Zühd 53, (2391).

26 Muvatta, Şi’r 16, (2, 953, 954)

27 Ebu Davud, Sünnet 3, (4599)

“Onlar aralarında ne kan bağı ne de birbirlerine bağışladıkları bir mal olmadığı halde, Allah’ın ruhu (Kur’an) adına birbirlerini sevenlerdir. Allaha yemin ederim, onların yüzleri mutlaka nurdur. Onlar bir nur üzeredirler. Halk korkarken, onlar korkmazlar. İnsanlar üzülürken, onlar üzülmezler.”

Ve şu ayeti okudu: **“Haberiniz olsun Allah’ın dostları var ya! Onlara ne korku var ne de onlar üzülecekler.”** (Yunus, 62)²⁸

Bir zamanlar bir mecliste bu tür meseleleri konuşuyorduk. Mecliste bulunan bir öğretmen, “Kusura bakmayın, benim Kur’an’a saygım var. Ama o da dese ben Arab’ı kardeş kabul edemem” dedi.

Ben de oradan kalkıp giderken beraber kaldığı arkadaşlarına “yatmadan önce bir şehadet kelimesi çektirin, iman tazelesin” demiştim.

Kur’an’a saygılıymış...

Saygın batsın senin! Bu mudur saygı?

Cehalet diz boyu. Maalesef nice “ben de müslümanım” diyen insanlar vardır ki iman onlardan, Peygamber ifadesiyle “okun av hayvanını delip çıktığı gibi” çıkmış gitmiştir.

İslam’ı, onun emir ve yasaklarını, parlak ilkelerini, yararlı kanunlarını kabul etmeyen, hatta hepsini kabul etmekle birlikte sadece birisini kabul etmeyen, onları ilkel ve faydasız gören, onlarla alay eden, onlara hakaret eden bir kişi kesinlikle dinden çıkmıştır. Hatta başka sebeplerle değil de sırf dindar olduğu için, dinin emirlerini

28 Ebu Davud, Büyü 78, (3527)

yerine getirdiği için bir müslümanı sevmeyen, ondan gıcık kapan da dinden çıkmış olur. İsteddiği kadar “ben de müslümanım” desin.

İnanmıyorsa açıp okusun, ya da “Alo Müftülük” veya “Alo Diyanet”e sorsun... Din kendisi için önemli ise tabii. Değilse niye sorsun?!

Bir insan dinden çıktı mı, nikah gittiği için eşinden anında boş olur, ayrı düşer. Derhal evliliği bitirmesi gerekir. Tövbe edip tekrar müslüman olmadıkça bundan sonrası zinadır. Ona yapılacak ilk işlem, tövbeye ve tekrar iman etmeye davettir. Reddederse akrabaları onunla ilişkiyi hemen kesmelidir. Ölürse cenazesi yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz, Müslüman mezarlığına gömülmez.

İşte Malezya meselesi buradan çıktı.

“Habervaktim” ilginç haberler vermeye devam ediyor. Oradan okuyalım:

“Malezya’da öldükten sonra Müslüman olduğu anlaşılan çin asıllı bir kişinin çocukları, babalarının nerede defnedileceği üzerine tartışınca, mahkeme olaya el koydu. Malezya’da günlerce tartışılan ve Malezya basınının yanı sıra dünya basınının da yakından izlediği olay, 74 yaşındaki çin asıllı Gan Eng Gor’un geçen hafta hayatını kaybetmesiyle başladı.

Gor’un ölümünden sonra ailesi, Budist bir cenaze töreni düzenlemeyi planlarken, daha önce Müslüman olmuş ve Abdul Rahman Gor ismini alan büyük oğlu, babasının geçtiğimiz Temmuz ayında Müslüman olduğunu iddia etti. Abdul Rahman, babasının Müslüman olduğunu ve bu yüzden İslami esaslara göre gömülmesini isteyerek polise başvurdu.

Polis cenazeye el koyunca, baba Gor'un eşi ve diğer çocukları, babalarının Budist olduğunu belirterek mahkemeye başvurdu. Abdul Rahman Gor ve diğer kardeşleri arasında başlayan tartışma, Abdul Rahman'ın mahkemeye babasının geçtiğimiz Temmuz ayında Müslüman olduğuna dair belge göstermesiyle farklı bir boyut aldı.

Mahkemeye, babalarının Budist olduğunu iddia eden diğer kardeşler gelmeyince, hakim de Abdul Rahman Gor lehine karar vererek, Gang Eng Gor'un Müslüman mezarlığına gömülmesini istedi. Mahkemeye katılmayan Gor'un diğer çocukları, mahkemenin taraflı davranacağını bildikleri için mahkemeye gitmediklerini belirterek, babalarının ölene kadar Budist olarak kaldığını iddia ettiler.²⁹

Mezara gömülmek önemlidir tabi. Ama hangi mezara?

Bu gün İslam Dünyasında birçok insan vardır ki, hak etmediği halde Müslümanlara cenazesini kıldırıyor ve Müslümanların mezarlığına gömülüyor.

Doğru mu bu?

Hem İslam'a, onun ilkelerine bir bütün olarak inanmayacaksın, bir kısmını alıp bir kısmını reddedeceksin, velev ki bir kısmı olsun onları beğenmeyip alaya alacaksın, onlara ve/ya onlara inananlara hakaret edeceksin, böylece dinden çıkacaksın, sonra da onların mezarlığına gömüleceksin öyle mi?

Seni gidi takiyeci seni!

29 <http://www.habervaktim.com/haber1.php?id=6758>.

Biz kimsenin kafir olma özgürlüğüne karışmıyoruz. Kimseyi Müslüman olması için zorlamıyoruz da. İnsan istediği dine girer de, çıkar da. Sorumluluğu kendisine aittir, hesabını kendisi verecektir. Bizim dediğimiz sadece şu:

İlkeli ol ve mezarını bul.

Dünya Barışı İçin İslam

Bu bölümü bitirirken bir hatırlatma yapmak istiyorum: İslam dünya barışı için olmazsa olmaz bir dindir. Çünkü insana insanca yaşamayı, hak, hukuk ve adaleti, beraber yaşamanın yordam ve yöntemi, ahlaklı, faziletli olmanın gerekliliğini anlatan, kendisi kadar da başkalarını düşünme gereğini öğreten bir dindir.

Materyalist çağ, “insan insanın kurdudur” sözünü söyleyen ve normal karşılayan çağ, zevkleri, hırsları ve şehvetleri için sınır tanımayan, güçten başka müeyyide, yaptırıcı güç bilmeyen çağ, aslında İslam’a o kadar muhtaç ki.

Fakat bilmiyor işte. Bilmediği için bindiği dalı kesiyor. Aslında yaptığını biliyor. İslam’dan başka bir din ile mücadele de etmiyor. Neden?

Çünkü yaşadığı hayatı değiştirebilecek tek gücün o olduğunu biliyor. Bu yüzden ona düşman oluyor.

Oysa bıraksa kendisini İslam’ın serin sularına, daha temiz, daha saf, hdaha arı duru, mes’ud ve bahtiyar yaşayacaktır, ama “ite baklava haram” demişler ya, bu kadar temizliği içleri kaldırmıyor adamların.

Bu yüzden “akıllı adamlara ihtiyaç var” diyoruz ya. Bir iş yaparken durup düşünen, enini boyunun inceleyen, duygularını frenleyen, doğruyu, yararlıyı, sonucu daha güzel olanı tercih edebilen insanlara ihtiyaç var.

Bu insanlar az olabilir. Bu çok normal bir durumdur. Dünyanın her yerinde akıllı insanların az olmasından daha normal ne olabilir. Çünkü akıl yerine duyguların hakim olduğu bir dünyada nefsi- emmare, yani kötülüğü emreden eğitimsiz terbiyesiz nefis hakim olmayacak da ne olacak? Ama daha da önemli olan, az da olsa o akıllı adamların toplumda sözü dinlenir konumlarda olmasıdır.

Bizim gördüğümüz tehlike, yetkili yerlerdeki insanların duygularına esir olmaları ve yanan fitne ve fesat ateşini söndürmek yerine körüklemeleri. Bu gün dünyanın başındaki liderlere bakınca ne kadar esef ediyoruz. Bir Bush’un başlara açtığı belaya baksanıza.

Ve onun ülkesi çirkin Amerika. Ne hale geldi ABD. Tam bir Allah’ın Belası Devlet oldu. İşte size o beladan en son örnek.

“ABD’de uçakta namaz kılan imamlar uçaktan indirildi.”

“ABD’nin Uluslararası Minneapolis-St. Paul havaalanında, Amerikan havayollarına ait bir uçakta namaz kılan imamlar uçaktan indirildi. Havayolunun sözcüsü Pat Hogan, Phoenix seferini yapacak uçağa binen 6 imamın, bir yolcunun şikayeti üzerine uçaktan inmesinin istendiğini, ancak imamların bunu reddettiğini ve polislin çağrıldığını söyledi.”

Tamam, serserinin biri ürktü diyelim. Kalktı, şikayet etti. Hatta iş polislin gelmesine kadar uzadı. Üç saat uçak bekledi. Ama sonra her şeyin anlaşılması ve yerli yerine konması gerekmez mi?

6 imam uçakta namaz kılmış. Bir yolcu bundan korkmuş. Bu onun sorunu değil mi? Hayır, bu topyekün Batı'nın sorunudur. Çünkü devlet ve kilise elbirliği ile insanlarına "İslam'ın terör ve vahşet dini olduğunu, dünyaya insan keserek kılıç zoruyla yayıldığını, cihadın Allah adına kafir kesme ibadeti olduğunu" anlattılar.

Niçin?

Akıl ve mantık dini olan İslam'dan insanlarını korumak için (!) Her emrinin ferde ve topluma menfaat ve maslahat sağladığını, fayda getirdiğini bildikleri, çok doğal, çok basit ve anlaşılır, çok hikmetli İslam dininden güya kendi dindaşlarını kurtarmak için. İslam'ın yürekleri bürüyen şefkat ve merhametinden etkilenmesin için.

Ama bakınız neticeleri nerelere kadar uzanıyor bu iftiranın. Beraber yaşayamaz hale geliyor insanlar. Psikolojileri bozuluyor. Ya da tanıma şansları olursa, kendi din ve adamlarına karşı bütün güvenleri gümbür gümbür yıkılıyor ve Müslüman oluyorlar.

İşte şu olaydaki müşkilata bakar mısınız?

Neyse, alır adamı ikna edersiniz. Bu da sizin gibi bir yolcu ve ABD vatandaşı. Veya ABD nin izniyle ülkede bulunan bir kişi. Her neyse, yaratanına ibadet ediyor. Hani bütün dünyanın kabul ettiği insan haklarından olan din ve vicdan özgürlüğü güvencesinde ibadet ediyor. Kimseyi zorlamıyor buna, kendi kendine koltuğunda namazını kılıyor. Hiç kimse buna mani olamaz.

"Eğer bu şartlarda yolculuk ederseniz buyurun edin. Değilse lütfen uçaktan inin" denilir adama. İnerse iner, binerse biner.

Ama öyle olmuyor. Sayıca da daha çok olan masum insanlar uçaktan indiriliyor ve seyahat özgürlükleri kısıtlanıyor. Üstelik bir de sorguya alınıyorlar:

“Kuzey Amerika İmamları Federasyonunun Minneapolis’teki bir toplantısından dönen imamların lideri Ömer Şahin, arkadaşlarından üçünün uçakta akşam namazını kılmasından sonra kendilerini uçaktan indirdiklerini söyleyerek, “Bizi saygısızca küçük düşürdüler. Hayatımda kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim” dedi.

Merkezi Washington’da bulunan Amerikan-İslam İlişkileri Konseyi (CAIR) sözcüsü İbrahim Hooper da imamların bir süreliğine gözaltına alınmasına öfkesini dile getirdi.”

İşte Bush’un ülkesi. İslam dünyasına savaş açan ve “haçlı savaşlarını tekrar başlattığını” söyleyen adamın ülkesi.

Başkanları böylesine çılgın olan bir ülkenin halkından da böylesi paranoyak işler beklenmez mi?

Bütün bunlara öfke duyuyor ve misliyle mukabele yaparak intikam duygularının hücumuna maruz kalıyoruz. İçimizdeki tebliğ ve irşadın çalışmalarının da gerektirdiği huzur ve sükunu kaybediyor, kin ve nefret duygularına mağlup oluyoruz.

İşte böylesi zamanlarda akıllı insanlara ihtiyaç var. Dünyaya akıl verecek, aşırılıkları kınayacak ve akli başında hareket etmeye çağırarak adamlara.

“Medeniyetler İttifakı” toplantıları tam da bu zamanda oluyor. Başarılar dilemek ve bunun için dualar etmek hepimizin görevi.

Evet, hangi şeytan bunu bile kendine bir araç yaparak insanlığa kötülük etmeye vesile kılmak istiyorsa, o şeytana da lanet ederek hayır için dua etmek durumundayız.

“İp inceldiği yerden kopsun” demek şu anda kime ne hayır getirir ki?

SONSÖZ

Yüce Yaraticımız, her an bizim ve bütün yarattıklarının varlığını devam ettiren Rabbimiz Allah Teâlâ, aynı zamanda bizim yâr ve yardımcımızdır. Bizim Mevlamızdır. Bizi seven, bize acıyan, bizi hep görüp gözetten, esirgeyip bağışlayan, koruyup kollayan, muhtaç olduğumuz her şeyi meccanen ihsan edendir. Bu bakımdan bizler bu alemde asla yalnız ve sahipsiz değiliz. Düşmanlarımıza karşı da öyleyizdir. O'na dayandığımızda, ona güvendiğimizde, yüzümüzü ona çevirip istediğimizde, biraz da onun istediklerini yaptığımızda bizi yenecek yoktur. İslam her zaman âlîdir, yücedir, galiptir. Ona dayanarak nisbeti iyi ayarlayan Müslümanlar da aynen öyledir. Biz bunu “Cihad ve Zafer Şartları” kitabımızda geniş olarak anlatmıştık. Tekrara gerek görmüyoruz.

Hz. Adem ile başlayan bu dünya macerasında daima tevhid mücadelesi verile gelmektedir. Bugün sıra bize gelmiştir. Zafer günleri döne döne dolaşırken, şimdi kıştan geçip baharı yaşayan bizim ümmetimizin bahtına düşmüştür. O yüzden bir ilâhî ikram olarak zafer çok yakındır iniallah ve elhamdü lillah.

Müjdeler olsun. Ne mutlu Müslümanlara!

İslam aleminin sevinci büyük, şenliği alemşümul olacaktır. İnşallah!

Burada asıl can alıcı mesele, bu esnada bizim durduğumuz safımızdır, yerimiz ve konumumuzdur.

Acaba biz nerdeyiz?

Allah Teâlâ'nın onları, onların da Allah Teâlâ'yı sevdiği, Müslümanlara karşı müşfik ve mütevazı, kafirlere karşı izzetli ve onurlu, Allah Teâlâ'nın yolunda cihad ederek asla kınayanın kınamasından korkmayan, iman Süreyya yıldızında bile olsa uzanıp onu alan erlerin yanında mı, yoksa dönemlerin, kaçakların, korkakların, zavallı aciz ve beceriksizlerin yanında mı? Allah Teâlâ'nın korumasına sığınırız, kafirlerin ve dinsiz tanrı tanımazların safında mı?

Önemli olan bize düşeni bilmek ve severek, isteyerek, içinde ihlas ve samimiyeti hissederek yerine getirmektir. Topyekun Müslüman cemaatlerle birlikte, dirlik ve düzenlilik içinde hidayet ve istikametten ayrılmamak, doğru yoldan asla ayrılmamak, bu yolun sağında veya solunda kalmış eğri büğrü sağcı veya solcu yollara sapmamaktır. Hz. Resulullah (s.a.v.) Efendimizin önderliği varken, asla ona ters düşen bir başka önder, lider, rehber tanımamaktır. İrademizi Allah Teâlâ'nın iradesinde eriterek ona külliyyen teslim olmaktır.

Yüce Rabbimiz tevfik ve inayetiyle yârimiz ve yardımcımız olarak işimizi kolay ve başarılı kılsın. Amin!

Her hal-ü kârımızda hamd olsun Âlemlerim Rabbi olan Allah Teâlâ'ya. Salat ve selam olsun Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) Efendimize, Bütün Peygamber Efendilerimize (a.s.) ehl-i beytlerine, ashabına, ümmetlerine...

